

Kardelen

40. SAYI

KARDELEN@SJ.K12.TR

2018-2019 YIL: 26 SAYI: 40 [OCAK 2019]

İSTANBUL ÖZEL SAINTE JOSEPH
FRANSIZ LİSESİ YAYIN KULUBU
KÜLTÜR EDEBİYAT SANAT DERGİSİ

29 Ekim Cumhuriyet Bayramı

10 Kasım Atatürk'ü Anma Töreni

10. Sınıf Öğrencileri için Yurt Dışı Eğitim Fuarı

10. Sınıf Öğrencilerine TEGV Sunumu

12 Sınıf Öğrencilerine Geleceğin Meslekleri Konulu Konferans

IGEM Ekibine Sertifika Dağıtımı

Editörden Merhaba...

Gençliğimin beş yılı;

Her şey, duygularıma tercüman olacak kalemim, içimi dökeneğim bir parça kağıdım ve yazılarımın mürekkebi duygularımın değerini bilmekle başladı. Yazmak bana beni anlattı, benliğimin farkına varmamı sağladı. Şimdiyse; masanın başında, bu dönemin editör yazarı olmak bana gurur veriyor.

Saint Joseph'i Saint Joseph yapan öğrencilerin kişisel ve akademik gelişiminde önemli rol oynayan değerli öğretmenleridir. Ağızlarından çıkan her söz yaşamımız boyunca yanımızdan ayırmayacağımız destekçilerimizdir. Beş yıllık sürede sabah derslerine adapte olmanın zorluğu, sınav haftasının bize yaşattığı stres, sunum yapmadan önce gelen o tatlı telaşlarımız, kıyafetlerimize dikkat etme zorunluluğundan çektiğimiz sıkıntılar... O anda yaşadığım duygulara, resmin bütününe görmek için kendimi geriye çektiğimde dudağımda beliren hafif tebessümle bakıyor ve hisleniyorum. Bu beş yıl hayatınızda unutamayacağınız, dopdolu geçecek, sizlere yepyeni umut kapıları aralayacak, ilerideki sıkı dostlarınızı size kavuşturacak, kariyerinizin en temel basamağını atmış olacak bir süre.

Demirleri arasından baktığınızda size gülümseyen çiçekleri yakalayabildiğiniz o heybetli kapısından ilk girdiğimde bu yolculuğa çocuk olarak başladım. Gençliğimi burada yaşadım ve sonunda da birey olmanın sevinci ve mutluluğuyla son bir selam ederek çıkacağım oradan, çantama doldurduğum bilgiler ve edinimlerimle.

Başlarken "beş sene nasıl geçecek" kaygısı taşıdık hepimiz. Son senemizde yıllık yazılarımızı yazıp bu okulda birlikte son anılarımızı yaşarken farkına vardık o güzel günlerimizin. Şimdi geçmişe bakış attığımda gözlerim doluyor, bazen de kendime gülüyorum. Önemli olan elimizdeki anın kıymetini bilip bunu iyi değerlendirmek ve bir de genç olduğumuzu unutmamak! En önemli görevimiz, Başöğretmen Atatürk'ümüzün bize miras bıraktığı değerlerin kıymetini bilip bu vatana sahip çıkmak.

Gençliğimin beş yılı, Saint Joseph; bendeki yerin sayfalarını çevirip çevirip hiç okumaktan sıkılmayacağım değerli bir kitap olarak kalacak...

Saint-Joseph

Saatler, günler, yıllar nasıl geçmiş şimdi farkına varabildik.

Arkadaşlıklarımız, yaşadıklarımız, öğrendiklerimizle kendimizi yetiştirdik.

İnce eleyip sık dokuyarak edindiğimiz bilgileri hayatımıza geçirdik.

Nasıl mezuniyet töreninde bir iki damla göz yaşı olmadan sana veda edebiliriz?

Tüm güzel gençlik anılarımızı içinde barındıran Saint Joseph.

Joseph, sen hepimizi büyüttün, bizi geliştirdin.

O ilk geldiğimizden bu yana destekçilerimiz, öğretmenlerimizi bize kavuşturdun.

Sırtımızda hayat boyu taşıyacağımız değerli bilgilerimizle

En güzel anılarımızın bizde bıraktığı güzel gülümsemelerle

Parlak geleceklere attığımız ilk adımların gücüyle

Hep senden bir parça olacağız Saint-Joseph!

Fatma Pınar ÜNER

Saint-Joseph, un établissement apprenant ... où chacun apprend les uns des autres
Saint-Joseph, herkesin birbirinden öğrendiği bir öğrenme kurumu, Paul GEORGES --- 4/6
Gurur Kaynaklarım, Ender ÜSTÜNGEL ----->

s. 4/7

Atatürk'ü Andıkça

s. 8/9

Kültürel Etkinlik

s. 10/17

İçindekiler

Eleştiri / İnceleme

s. 36/39

Şiirler

s. 55/57

Öyküler

s. 40/54

Deneme / Makale

s.18/35

İSTANBUL ÖZEL
SAINT-JOSEPH FRANSIZ LİSESİ
YAYIN KULÜBÜ KÜLTÜR
EDEBİYAT SANAT DERGİSİ

Kardelen

Kardelen@sj.k12.tr

WWW.SJ.K12.TR

2018-2019 Sayı: 40

[OCAK 2019]

MÜDÜR
Paul GEORGES

TÜRK MÜDÜR BAŞY.
Ender ÜSTÜNGEL

GENEL YAYIN YÖNETMENİ
Özcan AKÇAKAYA
Metin YETKİN

İNCELEME KURULU
Özcan AKÇAKAYA
Yıldırım BEYAZIT
Metin YETKİN

SEÇİCİ KURUL

Miran ADALI	Aslı Naz KANSIZ
Ada Nil BEYAZAY	Zeynep Duru KARACAOĞLU
Çağla BOYAR	Pelin ONBAŞI
Faik Berk BOZKURT	İrem OTURAKLI
Ece DEMİR	Zeynep ÖZCAN
Ekin ERBAŞ	Efe ÖZMEN
Buse ERGENE	Ali Rıza SASANI
Elif ERGÜDER	Zeynep Ada SIRKECİOĞLU
Ata Erk HACIOĞLU	Elif YALKUT
Asmin Eylül IŞIKLI	

EDİTÖR
Fatma Pınar ÜNER

KAPAK FOTOĞRAFI
Pelin ONBAŞI

ARKA KAPAK ÇALIŞMASI
Lâl DİLTEMİZ

GRAFİK TASARIM
Görsel Sanatlar Öğretmeni
Ali YILMAZ

BASKI
Şentürk Matbaacılık
Tel: 0216 347 57 44 - 0216 414 29 30
e-mail: senturkmatbaa@gmail.com

Kardelen'de yer alan özgün yazılar ve görseller izinsiz kullanılamaz.
* İSİMLER SOYADINA GÖRE ALFABETİK SIRALANMIŞTIR..

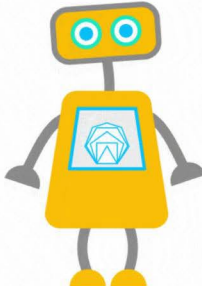
Kültür-Sanat-Spor

s.58/71

Rehberlik Sosyal Sorumluluk

s.72/73

Saint-Joseph, un établissement apprenant ... où chacun apprend les uns des autres

Saint-Joseph, herkesin birbirinden öğrendiği bir öğrenim kurumu

Reprenant le fil de la pensée antique qui avait inventé ce genre, quelques auteurs humanistes tels l'anglais Thomas More et le français François Rabelais ont imaginé des utopies, c'est à dire un type de récit décrivant ce à quoi pourrait ressembler la société idéale. L'un a inventé l'île d'Utopie, l'autre l'abbaye de Thélème dont les habitants sont des gens « bien éduqués » qui, du coup, vivent comme bon leur semble. Les philosophes européens du siècle des Lumières ont repris le cours de cette réflexion en proposant des modèles alternatifs à la société monarchique absolue dont le modèle socio-économique ne correspondait plus à la réalité de l'époque. De là est née le modèle libéral puis les utopies socialistes du XIXème siècle et du XXème siècle. Les historiens et les sociologues considèrent la fin du XXème siècle comme une 3ème révolution de l'information. La première était intervenue avec l'invention de l'écriture durant le néolithique, la 2nde avec la révolution de l'imprimerie au XVIème siècle. La révolution actuelle correspond à l'âge du numérique.

Antik düşüncenin izinden giderek, İngiliz Thomas More ve Fransız François Rabelais gibi bazı hümanist yazarlar ütopyalar, ideal toplumun nasıl görüne-bileceğini tasvir eden bir anlatım türü tasarladılar. Biri ütopia adasını, diğeri ise "iyi eğitilmiş" sakinlerinden oluşan ve istedikleri gibi yaşayan bir topluluğun yaşadığı Thélème manastırını icat etti. Avrupa Aydınlanma Çağı filozofları, sosyoekonomik modeli artık zamanın gerçeğine karşılık gelmeyen mutlak monarşik topluma alternatif modeller önererek bu yansıma sürecine devam ettiler. Buradan ondokuzuncu yüzyılın ve yirminci yüzyılın liberal modeli ve sosyalist ütopyaları doğdu. Tarihçiler ve sosyologlar, 20. yüzyılın sonunu üçüncü bir bilgi devrimi olarak görürler. Bunlardan ilki Neolitik dönem boyunca yazının icadı, ikincisi on altıncı yüzyılda matbaa devrimi ile oldu. Günümüz devrimi ise dijital çağdır.

Et je vous invite à visionner cette vidéo pour vous en rendre compte. Cette révolution de l'information aura forcément des conséquences sur la structure de nos sociétés à des degrés divers et il nous faut dès à présent inventer les utopies de demain.

Bu bağlamda konu ile ilgili sizi bu videoyu izlemeye davet ediyorum. Bu bilgi devrimi, mutlaka toplumlarımızın yapısı üzerinde farklı derecelerde sonuçlar doğuracaktır. Şimdiden yarının ütopyalarını icat etmeliyiz.

<https://youtu.be/-xmTTzCAALc>

Dans la société de demain, il apparaît que vous serez amenés à changer d'outils de travail ou carrément d'emplois plusieurs fois dans votre vie. Cela signifie que vous serez amenés plus souvent à vous former. L'enjeu pour nous est donc de construire progressivement un établissement apprenant où chacun, qu'il soit élève, mais aussi professeur ou employé, puisse apprendre des autres. Cela tombe bien vu l'ADN lasallien de notre lycée : les fondateurs de nos écoles, les frères invitent en effet les professeurs à faire équipe avant toute chose.

Yarının toplumunda, alışlagelmiş çalışma araçlarınızda değişikliğe yönlendirilecek, hatta hayatımız boyunca birçok iş değiştirme durumunda kalacaksınız gibi görünüyor. Bu durum kendinizi daha sık geliştirmeniz fikrini beraberinde getiriyor. Bizim yapmamız gereken ise kademeli olarak herkesin, bir öğrencinin, aynı zamanda öğretmenin veya çalışanın, birbirlerinden öğrenebileceği bir kurum oluşturmaktır. Bu durum, okulumuzun Lasalyen DNA'sı ile tamamen örtüşmektedir: Okullarımızın kurucuları, Frerler, öğretmenleri her şeyden önce takım çalışmasına davet etmektedir.

Comment promouvoir un établissement où chacun apprend des autres ?

Herkesin birbirinden öğrendiği bir kurum nasıl yaratılır?

Tout d'abord, le lycée doit favoriser un cadre qui favorise la mise en commun, la formalisation écrite et la capitalisation des savoirs. Je veux ici vous parler d'un projet innovant que nous développons depuis quelques années. Il s'agit du projet JIRA. Conçu au départ comme un outil d'assistance pour les problèmes informatiques, nous avons petit à petit déployé cet outil numérique comme un centre de services en ligne pour les professeurs, les employés du lycée et bientôt pour les élèves. Derrière ce type de dispositif se cache une révolution tranquille dans laquelle le travail n'est plus centré autour de services indépendants les uns des autres mais où les services collaborent naturellement autour d'un service à rendre en fonction d'informations écrites partagées.

Öncelikle, lise, ortak birikimin aynı havuzda toplanmasını, çalışmaların yazılı olarak gerçekleştirilmesini ve sonrasında faydalanmak üzere bilgilerin kaynak haline getirilmesini desteklemelidir. Burada birkaç yıldır geliştirmekte olduğumuz yenilikçi bir projeden bahsetmek istiyorum: Bu, JIRA projesidir. Başlangıçta bilgisayar sorunları için bir destek aracı olarak tasarlanan bu dijital aracı yavaş yavaş öğretmenlere, çalışanlara yönelik çevrimiçi bir servis merkezi olarak yaygınlaştırdık ve yakında öğrencilerin de kullanımına sunacağız. Bu tür bir aracın arkasında, sessiz bir devrim yatmaktadır. Çalışma, birbirinden

bağımsız birimle etrafında şekillenmez; yazılı olarak paylaşılan bilgilerden hareketle, birimler rahatlıkla iş birliği içinde çalışır.

Enfin, un établissement scolaire doit permettre à chacun d'apprendre grâce à l'analyse des pratiques, qui favorise les initiatives et l'innovation. Il met la formation au service de projets individuels et collectifs. Au lycée, nous avons mis en place un dispositif pensé il y a un an qui consiste à permettre à tout collègue de rendre visite en classe à un autre professeur et vice-versa. L'idée est de pouvoir analyser les pratiques d'autres collègues afin de réfléchir à sa propre pratique pédagogique. Cela suppose bien entendu de la bienveillance et de suivre à la lettre cette magnifique réflexion de Socrate que je vous invite à méditer (notamment dans l'usage que chacun fait des réseaux sociaux) :

Dolayısıyla, bir eğitim kurumu, inisiyatifleri ve inovasyonu teşvik eden uygulamaların analizi yoluyla herkesin öğrenmesini sağlamalıdır. Bireysel ve kolektif projelerin hizmetinde eğitim verilmelidir. Lisede, bir yıl önce tasarlanmış olan, bir öğretmenin başka bir öğretmeni sınıfında ziyaret etmesini sağlayan bir uygulama yürürlüğe koyduk. Burada hedeflenen, öğretmenin diğer meslektaşlarının uygulamalarını kendi pedagojik çalışmalarıyla harmanlamak için analiz edebilmesidir. Elbette bu ziyaretler nezaket çerçevesinde yapılmalıdır. Bu bağlamdaki Sokrates'in görüşü üzerine (özellikle sosyal medya kullanımı) düşünmeye davet ediyorum:

Dans la Grèce antique, nous savons tous que Socrate était doté d'une grande sagesse.

Un jour, une de ses connaissances est venu trouver le grand philosophe et lui dit :

- Sais-tu ce que je viens d'apprendre au sujet de ton ami ?

- Un instant, répondit Socrate. Avant que tu ne me racontes, j'aimerais te faire passer un test, celui des trois passoires.

- Les trois passoires ? répliqua son interlocuteur.

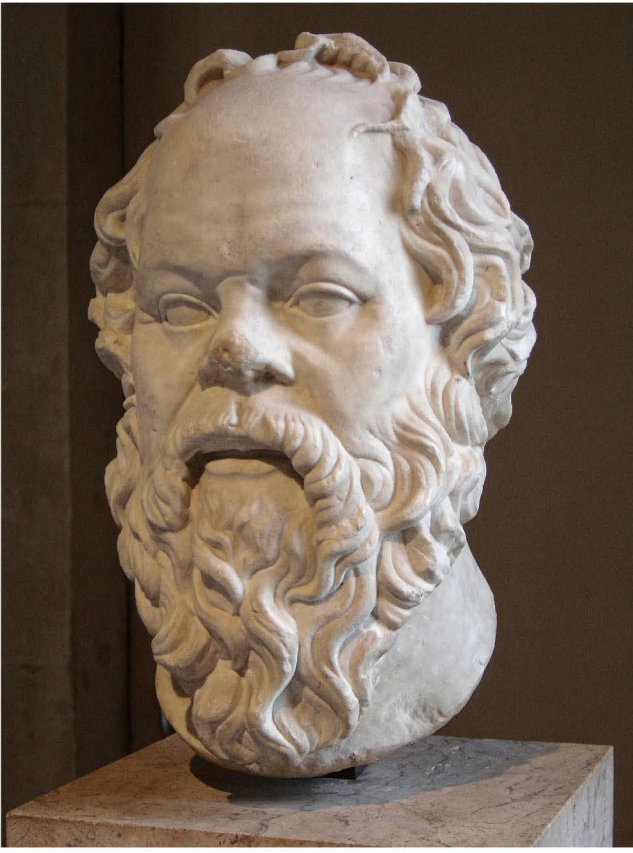
- Oui, reprit Socrate. Avant de raconter toutes sortes de choses sur les autres, il est bon de prendre le temps de filtrer ce que l'on aimerait dire. C'est ce que j'appelle le test des trois passoires. La première passoire est celle de la Vérité. As-tu vérifié si ce que tu veux me dire est vrai?

- Non, j'en ai seulement entendu parler...

- Très bien. Tu ne sais donc pas si c'est la vérité. Essayons de filtrer autrement en utilisant une seconde passoire, celle de la Bonté. Ce que tu veux m'apprendre sur mon ami, est-ce quelque chose de bien ?

- Ah non ! Au contraire !

- Donc, continua Socrate, tu veux me raconter de

mauvaises choses sur mon ami et tu n'es même pas sûr qu'elles soient vraies... Tu peux peut-être encore passer le test, car il reste une troisième passoire, celle de l'Utilité.

Est-il utile que tu m'apprennes ce que mon ami aurait fait ?

- Non, pas vraiment... hésita l'ami.

- Alors, conclut Socrate, si ce que tu as à me raconter n'est ni vrai, ni bien, ni utile, pourquoi vouloir me le dire ?

Antik Yunan döneminde, hepimiz Sokrates'in büyük bir bilgiğe sahip olduğunu biliyoruz.

Bir gün tanıdıklarından biri bu büyük filozofun yanına gelir ve "Arkadaşınla ilgili ne duyduğunu biliyor musun?" der.

Sokrates: "Bir dakika bekle" diye cevap verir ve devam eder: "Bana bir şey söylemeden evvel senin küçük bir testten geçmeni istiyorum. Buna "Üçlü Filtre Testi" deniyor". Adam merakla: "Üçlü Filtre?" diye sorar. "Doğru" diye devam eder.

Sokrates. "Benimle başkaları hakkında konuşmaya başlamadan önce, bir süre durup ne söyleyeceğini filtre etmek iyi bir fikir olabilir. Bu ona üçlü filtre dememin sebebi. Birinci filtre: "Gerçek filtresi. Bana birazdan söyleyeceğin şeyin tam olarak gerçek olduğundan emin misin?" Adam: "Hayır, aslında bunu sadece duydum." "Tamam" der, "Öyleyse, sen bunun gerçekten doğru olup olmadığını bilmiyorsun... Şimdi ikinci filtreyi deneyelim, yani iyilik filtresini. Arkadaşın hakkında bana söylemek istediğin şey iyi bir şey mi?" diye sorar Sokrates.

Adam Sokrates'e: "Hayır, tam tersi" diye cevap verir. Sokrates: "Öyleyse onun hakkında bana kötü bir şey söylemek istiyorsun ve bunun doğru olduğundan emin bile değilsin. Fakat yine de testi geçebilirsin, çünkü geriye bir filtre daha kaldı. İşe yararlılık filtresi; bana arkadaşın hakkında söyleyeceğin şey benim için yararlı mı?" diye sorar. Adam şaşırarak: "Hayır, pek değil.." Sokrates: "İyi o zaman. Eğer bana söyleyeceğin şey ne doğru ne iyi, ne de yararlıysa bana niye söyleyesin ki?" der.

En effet, l'établissement où chacun apprend les uns des autres a vocation à méditer le sens de la responsabilité que nous avons les uns envers les autres. Un établissement où chacun apprend des autres, ce n'est pas un lieu où l'on cultive l'art des cancans qui font mal et déforment la réalité. Apprendre les uns des autres, c'est apprendre à se connaître dans ses limites et ses forces et à aller aussi à la rencontre d'autrui. Ne l'oublions pas car l'essentiel est là.

Sonuçta, herkesin birbirinden öğrendiği kurum karşılıklı sahip olduğumuz sorumluluk duygusu üzerine düşünmeye davet ediyor. Herkesin başkalarından öğrendiği bir kurum, gerçekliği inciten ve çarpıtan söylemler geliştirdiğimiz bir yer değildir. Birbirinden öğrenmek, kişinin kendi sınırlarını ve güçlü yönlerini tanıması ve başkalarıyla tanışmayı öğrenmesidir. Asıl olanın bu olduğunu unutmayalım.

Paul GEORGES
Directeur du lycée Saint Joseph d'Istanbul
Istanbul Saint Joseph Lisesi Müdürü

Gurur Kaynaklarım

Ebru Esmen Mete '1996

Sevgili öğrenciler; bu yazımda mezun ettiğim ve başarılarından gurur duyduğum ağabeylerinizden / ablalarınızdan söz etmeye devam ediyorum. "Gurur kaynaklarım" serisinin bu dönemki misafiri Ebru. Zihnimde; sakinliği, hanımefendiliği, ölçülü hırslı ve başarısı ile yer etmiş öğrencilerimden biri...

1996 yılında Saint-Joseph'ten mezun oldu. Lisans eğitimini İstanbul Üniversitesi İşletme Bölümü'nde, yüksek lisans eğitimini ise aynı üniversitenin İnsan Kaynakları Yönetimi alanında tamamladı.

Kariyerine reklamcılık sektöründe insan kaynakları alanında başladı. Danışmanlık sektöründe kariyerine devam ederek, Profil International bünyesinde üst düzey seçme yerleştirme ve organizasyonel gelişim odaklı ulusal ve çok uluslu firmalara danışmanlık yaptı.

2006 yılından beri Doğu Holding'de, grup içi insan kaynakları stratejilerinin geliştirilmesi ve sistemlerin kurulması, eğitim, yetenek yönetimi gibi çok çeşitli projelere ek olarak, çalışan gelişimi ve iletişimini ön planda tutacak grup içi inisiyatiflere de liderlik yapıyor. Doğu Holding İnsan Kaynakları Bölüm Başkanı olarak görev yapan Ebru Esmen Mete, Fortune Türkiye'de yayınlanan "En Etkin İnsan Kaynakları Liderleri" listesinde yer aldı.

Son dönemde T.C. Aile ve Sosyal Politikalar Bakanlığı önderliğinde geliştirilen İş'te Eşitlik platformu kapsamında aktif çalışmaların yanı sıra grup içi cinsiyet eşitliği çalışmalarına da öncülük ediyor. CTI Co-Active koç sertifikasına sahip olup, Doğu Grubu bünyesinde kadın çalışanlara yönelik mentorluk yapıyor.

Ne dersiniz? Gurur duymakta haksız mıyım?

Ender ÜSTÜNGEL '1983
Türk Müdür Başyardımcısı
İstanbul Saint - Joseph Fransız Lisesi

Cumhuriyetimizin 95. Yılı

Sayın müdürüm ve müdür yardımcılarım, değerli meslektaşlarım, sevgili öğrencilerimiz;

Bugün cumhuriyetimizin 95. yıl dönümüne ulaşmanın kıvançlı içindeyiz. 19 Mayıs 1919'da Atatürk'ün Samsun'a varmasından cumhuriyetin ilânına kadar geçen yaklaşık dört buçuk yıllık zorlu süreç sadece ülkenin işgalden kurtarılmasıyla sonuçlanmamış; saltanat sistemine son verilmesini ve yeni bir siyasal rejime geçilmesini de beraberinde getirmiştir.

Atatürk'ün Türk milletinin karakterine en uygun rejim olarak gördüğü cumhuriyet idaresinde "Egemenlik kayıtsız şartsız milletindir". Bu rejimde devlet idaresi belirli kişilerin, ailelerin veya zümrelerin tekeline bırakılamaz.

Cumhuriyetin bu içeriğine en uygun model ise demokrasidir. Atatürk'ün "Bizim bildiğimiz demokrasi bilhassa siyasidir. Onun hedefi, milletin idare edenler üzerindeki kontrolü sayesinde siyasi hürriyeti temin etmektir" söylemi bunun açık bir ifadesidir. Yine Atatürk'ün ifadesiyle "Türk demokrasisi, Fransız İhtilâli'nin açtığı yolu takip etmiş fakat kendisine özgü belirgin niteliğiyle gelişmiştir".

Sevgili Gençler!

Atatürk'ün, Gençliğe Hitabe' de cumhuriyeti koruma görevini sizlere verdiğini unutmayınız. Türk istiklâlini, Türk Cumhuriyeti'ni ilelebet muhafaza ve müdafaa etmek başta sizler olmak üzere hepimizin birinci vazifesidir. Atatürk'ün "Gençler! Cesaretimizi kuvvetlendiren ve devam ettiren sizsiniz. Siz, almakta olduğunuz terbiye ve eğitim ile insanlık erdeminin, vatan sevgisinin, fikir hürriyetinin en kıymetli sembolü olacaksınız. Cumhuriyeti biz kurduk; Onu yükseltecek ve devam ettirecek sizsiniz" direktifini unutmayınız.

Sevgili Saint Joseph Lisesi öğrencileri!

Sizler, geçmiş 150 yıla yaklaşan bu köklü eğitim kurumunun bir parçası olarak ve almakta olduğunuz çağdaş, eleştirel düşünceye açık, düşünce ve ifade özgürlüğünden yana, sorgulayan, emeğe saygı duyan, ekip ruhuna sahip, doğaya ve barındırdığı canlılara karşı vicdanlı, insan haklarından ödün vermeyen, kısacası evrensel değerleri ilke edinmiş eğitim anlayışının doğal bir sonucu olarak biz öğretmenlerinizin güzel günler görme umudumuzsunuz.

Hepinizi saygı ve sevgiyle selamlıyorum....

Gökhan BÜYÜKENGİZ
Tarih zümresi adına

Ata'mızı Anıyoruz

Sayın müdürüm, müdür yardımcılarım, değerli meslektaşlarım ve sevgili öğrencilerimiz;

Bugün cumhuriyetimizin kurucusu Mustafa Kemal Atatürk'ü ölümünün 80.yıl dönümünde minnet ve şükranla anmaktayız.

Değerli gençler!

Atatürk'ün 10. yıl söylevindeki **"Az zamanda çok ve büyük işler yaptık; fakat yaptıklarımızı asla kâfi göremeyiz; çünkü daha çok, daha büyük işler yapmak mecburiyet ve azmindeyiz. Yurdumuzu Dünyanın en mamur ve en medeni memleketleri seviyesine çıkaracağız. Bunun için bizce zaman ölçüsü, geçmiş asırların gevşetici zihniyetine göre değil, asrımızın sürat ve hareket mefhumuna göre düşünülmelidir."**

İfadelerinden yola çıkarak, geleceğimizi aydınlatacak olan ışığın bilim olduğunu unutmamalıyız. Bu nedenle 10 Kasım tarihini bir yas tutma günü olmaktan çok Atatürk'ün bu amaç ve ideallerine ulaşma yolunda kararlılığımızı vurguladığımız bir tarih olarak düşünmeliyiz.

Atatürk'ün ölümü yalnız Türkiye'de değil, tüm dünyada büyük bir yankı bulmuştur. Bunu bazı devlet yöneticilerinin şu açıklamalarında net bir şekilde görmekteyiz:

"Savaşta Türkiye'yi kurtaran,savaştan sonra da Türk ulusunu yeniden diriltten Atatürk'ün ölümü yalnız Türk yurdu için değil, Avrupa için de en büyük kayıptır."

Winston Churchill (İngiltere Başbakanı)

"Türkiye tarihi bugün her zamandan çok Batı ve Avrupa tarihinden ayrılmaz bir durumdadır. Atatürk'ün bu yoldaki gayretleri sonuçsuz kalmamıştır. Ülkelerimiz arasındaki yüzyılları aşan dostluk bu gelişmenin temel öğelerinden biridir."

Charles De Gaulle (Fransa Cumhurbaşkanı)

"O büyük insan yalnız Türkiye için değil, bütün Doğu milletleri için de en büyük önderdi."

Emanullah Han (Afgan Kralı)

"Şöhreti bütün dünyaya yayılmış olan tecrübeli başkanın yönetimi herkesin sevgi ve saygısını kazanan Türk milletinin ulusal bağımsızlığını devamlı bir başarı ile kuvvetlendirmiş ve yeni ulusal yapısını yaratmıştır."

Mihail İvanoviç Kalinin (SSCB Başbakanı)

Konuşmamı Birleşmiş Milletler Eğitim, Bilim ve Kültür Örgütü olan UNESCO'nun 27 Kasım 1978'de Paris'te aldığı 1981 yılını Atatürk Yılı ilan etme kararının gerekçesini hatırlatarak bitirmek istiyorum.

"Uluslararası anlayış, işbirliği, barış yolunda çaba göstermiş üstün kişi. Olağanüstü devrimler gerçekleştirmiş bir devrimci. Sömürgecilik ve emperyalizme karşı savaştan ilk önder. İnsan haklarına saygılı, Dünya barışının öncüsü. Bütün yaşamı boyunca insanlar arasında renk, dil, din ve ırk ayrımı göstermeyen eşsiz devlet adamı. Türkiye Cumhuriyeti'nin kurucusu."

Gökhan BÜYÜKENGİZ
Tarih zümresi adına

FLAPPER SWING

Django Reinhardt ve Sidney Bechet'nin izinden giden akustik caz manouche grubu Flapper Swing, iki Manouche gitar, kontrbas, soprano saksafon ve vokalden oluşuyor. Repertuarında 1920'lerin ve 1930'ların caz standartlarına odaklanan grup, sahne performansı ile dinleyicisine cazın "Altın Çağı"nın parti atmosferini yaşattı.

Suivant les pas de Django Reinhardt et Sidney Bechet, le groupe de jazz manouche Flapper Swing est composé d'une guitare manouche, d'une contrebasse, d'un saxophone soprano et d'une vocaliste. Flapper Swing transporterà son public dans l'atmosphère de soirée de l'Age d'or tant

avec leur présence scénique que leur répertoire standard de jazz des années 20 ve 30.

Swing Atölyesi

18 Ekim Perşembe akşamı gerçekleşen Swing Gecesi önce Swing İstanbul Dans Atölyesinden iki eğitmen geceye hazırlanmak isteyen çalışanlarımız için bir swing atölyesi düzenledi.

Le Jeudi 18 octobre nos collègues motivés se sont préparé à la Soirée Swing en assitant à un atelier de swing animé par les formateurs de l'atelier de danse Swing Istanbul.

Gece | Sergi

Exposition conçue par le Muséum national d'Histoire Naturelle.
Bu sergi Fransa Ulusal Doğa Tarihi Müzesi tarafından hazırlanmıştır.

NUIT | GECE

EXPOSITION | SERGİ

13.11.2018 - 18.01.2019

Açılış | Vernissage
13 Kasım Sahı, saat 19:00
Mardi 13 novembre à 19h00

Entrée libre du lundi au vendredi de 15h00 à 18h00 | Pazaritesiden Cumaya 15:00 - 18:00 saatleri arasında açıktır. Giriş ücretsizdir.

MUSÉUM NATIONAL D'HISTOIRE NATURELLE

INSTITUT FRANÇAIS

İstanbul Saint-Joseph Lisesi, Fransa'da milyonlarca ziyaretçiye ulaşan "Gece" sergisine ev sahipliği yapıyor. 2014 yılında Paris'teki Ulusal Doğa Tarihi Müzesi'nde (Muséum National d'Histoire Naturelle) gerçekleştirilen sergi, Saint-Joseph Lisesi Doğa Bilimleri Merkezi Koordinatörü Ahmet Birsel'in küratörlüğü ve Fuat Eşrefoğlu'nun sergi mekan tasarımı ile Türkiye'deki izleyicilerle buluşuyor.

Fransa Büyükelçiliği ve Türkiye Fransız Kültür Merkezi gibi önemli kurumların desteğiyle gerçekleştirilen sergiyi, 18 Ocak 2019 tarihine kadar hafta içi her gün 15.00-18.00 saatleri arasında ziyaret etmek mümkün.

Geceye farklı bir bakış açısı getiriyor doğadan uzak kalan insanı tabiatla tekrar bir araya getirmeyi hedefleyen "Gece" sergisi, "Gökyüzü", "Doğa" ve "Uyku" olmak üzere üç ana bölümden oluşuyor. "Gökyüzü", gökyüzünün yapısını, Ay'ın ve gezegenlerin hareketlerini ele alırken; "Doğa", omurgalı ve omurgasız türlerin gece davranışlarını ve duyularını kullanma şekillerini; "Uyku" ise, uykunun evrelerini, hayatımızdaki önemini ve ışık kirliliğinin etkilerini anlatıyor.

Gece karanlığında ormanda yaşam deneyimi

Saint-Joseph Lisesi'nin geniş fauna koleksiyonundan bir tahnit seçkisine de yer veren "Gece" sergisi, bilgilendirme panoları, multimedya istasyonları ve doğa sesleriyle ziyaretçilerine, gecenin karanlığında hüküm süren orman yaşamını deneyimleme olanağı sağlıyor.

Sergi boyunca alacakaranlıkta bir ormanda gezinen ziyaretçi, her adımında duyacağı yaprak sesleri eşliğinde ağaçların ve farklı hayvan türlerinin arasından geçerek gecenin şiirsel ve gizemli dünyasında bir yolculuğa çıkıyor.

Doğa Bilimleri Merkezi Hakkında:

Doğa Bilimleri Merkezi (DBM), yaklaşık 250m2'lik alanda, yüzyılı aşkın süredir lisenin arşivinde toplanan tarihi hayvan tahnitlerini, mineral, bitki koleksiyonlarını ve Robert Kolej'e ait olan koleksiyonların bir kısmını sergilemektedir. 140 yıllık bir bilimsel merakın ve çalışmanın eseri olan merkez, Türkiye'nin alanındaki tek örneğidir. 1800'lerin sonlarından 1960'a kadar toplanmış ve özel tekniklerle doldurulup korunmuş 30.000 hayvan türünü ve 40.000 bitki çeşidini bir araya getiren bu koleksiyon, Türkiye'nin biyoçeşitliliğini gözler önüne sermektedir.

Doğa Bilimleri Merkezi, 2010 yılından bu yana, her yıl, diğer okullardan gelen 6.000'i aşkın öğrenci tarafından ziyaret edilmektedir.

Nuit | Exposition

Le Lycée Français Saint-Joseph sera l'hôte de l'exposition "La Nuit" qui a été visitée par plusieurs millions de personnes lors de sa présentation au Muséum National d'Histoire Naturelle de Paris en 2014. L'exposition qui a été réalisée sous la direction scientifique d'Ahmet Birsel, coordinateur du Centre de Sciences Naturelles au Lycée Saint-Joseph et mise en scène par Fuat Eşrefoğlu, sera ouverte au public de 15h00 à 18h00 tous les jours de la semaine jusqu'au 18 janvier 2019. L'exposition a été réalisée en partenariat avec le Muséum National d'Histoire Naturelle et avec le soutien de l'Ambassade de France en Turquie et de l'Institut Français.

Une approche différente sur la nuit

L'exposition, basée sur trois thèmes principaux intitulés "Ciel", "Nature" et "Sommeil", tente de rapprocher l'homme moderne qui s'est éloigné de la nature du monde nocturne de la forêt. Un aperçu du Ciel, des mouvements de la lune, des planètes, du jour et de la nuit précède le thème "Nature" qui montre les comportements nocturnes ainsi que les sens développés par certains vertébrés et invertébrés.

La dernière partie se concentre sur le sommeil, essentiel à tout être vivant, à ses cycles et aux conséquences de la pollution lumineuse.

Une expérience nocturne dans la forêt

L'exposition qui montrera une partie de la collection historique de la faune naturalisée, patrimoine du Lycée Saint-Joseph, sera présentée sur des panneaux et via des supports multimédia. Le tout sera accompagné d'effets sonores propres à la forêt la nuit qui immergera le visiteur, tout au long de sa promenade sur un épais feuillage, dans les profondeurs aussi secrètes que poétiques de la nuit.

Le Centre de Sciences Naturelles

Installé sur une aile du lycée et occupant environ un espace de 250 m², le Centre de Sciences Naturelles

rassemble et met en valeur la collection historique du lycée qui comprend des animaux naturalisés, des minéraux, des fossiles et des herbiers uniques ainsi qu'une partie de la collection du Robert College. Cette collection a été

rassemblée par des éducateurs qui étaient à la fois des scientifiques et des collectionneurs sur une période de plus de 140 ans, de la fin des années 1800 jusqu'en 1960 pour être plus précis. La collection rassemble aujourd'hui plus de 30,000 espèces d'animaux et 40,000 plantes qui font partie d'un herbier unique en Turquie.

chaque année par plus de 6,000 élèves venant d'autres écoles d'Istanbul et des environs.

Ahmet BİRSEL
DBM Koordinatörü

LES MYSTERES DE LA NUIT

Le Centre de Sciences Naturelles a ouvert ses portes à une exposition intitulée "Nuit" réalisé en partenariat avec le Muséum National d'Histoire Naturelle (MNHN) situé à Paris, et avec le soutien de l'Ambassade de France et de l'Institut Français.

L'exposition, bâtie sur les trois thèmes principaux : Ciel, Nature et Sommeil, cherche à mettre en vue les activités nocturnes des animaux et les manières dont ils utilisent certains sens, unique à leurs espèces, et qui nous sont souvent totalement étrangers. Les mouvements terrestres et lunaires qui donnent naissance au jour et à la nuit ainsi que l'importance du sommeil et ses phases et les effets de la pollution lumineuse montrent différents aspects tous centrés sur la Nuit.

La forêt nocturne abrite beaucoup de mystère. L'idée derrière cette exposition qui a été exposée au MNHN en 2014, et a attirée plus de 3 millions de personnes de tout âge, est de familiariser le visiteur avec certaines d'entre elles. Des mammifères aux rongeurs, des rapaces nocturnes aux batraciens, des chauves-souris aux papillons de nuit, différentes espèces révèlent leurs secrets sur des panneaux bilingues. L'ambiance est celle d'une forêt, bâtie dans le foyer du lycée, ou le visiteur marche sur des feuilles mortes, se balade à travers les arbres, frôle différentes espèces tout en écoutant les bruits nocturnes et respire l'odeur de la forêt. Des multimédias sont parsemés sur son chemin pour approfondir ses connaissances pendant cette aventure.

L'exposition est ouverte au public tous les jours de semaine entre 15:00h et 18:00h jusqu'au 18 janvier 2019.

Ahmet BİRSEL
DBM Koordinatörü

“Tasavvuf ve Edebiyat” Konferansı

Din Kültürü ve Ahlak Bilgisi zümresinden Altan Kılıç, Türk Dili ve Edebiyatı zümresinden Metin Yetkin, dokuzuncu sınıf öğrencilerine “Tasavvuf ve Edebiyat” konulu bir konferans verdiler.

Konferansın ilk bölümünde Altan Kılıç, tasavvufun ne anlama geldiğini, nasıl ortaya çıktığını ve Türk toplumunun tasavvufu tanımasının nasıl gerçekleştiğini açıkladı. Öte yandan tasavvufun dönemlerinden ve ilk sufilerin kimler olduğundan bahsetti. Bu bağlamda, Yunus Emre’den Neyzen Tevfik’e kadar Türk toplumunu etkileyen tasavvufçular ve onların şiirleri ele alındı. Ayrıca, tasavvuf ekollerinin felsefeleri ve yaşam biçimleri konuşuldu.

Konferansın ikinci bölümünde Metin Yetkin, tasavvufun edebiyat ile ilişkisini örnekler üzerinden açıkladı. Bu doğrultuda, divan edebiyatından seçilen beyitler analiz edildi ve divan edebiyatının nasıl teşekkül ettiği tartışıldı. Öte yandan Cemal Süreya’nın bir şiiri üzerinden tasavvufun macerası masaya kondu. Tasavvufun, panteizme ve Budizm’e olan benzerliği Hermann Hesse’nin “Siddhartha”, Umberto Eco’nun “Gülün Adı” romanları üzerinden tartışıldı. Son olarak, Orhan Pamuk’un “Benim Adım Kırmızı” romanı üzerinden Doğu’nun ve Batı’nın estetik kültürü, yine tasavvuf konusu çerçevesinde değerlendirildi. Konferansın bitiminde öğrencilere Kahoot üzerinden küçük bir quiz yapılarak kazanan öğrenciye ödül verildi.

**Bu yıl 32.si Avusturya'nın Judenburg kentinde
8-14 Temmuz tarihleri arasında gerçekleşmekte olan
"Let's Experience Nature" temalı "Caretakers of the Environment"
konferansında öğretmen ve öğrencilerimiz okulumuzu ve ülkemizi temsil
ettiler. Coğrafya öğretmenimiz Şükran Toy danışmanlığında hazırladıkları
"VIRTUAL REALITY IN METROPOLITAN"
isimli sunumu gerçekleştiren öğrencilerimiz
Bengisu Duygu, Yasin Tuna Kurşunlu, Şirvan Garod Horozoğlu ve Öykü Candaş
okulumuzu temsil ettiler.**

ÖĞRENCİLERİMİZ ULUŞLARARASI CEI 2018 ÇEVRE EĞİTİMİ KONFERANSINDA

1. Gün

8 Haziran Pazar günü saat 7.30da kalkan IST-GRAZ uçağıyla 9.00da Avusturya'ya vardık. Sonrasında kısa bir otobüs yolculuğuyla Caretakers-Judenburg kamp alanına gelmiş olduk. Odalarımıza yerleştikten sonra diğer ülkelerden gelen delegelerle kaynaştık. Akşamında hazırladığımız posterlerin sunumunu gerçekleştirdik. Bu sunumlarda yaptığımız VR PROJESİ'nin dikkat çekmesi bizleri onurlandırdı.

2. Gün

Sabah 7.00de başlayan günümüzün ilk durağı Judenburg'da bulunan bir lisede gerçekleştirilen açılış töreni oldu. Bu törende Styria Bölgesi'nin parlamento üyeleri de kısa konuşmalar yaptı. Sonrasında gittiğimiz ormanlık arazide kendi ülkelerimiz adına çam ağaçları diktik. Öğleden sonra gittiğimiz Granitzen nehrinin bulunduğu ormanda yürüyüş yaptık. Ormanda bulunan nehirden yararlanılarak çalışan "Taş Değirmeni"ni gördük. Bu değirmen nehirden akan suyun şiddetiyle dönüyor ve yenilenebilir enerji kullanılmasıyla "sürdürülebilirlik" ilkesine tam olarak uyuyordu. Akşam kamp alanında gelen tüm ülkelerin kurdukları stantlarda yerel yiyecekleri tatma ve kültürlerini öğrenme şansı yakaladık.

3. Gün

İlk gün olduğu gibi günümüz yine erken saatlerde başladı. Saat 9.00'da başlayan proje sunumları yeni birçok fikir

üretmemize yardımcı oldu. Sunumumuz diğer ülkeler tarafından ilgiyle karşılandı. Yaptığımız projeye bulunduğumuz "teknoloji çağı" nda dijital ortamı çok verimli bir şekilde kullanmış olduk. Ardından BRG Judenburg okulunun biyoloji laboratuvarında farklı bitki, böcek ve mikroorganizma türlerini inceleme fırsatı yakaladık. Sonrasında ise kimya laboratuvarında farklı göllerden alınan su örnekleriyle ilgili deneyler yaptık. Araştırmalarımızdan sonra Judenburg kasabasında ufak bir gezinti yaptık. Akşam, Avusturya bilim insanlarıyla Caretakers öğretmenleri toplantı yaptı. Toplantı esnasında öğrenciler atık malzemelerden hazırladıkları kıyafetlerin sergilendiği bir yarışmaya katıldılar. Her grup çöplerden oluşturduğu bir kıyafetle defilede yürüdü.

4.Gün

Kahvaltıdan sonra otobüslerle Judenburg kasabasındaki "Wipfelwanderweg Rachau" yani "ağaçların üstünde yürümek" anlamına gelen yürüyüş parkuruna gittik. 2.7 km uzunluğunda bir parkurdu. Yukarı çıkarken etrafımızdaki Alp Dağları'nın muhteşem görüntüsü bütün zorluklara değdi. Tırmandığımız yerden kaydırdıktan kayarak indik. Buradan çıkıp göle doğru yol aldık ama aniden bastırılan şiddetli yağmur nedeniyle programımızı değiştirmek zorunda kaldık ve bu zamanımızı BRG Judenburg okulunda çeşitli spor aktiviteleri yaparak geçirdik. Kampta akşam yemeğinden sonra kültür gecesi gerçekleştirdik. Bütün ülkeler yerel danslarıyla bir performans sergiledi. Biz de Türkiye ekibi olarak geleneksel kına gecesini canlandırdık.

5.Gün

Sabah, sunumlarımızı ikinci defa tanıttık, yaptığımız sunumlarda birçok ülkeyle fikir alışverişinde bulunma şansı yakaladık. Öğle saati gelmeden otobüslerimiz Graz şehir merkezine doğru yola çıktı. Şehir merkezinde bizi parlamento binasına götürdüler. Orada bizi meclis başkanı ve başyardımcısı karşıladı, bize kendileriyle ve binalarının

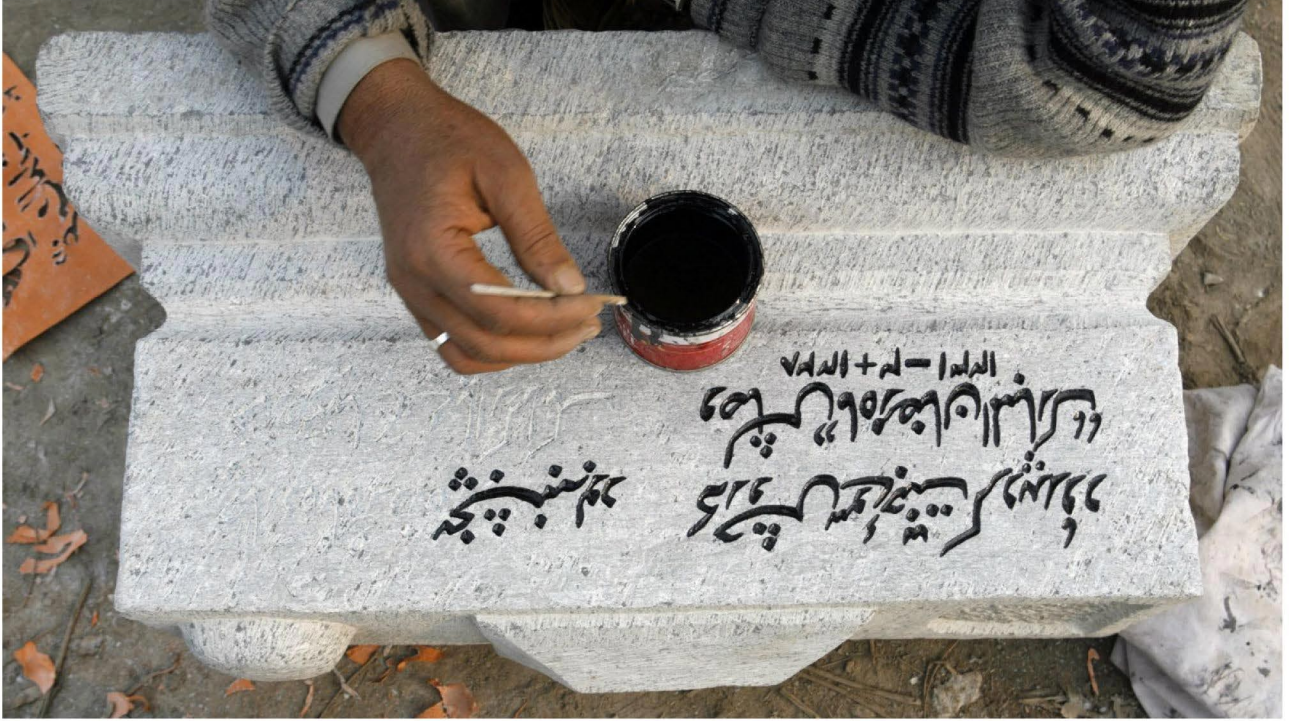
tarihleriyle ilgili bilgi verdiler. Sonrasında kısa bir serbest zamanımız oldu. Bu sürede şehrin ara sokaklarını gezerek insanların burada nasıl yaşadıklarını deneyimleme şansımız oldu. Kamp alanına geri döndüğümüzde ise birçok küçük yarışma düzenlendi.

6. Gün

Sabah kahvaltıdan sonra bulunduğumuz bölgenin ormanlarında "Orienteering" yaptık. Sonrasında ormandan topladığımız doğal malzemelerle aranjmanlar yaptık. Öğlen, toparlanmamız için serbest zaman verildi. Akşamüstü "Kapanış Seremonisi" için okula gittik. Bir sürü fotoğraf çekildi, daha sonra küçük bi kokteyl düzenlendi. Ardından kamp alanına geri dönüp dönüş hazırlıklarına başladık.

Bengisu DUYGU,
Yasin Tuna KURŞUNLU,
Şirvan Garod HOROZOĞLU,
Öykü CANDAS

Farsça'nın Tarihi

Farsça'nın Türkçe'ye olan etkisinin ne kadar büyük olduğunu biliyor musunuz? Sorunun cevabını öğrenmek için iki dil arasındaki kelime alışverişine bakmak yeterlidir. Peki bu etki nereden gelir? Hem kültürler hem de diller birbirine çok yakın, dikkat ettiniz mi? Odaklanırsanız Farsça bir konuşmada bazı kelimeleri rahatça ayırt edebilirsiniz. Bu, aslında Ortadoğu toplumlarının aynı kültür dairesine dahil olmasından kaynaklanır. Şimdi, bu kültür meselesini Farsça'nın tarihi doğrultusunda masaya yatıralım.

Farsça, Hint-Avrupa dil ailesinin Asya koluna mensuptur ve bu ailedeki dillerin dünya dilleri üzerindeki nüfuzları büyüktür. Aklınıza gelebilecek çoğu dil bu ailedendir.

Eski Farsça, İran topraklarında doğmuştur. M.Ö. 550 yıllarında doğan Ahameniş İmparatorluğu'nda ortaya çıkmıştır. Bu imparatorluk o kadar büyük sınırlara ulaşmıştır ki bütün Ortadoğu'yu topraklarına katmıştır. Bu devletin dili Eski Farsça idi. İlk örnekleri kil tabletlerde veya taşta kazınan yazılarda mevcuttur. Bu devletten sonra Büyük İskender'in Makedon İmparatorluğu gelmiştir. İskender'in ölümünden sonra herhangi bir varis olmadığından devlet, generaller tarafından parçalara bölünmüştür ve bizi ilgilendiren devlet Selevkoslar'dır. Bu devletin yıkılışından sonra da Part Devleti ortaya çıkmıştır. Part Devleti Helen kökenlidir, Arşaklılar'a bağlı olup bağımsız değildir. Sonraları Sasaniler tarafından yıkılmıştır.

Bahsedilen devletlerin dilleri genellikle Eski Farsça'dır. Orta Farsça'ya Sasaniler geçmişlerdir. Bu devlette

Zerdüştlük hakimdir ve İslam daha ortaya çıkmamıştır. Zerdüştlük'le ilgili çoğu belgeler bu dildedir. Zerdüştlük tek tanrıdır ve dönemin diğer dinlerine göre daha etkili olmuştur. İslam'a benzer yönleri vardır ve Farsça'yı etkilemiştir. Bu dinin kutsal kitabı olan Avesta, Sasaniler döneminde yazılmıştır ve Farsça için çok önemli bir kaynaktır.

İslamın yayılışı Araplar'ın fetihleriyle olmuştur. Bu fetihler neticesinde Zerdüştlük'e inanan halkın bir bölümü Hindistan'a yakın yerlere gitmişlerdir. Onlarla birlikte kültürleri de göç etmiştir. Arap istilasıyla birlikte Farsça'da büyük değişiklikler olmuştur. Alfabe değişmiştir ama bu yeni alfabe kendi dillerine uydurmuşlardır; çünkü Farsça'da harf sayısı fazladır. Bu değişim edebiyatı da kapsar ve zenginleştirir. Mesela, Firdevsi'nin Şehnamesi de bu dönemlerde yazılmıştır. Nitekim, Arap Edebiyatı'nın gelişmesiyle yeni türler ortaya çıkmıştır ve birçok gelişme gözlemlenebilir. Böylece Yeni Farsça doğar...

Özetlersek, Ortadoğu Medeniyeti dünyanın günlüğüdür diyebiliriz. Dönemlerin en zengin birikim hazineleri bu coğrafyadan çıkar. Edebiyat bu medeniyetin hayat biçimidir. Mesela, 1970'lerde dahi İran halkı şikayetlerini yahut isteklerini şiir şeklinde sunmuştur. Bu bölgenin dilleri her zaman birbirini etkilemiştir. Farsça'nın gelişimini kaleme alırken değindiğim tek konu edebiyat tarihi değildir. Aynı zamanda kültürlerin zenginliğini ve geçmişteki olaylardan bizleri haberdar ettiğini de belirtmek isterim.

Ali Rıza SASANI

Yazının Görünmeyen Yüzü

Siz de benim gibi mi düşünüyorsunuz? Yazmak insanı rahatlatıyor... İnsanın içindekileri en uygun şekilde aktarıyor karşısındakine. Okur, bazen şaşırıyor, bazen mutlu oluyor, bazen üzülüyor, bazen de yazara kızıyor. Kısacası bütün duyguları yaşıyor okuduğunda. Zaten böyle de olması gerekiyor. Yazıyla bütünleşmeli, ondan farklı anlamlar çıkarıp metaforları benimsemeli. Bunun sayesinde belki de gelişim ve değişim sağlanabilir, farklı yolculuklara çıkılabilir. "Kitaplar da kapılar gibidir. Bir kez açtın mı, bambaşka bir dünyaya geçiverirsin." der Jeanette Winterson.

Düşünce dünyamız bize yol gösteren en parlak ışıktır. Zihnimizin başka dünyalarda gezmesini sağlar. Bence dünyadan uzaklaşmak ve sorunları yok saymak için en güzel yoldur. Peki hangi sıklıkla gerçek anlamda kitap okuyoruz? Acaba gerçekten okuyor muyuz? Belki de okuduğumuzu zannediyoruz. Kitap okumak her bir kelimeyi tek tek okumak değildir sadece. Her kelimenin anlamlandırmak, onları hayatta bir yere koymak veya bir arkadaş gibi kelimelerle oynamak... İşte asıl faydalı olacak olan budur.

Keşke daha çok üstünde durulsa keşke daha çok insan yazı yazsa yahut okusa... Böylece toplum içinde birleşme, beraberlik ve dayanışma sağlanır. İnsanlar hayata farklı bakış açılarından bakmayı öğrenir. Ahh, keşke. Belki de sorunumuz budur. Tek taraflı düşünmek ama inanıyorum bir gün herkes okuyacak, muhteşem bir yazar olmasa da okuyacak.

Buse ERGENE

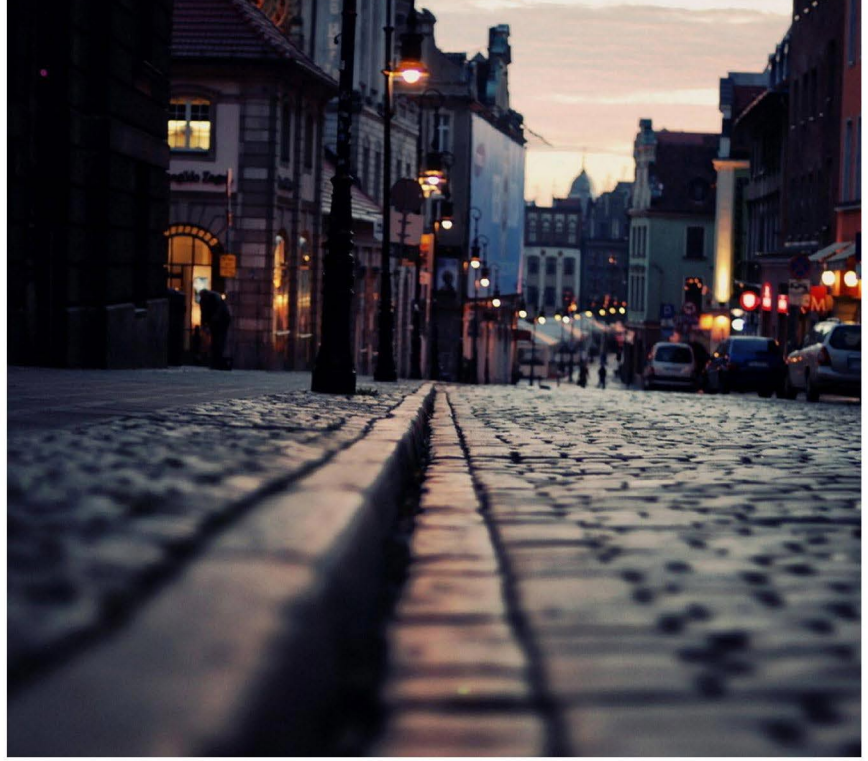
Sabah Sokakta...

"Dalgaları durduramazsınız ama sörf yapmayı öğrenebilirsiniz."
Kabat-Zinn

Sabah, sokakta bir kedi gördüm. Çok tatlıydı, ufacık bir yüzü vardı. Miyavlayıp durdu. Fırından mis gibi ekmek kokusu geliyordu. Kapisında bir kedi gördüm yürürken. Usulca fırının buğulu camından içeriyi seyrediyordu. Dışarısoğuk. Üşüyor olmalı, aç da. Telefonum çalıyor. Teslim etmem gereken ödevler varmış. Daha yeni teslim etmedim mi ben ödevlerimi? Bu yeniler de nereden çıktı? Asla bitmiyorlar. Bilgisayarımın başındayım. Sözcükler cümlelere, cümleler paragraflara dönüştü. Teslim etmem gereken sayfalar dolusu yazı. Hemen evden çıkmam lazım. Ah, hayır ya! Yağmur

mu? Ciddi misiniz siz? Daha birkaç dakika önce güneş benimle barışmamış mıydı? Kinin mi bu şimdi akıttığın? Gitmemem için akıttığın bu damlalar neden? Ödevler teslim edildi. Güneş onca lafımdan sonra korkup çekildi bulutların ardına. Bakamıyor yüzüme. Markete uğradım eve giderken. Süt ve mama aldım kedilere. Bıraktım hemen kapımın önüne. Dolabımda bir defter buldum. Ödevleri yazsam içine, unutmamam sonra. Güneş de küsmez belki o zaman onunla ilgilenmedim diye bana. Yine yağmur. Küsmedi ama şimdi bana. Yorgun sadece. Şemsiyem vardı, değil mi çantamda? Sanırım bugünü de atlattım.

Sokaktaki kediler, sayfalar dolusu ödevler, ansızın giden güneş, sele dönüşen yağmur... Hayat, elimizde olmayan şeylerle dolu uçsuz bucaksız bir galaksi. Tüm kedileri eve alamam. Onca ödevi bir anda yapamam. Ne güneşin gidişini, ne de yağmurun gelişini engelleyebilirim. Çabalasam bile tek başıma

yapamayacağım çok şey var. Ama ödevlerimi teslim etmeme iznim yok. Yağmur yağıyor diye beni evde oturmaya zorlayan da yok. Durduramam belki ama yönetmeye iznim var, değil mi?

Bunlar en basit örnekleri hayatın. Önem sıralamasında belki de en altta olanlar. Borçların, doğumların, ölümlerin, yalanların arkasındalar. Sirtında çocuklarıyla tarlada çalışan bir kadından, ailesini geçindirmek için borçların altında ezilmiş, gece gündüz çalışan bir adamdan sonralar. Kadın da adam da ailelerin gülümsemesiyle, iyi olabilmeleriyle huzura kavuşabilen insanlar. Onlar durduramadıkları bu sistemin içinde yok olmamak için çabalayanlar. Daha milyonlarcası var bu örneklerin. Onlar ve niceleri hayatın dalgalarını durduramayan ama sörf yapmasını öğrenmeye çalışanlar. Belki acılarını yok edemiyorlar ama onlarla yaşamayı öğreniyorlar.

Ekin ERBAŞ

İletişim Sanatı

Performans sanatçısı Marina Abramovic bir sandalyeye oturmuştur ve daha önce hiç tanımadığı kişileri karşısındaki sandalyede beklemektedir. Onlarca kişi gelir gider ve performansın sonuna doğru yirmi bir yıl önce Çin Seddi'nde ayrıldığı büyük aşkı Ulay gelir. Kelimelerle değil, bakışlarla iletişime geçerler...

Bir oda düşünün. Odanın içindeki sandalyelere karşılıklı oturmuş iki kişi var. Yüzleri birbirine dönük, öylece bakıyorlar. Birbirleri hakkında hiçbir bilgiye sahip değiller, daha önce de görüşmemişler. Niçin burada olduklarını, daha ne kadar burada kalacaklarını bilmiyorlar, tıpkı Marina Abramovic'in bir performans çalışmasında olduğu gibi. Hâlbuki bu soruların üstesinden gelmeleri için ihtiyaçları olan şey tek bir kavram: Yedi harfli, kökeni Latince'deki bir sözcükten gelen*, bireyler arasındaki fikir, duygu, düşünce ve bilginin aktarımı, alışverişi olarak tanımlanan, bu doğrultuda yararlandığımız görsel, sözlü ve yazılı kaynaklar ile jest ve mimiklerimizi de kapsayan geniş bir kelime: İletişim.

Dışarıdan bakıldığında alelade bir sözcük gibi görünse de içinde soyut bir derinlik barındıran bir kavramdır iletişim. Biçimi fark etmeksizin bir yerden bir yere, bireyden bireye bir şeyler ulaştırma sanatıdır. Ancak, iletişimi sanat olarak tanımlamak için diğer kavramlar gibi onun da usulüne uygun bir biçimde,

yani birtakım kurallar çerçevesinde inşa edilmesi gerekmektedir.

Karşımızdaki kişinin sözünü kesmeden can kulağıyla onun anlattıklarını dinlemek ve söylediklerine katılmasak da ona saygıyla yaklaşmak iletişim için gerekli olan temel unsurlardır. Bu unsurların dışına çıkıldığı takdirde anlaşamama, ortak bir noktada buluşamama ve yanlış çıkarımlarda bulunma gibi sorunlar ortaya çıkar. Az önce belirtilen muhtelif sorunlar da tıpkı ilk paragrafta olduğu gibi doğru ve etkili bir iletişimle çözüme kavuşacaktır.

Bu nedenle iletişimin temel öğelerini dikkate alarak bireylerle erişime geçmeye çalışmak, beden dilini etkili kullanmak ve en önemlisi, karşımızdakine değer vermek iyi bir iletişim kurma yolunda gerekli hamlelerdir.

*communicare: Latince, birlikte iş yapmak, paylaşmak, paylaşılan, karşılıklı vb. anlamları taşır. Dilimize bu sözcük Fransızca'dan geçmiştir.

Ece EROĞLU

Dilin Hayatta Kalması

Dil bir iletişim aracı olmakla birlikte canlı bir varlıktır. Dil iletişim aracıdır; çünkü yazılı yahut sözlü olarak veya jest ve mimiklerle karşımızdakine kendimizi ifade etmemizi ve aynı şekilde karşımızdakini anlayabilmemizi sağlar. Dil, iletişim kurulurken kullanıldıkça canlı kalmaya devam eder. Artık kullanılmayan ve ihtiyaç duyulmayan her dil ölmeye mahkûm dildir. Yaklaşık her iki haftada bir, bir dilin öldüğü tahmin edilmektedir. Örneğin Bolivya'nın İngavi eyaletinde konuşulan "Uru" dilini dünyada sadece bir kişi akıcı şekilde konuşabilmektedir ve bu da "Uru" dilinin kurtarılma ihtimalini oldukça azaltmaktadır. Buna karşın kullanılan ulusal diller yani

bir devletin resmi dil olarak kabul ettiği diller konuşulmaya devam edildikçe hayatta kalmayı başarır. İnsanlar iletişim kurma ihtiyacı içindedir, bu sebeple kendi ulusal dillerinin yok olmaması için çaba gösterirler ama bazı diller yine de unutulur, konuşulamaz ve ölür. Ulusal dilimizin yarananmaması hatta ölmemesi için iletişim esnasında bu dilin sınırları içerisinde kalmayı tercih etmeliyiz.

Sonuç olarak kullandığımız dilin yaşamaya devam etmesini istiyorsak ki istemeliyiz onu sürekli ve kurallarına uygun olarak kullanmaya devam etmeliyiz; çünkü sadece bu yolla dilimizi canlı tutabiliriz.

Güliz Ece ACUN

Kemanım

Keman, bana göre dünyanın en zarif ve en klasik aletidir. Keman artık benim bir parçam, sanki elim kolum, olmazsa olmazlarımdan yani bana sıkı sıkı bağlılardan. Anlaşılacağı gibi, bu hayatta benliğimi oluşturan, huzur veren büyü ve en değerlilerimden.

Bazen “çalmak için geç vakit olmuşsa” da onun asaletine, zarifliğine bakar, yine çalmış kadar hissedirim içimde fakat çalmaya bir fırsatım olsun, dünya işte o anda durur benim için. Sadece kemanım ve ben kalırız. Bazen çalarken coşarım, mutlu ve neşeli günlerimi hatırlarım. Bazen içime heyecan düşer ve tüylerim diken diken olur, bazen de yavaş çalmak zorunda kalırım. Bu da bana hüznü, sıkıntılı anlarımı veya sevgiyi anımsatır. Hatta notaların büyü ve ahengiyle bir anneannenin yeni doğan torunu için minik patikler dikmesi gibi özenle, sevgiyle keman çalarken sadece çalmış olmak veya konserimi hatasız bitirebilmek için değil, çaldığımı hissederek, içine girerek bestecinin

yaşadıklarını kendim yaşıyorum gibi yaşarım. Böyle çaldığım zaman anlarım ki bu parça tam olarak çalındı.

Lâkin durum küçükken böyle değildi; çünkü o zaman müziğin dünyasını keşfe yeni çıkmıştım. Tabii ki “Daha Dün Annemiz” parçasının duygusunu bu kadar derinden hissedemiyordum ve keman çalarak ifade edemiyordum. Yedi yıl geçti, kemanım değişti, ben de değiştim. İkimiz de geliştik. Güzellikten kuvvet doğdu. Bu kuvvetten bir bağ oluştu ve bu bağdan hem benim hissettiğim hem de çevreme hissettirdiğim müzik doğdu şevkle. Böylece, keman ve ben, iki ayrı varlık olsak da bir bütün olduk. Sıkıntılı anlarımda dostum gibi oldu ve beni rahatlatı. Sevinçli anlarımda sevincimi paylaştı. Şu küçük dünyadaki herkesin bunu tatmasını canı gönülden isterdim.

Zeynep Duru KARACAOĞLU

All People Should Be Vegetarians

"Should all people be vegetarians?" is a frequently asked question. According to the researches I have made, yes we should.

In a world where meat has made its way into everything and nearly every life, there are many misunderstandings when it comes to a vegetarian lifestyle and what it consists of. So before I start the benefits of vegetarianism, I would like to talk about it first.

Despite most opinions, it doesn't mean a vegetarian diet can not include meat since (even though some parts of the topic are still being discussed) vegetarianism has 6 categories:

1) Veganism: no consumption of meat and animal products.

2) Lacto-vegetarianism: no consumption of meat but animal products.

consumption of meat and animal products except for eggs.

4) Pollotarianism: no consumption of meat except for poultry and fowl.

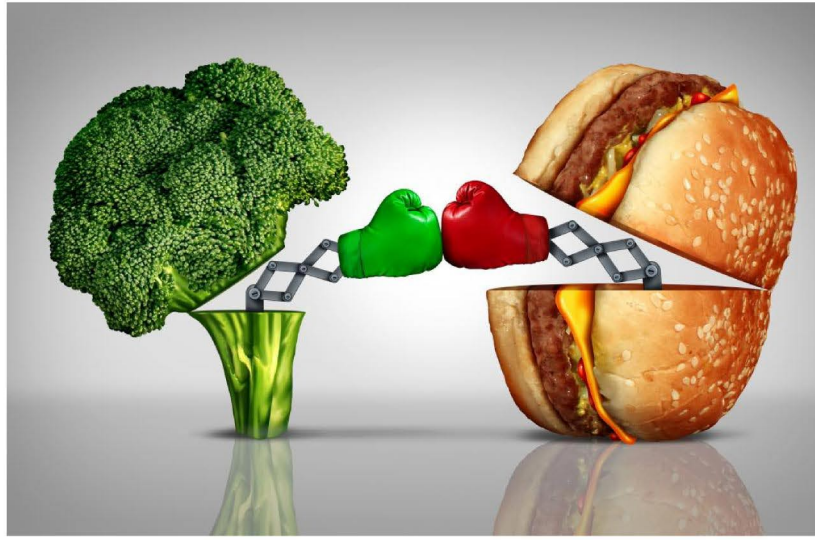
5) Pescatarianism: no consumption of meat except for fish and seafood.

6) Flexatarianism: limited meat as much as possible.

If the value of protein and vitamin B12 of the diet followed is not enough, it can be fulfilled with medicines. Today, especially in India, the medical area is developing more medicines especially pills every day for vegetarians since the vegetarian population has increased a lot in these last years. (At the moment, the president India's %42 population -500 million people- is vegetarian.)

Inventions come from necessities. If the problem is big enough, then it can't be ignored for long. In this case, even though it will be hard for the developing countries, by time, we would have much better and much more medicines for vegetarians in the future.

After all this explanation, let's get to the benefits of a vegetarian diet and the losses meat and animal products cause.

A) A vegetarian diet decreases the risk of many serious diseases such as diabetes, cancer or in general, heart diseases. B) A study made in 2012 examined people on three different diets for two weeks. The diet which did not include meat had greater reported mood improvements than the others.

C) Meat overheats the planet. Us humans eat about 230m tonnes of animals a year. A report by Food Climate Research Network from last year reported that United Kingdom's meat and animal product consumption was responsible for %8 of the greenhouse gases of the country. And UK eats meat less than an average country. So we can say the consumption of meat and animal products are responsible for nearly %10 of the total greenhouse gases, as a result. climate change in the world.

D) John Robbins calculates it takes 60, 108, 168 and 229 pounds of water to produce one pound of potatoes, wheat, maize and rice. But a pond of beef needs around 9,000 litres. At this moment, farming (which uses %70 of

available water for humans) is already in a competition for water with cities. But if the demand for meat increases, there will be even less available water for both crops and drinking. E) In a recent report called "What's Feeding Our Food?" it is

estimated that around 6m hectares of forest land a year -an area as big as twice the size of Belgium- is converted to farmlands. F) In poultry there are two sections: one which keeps the males and one which keeps the females. If a male chick is born in a female chick collecting factory or farm, it will be killed. Which means nearly half of the chicks die because of their genders, cruelly indeed. G) A meat diet is generally considered twice as expensive as a vegetarian one. H) Millions of pounds of antibiotics is added to animal feed a year to speed the growth. This

decreases the resistant bacterias, so makes it harder to heal human illnesses.

As a conclusion, a vegetarian diet is more ethical, healthier, more economic and more environment- friendly.

Hande ÖZAY

Comité: ECOSOC

Problématique: Comment supprimer les inégalités salariales entre femmes et hommes?

Délégation: Somalie

Honorables Présidents, Chers Délégués, en tant que délégation somalienne, nous attachons une grande importance à l'égalité des salariales en particulier qui est très importante pour le développement de tous les pays du monde.

Selon l'Article 23 de la Déclaration Universelle des Droits de l'Humain(Décembre 1948);

Cet article nous prouve qu'il est nécessaire d'égaliser les salaires des femmes et des hommes, peu importe les circonstances.

Si une femme et un homme font le même travail, ils doivent gagner le même salaire. Les travailleurs ont le droit de se regrouper afin de défendre leurs droits et intérêts.

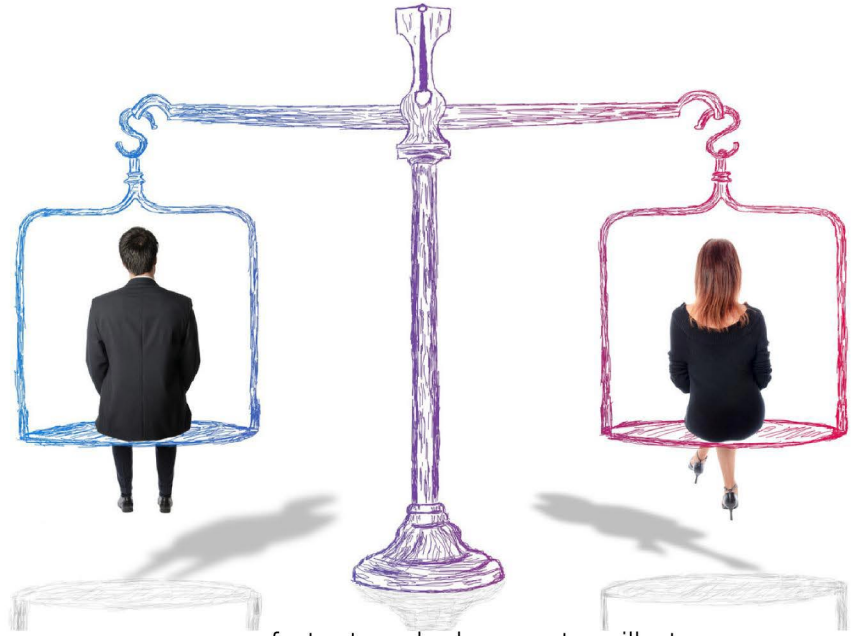
Tous ont droit, sans aucune discrimination, à un salaire égal pour un travail égal.

Les données du gouvernement ont montré 74% des entreprises paient des taux plus élevés à leur personnel masculin.

Seulement 15% des entreprises comptant plus de 250 employés paient plus aux femmes.

Pas moins de 11% des entreprises ont déclaré qu'il n'y a pas de différence entre les taux payés à l'autre sexe.

C'est important aux différentes aspects à la fois physique et mental, c'est un état d'esprit très sensible pour les femmes. Bien qu'ils fassent le même travail que les hommes, le fait qu'ils soient moins payés leur cause des problèmes mentaux, comme être un pas derrière leur partenaire quand il s'agit de petites choses comme payer quelque chose ou décider du prix des meubles qu'ils achètent pour leur Maisons. C'est toujours l'homme qui paie pour ces choses et la raison principale en est que les femmes veillent sur ses

enfants et que les hommes travaillent.

L'égalité des sexes est l'une des priorités du Somalie.

Bien que ce projet soit difficile pour notre pays, nous attendons l'aide d'autres pays. Nous devons faire plus de budget et travailler plus dans ce domaine. nous sommes très ouverts et nous voulons donner aux femmes autant de possibilités d'emploi que nous donnons aux hommes , mais il ne suffit pas.

dans notre pays , il est rare de femmes travaillent dans le même travail que les hommes , mais nous essayons de le rendre possible. Et avec l'aide de la vôtre, les membres de l'Etat , il sera plus facile d'atteindre nos objectifs.

Pour conclure; nous encourageons les pays à rendre cette situation aussi égale pour les femmes que pour les hommes. Il va aussi être faire une grande différence pour le développement du pays.

En augmentant les salaires des femmes et de les rendre égales aux hommes, peut aussi équilibrer l'égalité financière du pays.

On invite tous les États membres à considérer notre point de vue et être plus actifs,

Merci de votre écoute.

Defne HASTÜRK

Yazarak Büyüyorum

Kendimi bildim bileli kalemim elimden hiç düşmedi. Bu yaşıma kadar benim bir parçam gibi hayatımın her yerinde göz önünde oldu. Yazı yazmayı bilmediğim yıllarda, içimdekileri renklerle harmanlayıp sundum somutluğa. Sonra yazmayı öğrendim ve bir daha kopamadım ondan.

Neden yazdığımı yıllardır düşünüyorum. Çünkü bazen işin içinden çıkamıyorum. Yazdıklarım korkutuyor beni, yazamadıklarım ise pençeleriyle boğuyor. Bazen yazmak istemiyorum. İçimdekilerle karşılaşmaya hazır olmadığımındır belki. Ara veriyorum böyle zamanlarda. Aradan haftalar, hatta aylar geçiyor. Ne kadar geçerse geçsin, ben kendimi yine masamda, içimdekileri sayfalara doldururken buluyorum.

Küçükken günlük tutardım. Daha doğrusu tutmaya çalışırdım. Asla tamamlayamadım günlüklerimi. Asla günü gününe yazamadım onlara. Yeni defterler gördüm, aldım, yepyeni sayfalar açtım. Asla bir günlük bitiremedim; çünkü her yeni günlükle eskilerden kaçtım. O zamanlar, “Eski sayfaları koparmadan yeni sayfalar açalım.” diyen ben, kaçtım hep o sayfalardan. Eski yazdıklarımın utandım, kafamı duvarlara vurmak istediğim zamanlar da oldu. Tüm bunlara rağmen bırakamadım yazmayı: Ara verdim. Daha çok defter, daha çok kalem aldım. Yeni şeyler öğrendim, daha çok yer gördüm ve daha çok kitap... Her şeyin sonunda yazmaya geri döndüm. Arada, günlüklerime hâlâ dönüp bakıyorum. Eski defterlerimi karıştırıyorum. Bazen birkaç şiir dizesi buluyorum, bazen kaleme aldığım birkaç yazı. Şu an bakınca çok acemice geliyorlar bana. Nasıl yazdığımı düşünüyorum, hangi akılla o cümleleri kurduğumu. Sonra şimdiki bakıyorum.

O yazıları yaza yaza nasıl geliştirdiğimi görüyorum. O yazılarla nasıl değiştiğimi fark ediyorum. Büyümüşüm... Hayat değişmiş, ben değişmişim, her şey değişmiş. İnanmak güç geliyor bazen. Onca yılın ne zaman geçtiğini anlayamıyorum. O kadar çok şey yaşanmış ki. Unuttuklarımı yazılarım hatırlatıyor bana. Hatta bazen uzun yıllardır arkadaşlık kurduğum insanlardan yıllar önce yazdığım yazıları hâlâ sakladıkları haberini alıyorum. Onlara böyle bir anı bıraktığımı bile hatırlamıyorum oysaki. Neden bilmiyorum, geçmişimden kopmak da istiyorum ama şu anki beni seviyorum. Geçmişimin şimdiki beni oluşturduğunu da biliyorum. O nedenle geçmişimden kopamıyorum. O yazıları bu nedenle atamıyorum. Belki de kim olduğumu, nasıl büyüdüğümü unutmamak için yazıyorum.

Bazen içimi bir sıkıntı kaplıyor. Ne yapacağımı şaşırıyorum. Dalgınca bir o yana bir bu yana savruluyorum. İşte o zamanlarda yazıyorum. Bazen sadece mutlu hissediyorum. İçim içime sığmaz oluyor, dolup taşıyorum. İçimden taşanlar sonsuzlukta kaybolmasın diye yazıyorum. Mutluyken, üzgünken, kızgınken, umutsuzken, huzursuzken, şaşkınken, karmakarışıkken yazıyorum ben. Neden mi yazıyorum? Yaşamak için, duygularımda boğulmamak için yazıyorum. Bazen sadece yazıyorum. Hayatta olduğum için yazıyorum ben..

Ekin ERBAŞ

Dinlerden Evrensel Öğütler

Hristiyanlık'tan Öğütler

Yardımseverlik:

İhtiyaç içinde olan kutsallara yardım edin. Konuksever olmaya bakın. (Pavlus'tan Romalılara Mektup, 12:13)

Yoksullar her zaman aranızdadır, dilediğiniz anda onlara yardım edebilirsiniz... (Markos, 14:7)

"... Karşılıksız aldınız, karşılıksız verin." (Matta, 10:8)

Herkes kendi yararını değil, başkalarının yararını gözetin. (Pavlus'tan Korintlilere 1. Mektup, 10:24)

Barışseverlik:

Kardeşler, aranızda çalışanların, Rab yolunda size önderlik edip öğüt verenlerin değerini bilmenizi rica ederiz. Yaptıkları işten ötürü onlara fazlasıyla saygı, sevgi gösterin. Birbirinizle barış içinde yaşayın. (Pavlus'tan Selaniklilere 1. Mektup, 5:12-13)

Kıskanç olmamak:

Çünkü hâlâ benliğe uyuyorsunuz. Aranızda kıskançlık ve çekişme olması, benliğe uyduğunuzu, öbür insanlar gibi yaşadığınızı göstermiyor mu? (Pavlus'tan Korintlilere 1. Mektup, 3:3)

Sabırlılık:

Her bakımdan alçakgönüllü, yumuşak huylu, sabırlı olun. Birbirinize sevgiyle, anlayışla davranın.(Pavlus'tan Efeslilere Mektup, 4:2)

Yahudilik'ten Öğütler

"Annene babana saygı göster. Öyle ki, Tanrı'n Rab'bin sana vereceği ülkede ömrün uzun olsun." Bu kişinin anne babasına her zaman saygı gösterip onları onurlandırması konusunda bir buyruktur.

"Adam öldürmeyeceksin." Bu başka bir insanı kasıtlı olarak öldürmeye karşı bir buyruktur.

"Zina etmeyeceksin." Bu, kişinin eşinden başka birisiyle cinsel bir ilişkisi olmasına karşı bir buyruktur.

"Çalmayacaksın." Bu, insanın kendisinin olmayan herhangi bir şeyi, o şeyin sahibinin izni olmadan almasına karşı bir buyruktur.

"Komşuna karşı yalan yere tanıklık etmeyeceksin."

Bu, başka biri hakkında yalan yere tanıklık etmeyi yasaklayan bir buyruktur. Aslında yalan söylemeye karşı bir buyruktur.

"Komşunun evine, karısına, erkek ve kadın kölesine, öküzüne, eşeğine, hiçbir şeyine göz dikmeyeceksin." Bu, insanın kendisine ait olmayan herhangi bir şeyi arzulamasına karşı bir buyruktur. Göz dikmek, adam öldürme, zina ve hırsızlık gibi, yukarıda listelenen buyruklardan birine karşı gelmeye yol açabilir. Eğer bir şeyi yapmak yanı sıra aynı şeyi yapmayı arzulamak da yanlıştır.

İslamiyet'ten Öğütler

Nahl Suresi 90. Ayet; Şüphesiz Allah, adaleti, iyilik yapmayı, yakınlara yardım etmeyi emreder; hayasızlığı, fenalık ve azgınlığı da yasaklar. O, düşünüp tutasınız diye size öğüt veriyor.

Rum Suresi 38. Ayet; Öyle ise akrabaya, yoksula, ve yolcuya hakkını ver. Bu, Allah'ın hoşnutluğunu kazanmak isteyenler için daha hayırlıdır. İşte onlar kurtuluşu erenlerdir.

Hucurat Suresi 11. Ayet; Ey iman edenler! Bir topluluk bir diğerini alaya almasın. Belki onlar kendilerinden daha iyidirler. Kadınlar da diğer kadınları alaya almasın. Belki onlar kendilerinden daha iyidirler. Birbirinizi karalamayın, birbirinizi (kötü) lakaplarla çağırmayın. İmandan sonra fasıklık ne kötü bir namdır! Kim de tövbe etmezse, işte onlar zâlimlerin ta kendileridir.

Hucurat Suresi 12. Ayet; Ey iman edenler! Zannın bir çoğundan sakının. Çünkü zannın bir kısmı günahdır. Birbirinizin kusurlarını ve mahremiyetlerini araştırmayın. Birbirinizin gıybetini yapmayın. Herhangi biriniz ölü kardeşinin etini yemekten hoşlanır mı? İşte bundan tiksindiniz! Allah'a karşı gelmekten sakının. Şüphesiz Allah tövbeyi çok kabul edendir, çok merhamet edendir.

İsrâ Suresi 23. Ayet: Rabbin, kendisinden başkasına asla ibadet etmemenizi, anaya-babaya iyi davranmanızı kesin olarak emretti. Eğer onlardan biri, ya da her ikisi senin yanında ihtiyarlık çağına ulaşırsa, sakın onlara "öf!" bile deme; onları azarlama; onlara tatlı ve güzel söz söyle.

Budizm'den Öğütler

Cahillik ızdırabın temel sebebidir. Doğru görüş, objelerin gerçek tabiatı hakkındaki doğru bilgi olarak tanımlanmıştır. Cahillik kişi ile hayat arasındaki ilişkinin yanlışlığını doğurur.

İkincisi doğru niyet ve doğru karardır. Sadece doğru bir bilgi, kişi mükemmel bir ruhi hayat yaşamaya karar vermedikçe fayda sağlamaz. /151/ Yanlış düşünceyi ve nefsanî arzuları kökünden sökmeye ve mükemmel bir hayat sürmeye karar vermek doğru niyettir.

Ahlaklı olmak isteyen bir kişinin konuşmasını kontrol etmesi gereklidir. Doğru söz yalandan, sert ve anlamsız kelimelerden, lüzumsuz konuşmadan ve eleştiriden kaçınma anlamındadır. Herkes acı verici sözden kaçınmalı, doğru ve uygun kelimelerle konuşmalıdır.

Doğru davranış hırsızlık, cinsellik, bozgunculuk, yanlış davranış gibi hayata zarar verici şeylerden kaçınmaktır. Buda keşişler, anne baba, çocuklar, öğrenciler, öğretmenler ve karı koca için farklı davranış kuralları koydu. O, herkes için özveri, iyi niyet ve empati öğütlemiştir.

Buda, kişinin geçimini dürüst ve adil bir şekilde kazanması gerektiğini söyler. Buda'ya göre kişi silah, hayvan, et ve şarap ticareti yapmamalıdır. Bir kişinin sahtekarlık, rüşvet, bozuk ve kötü yollar gibi çirkin ve dürüst olmayan surette para kazanması kesinlikle doğru değildir.

Ahlaklı olmak isteyen kişi, kötü düşüncelerin kaynağını iyi araştırmalı ve bu düşünceleri zihninden atmalıdır. Bu, kendi kendini kontrol etmeyi, kötü düşünceleri önlemeye çalışmayı ve zihinde asil düşünceleri uyandırmayı içerir.

Bu, vücudun, vicdanın ve zihnin kendi gerçek formlarında alkonulması anlamına gelir. Kötü düşünceler, yalnızca onların gerçek formları unutulduğu zaman zihni meşgul eder. Doğru düşünce vücudun kirliliğini, zevk, acı, zihni ve fiziki ızdırıp vs. hatırlamayı içine alır. /152/

Buda vücudun su, toprak, hava ve ateşten oluştuğunu söylemiştir. Bizim vücut bilincimiz ve birinin kendi vücuduyla veya başka bir vücutla ilişkisi, böyle gereksiz özlem ve eğilimlerden kaçınmak için bize yardım eder.

Davranışın bu yedi kodunu benimseyen ve tecrübe eden kişi, konsantrasyon yoluna girmeye uygun hale gelir. Burada, ahlaklı olmaya istekli olan kişi, saf haldeki zihnini gerçek ve mantıklı düşünce üzerine konsantre etmiştir.

Yukarıda, dinlerin ortak ilkeleri verilmiştir. Görüldüğü üzere dinler kendi öğretileri içerisinde evrensel özellikler barındırmaktadır. Tüm dinlerin iyiliği öğütlediği dünyada ise "kötülük" kavramı ağırlık kazanıyorsa burada bir sorun var demektir. Yani, inançlı insanların kendi din yorumlarını gözden geçirmeleri gerekmektedir. Dinlerin doğru anlaşılması ve bağınazlıktan uzak bir şekilde yorumlanması gerekmektedir. Dünya dinleri kişisel çıkarlar doğrultusunda kullanıldığı sürece barış içinde bir dünyayı özlemeye devam edeceğiz. Savaşlarda ölen insanların gözyaşının rengi aynıdır. Tüm insanlığın bunu fark ettiği; saygının, empatinin ve tahammülün hâkim olduğu bir dünyayı görmeyi ümit ediyoruz. Sevginin, barışın ve kardeşliğin hakim olduğu bir dünya özlemiyle...

Altan KILIÇ
Din Kültürü ve Ahlak Bilgisi Öğretmeni

Students Grading Teachers

Students grading their teachers...

Should they be allowed to do so? This issue has been puzzling authorities for a quite sometime. I believe adolescents should not be involved in likewise grading processes since it is concerning adults' lives. However, grad students may be mature enough, therefore that can be considered adults as well.

Teenagers may and most definitely will act on impulses. Thus granting them the power of rating their teachers' teaching methods, which they might dislike for a number of reasons is a little too much to allow. Additionally, we shouldn't forget considering, that students already have the right to express their dissatisfaction, which is not actually something they do. Yet their parents do so as they believe they have far more experience. The truth is it's not the student's job or place to evaluate their college trained teachers. Although there are some benefits regarding this situation, such as improving the effectiveness of teaching or allowing teachers to see their progress, this program would be mostly about either angry students acting upon bias or immature kids who lack the qualification to express an opinion.

Still, we could always consider, not kids but college undergraduates, having the chance of leveling their instructor. After all, an undergrad is far more sophisticated than a grade school student. Giving seniors this freedom will probably increase students' attention. Older students who are more intellectual, smart and knowledgeable can be trusted with such a process.

To conclude, I can say that university students should be the ones to rank their tutors in reverse of high school, primary school, or middle schoolers. This initiative might be a change toward a bright future. however only if its carried out on more mature and consequently more intelligent students.

Ekin TAŞAR

Teknoloji ve İnsan

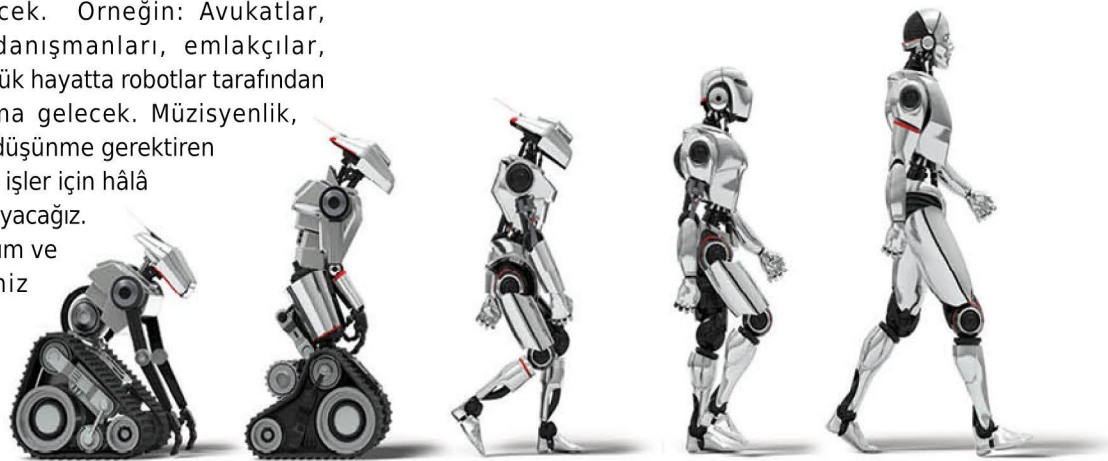
Teknolojik gelişmeler hayatımızı dört evrede geri dönülemez şekilde değiştirdi. Endüstri 1.0'da 18. ve 19. yüzyıllarda yeni buluşların etkisi, buharlı makinelerin üretim ve taşımada kullanılması sayesinde Sanayi Devrimi gerçekleşti. Hemen ardından Endüstri 2.0 ile elektrik enerjisi kullanarak ilk seri üretim, telgraf ve telefonun icat edilirken Endüstri 3.0'da elektronik ve bilişim teknolojilerinin birlikte kullanılmaya başlanması ile üretimin otomasyonu ve sayısallaşması sağlandı. Şimdi tüm insanlık Endüstri 4.0'a uyumlanmaya çalışıyor. İnternetin kullanımı ile nesne ve hizmetlerin interneti, siber fiziksel sistemler üretim ve sosyal hayatta daha fazla söz sahibi olmaya başladı. Yakın gelecekte gelişen teknolojinin etkisi ile siber vatandaşlık, robotlarla yaşamak ana toplumsal konularımız arasında yer alacak.

Yapay zeka ve gelişmekte olan insansı robotların etkisi ile emeğe, yoğun yapılan işler için insan gücüne gerek artık kalmayacak, günümüzde yapılan çoğu meslek ortadan kalkacak. Eğitim, öğretim metotları değişti ve değişmeye devam edecek. Örneğin: Avukatlar, muhasebeciler, satış danışmanları, emlakçılar, sekreterlerin görevleri günlük hayatta robotlar tarafından kolayca yapılacak duruma gelecek. Müzisyenlik, psikologluk gibi duygu ve düşünme gerektiren tasarım, sanat ile beslenen işler için hâlâ insan gücüne gereksinim duyacağız. Bizim ilgi alanlarımızı tasarım ve sanat ile besleneceğimiz şekilde yeniden gözden geçirmemiz yeni dünya ile uyumlanmamızı kolaylaştıracak. Yeni dünyada bio-teknolog,

dijital rehabilitasyon danışmanı, kişiye özel organ üretim uzmanı vb. yeni meslekler ortaya çıkacak. Diğer yandan yapay zeka ve nano-teknolojinin etkisi ile sağlık ve eğitim herkes için demokratikleşecek.

Endüstri 4.0 aynı zamanda hız çağı. Bu çağda buluşlar ve teknolojik gelişmeler takip edilemez, öngörülemez bir hıza ulaştı. Robotların, yapay zeka uygulamaları ile birlikte güvenli ve düzenli yaşamak için gerekli kanunların da aynı hız ile hazırlanması kritik öneme sahip. 2017 yılında Sophia adında bir robot Suudi Arabistan'da vatandaşlık aldı. En güvenli bağımız olan vatandaşlık tanımı bile yeniden gözden geçiriliyor. Tüm kişisel verilerimiz dataya dönüşüyor. Artık insanlar ve robotlar birlikte yaşamak zorunda. Hatta yeni bir yaklaşım olan ve insanın teknoloji etkisi ile biyolojik yeterliliklerini arttırma üzerinde düşünen transhümanizm ile yavaş yavaş robota dönüşmemiz işten bile değil. Peki biz buna hazır mıyız?

Ece DEMİR

The Art of the People: Can Graffiti Be Considered As Art?

Have you ever seen a shiny, colorful and enjoyable bulk of paint on a flat surface? Well, this definition is rather interesting because it is the definition of both the 15th century renaissance masterpiece of Botticelli, The Birth of Venus and a regular graffiti one sees as walking through the streets of Moda. Does this mean these two are artistically and technically equal? Well, another argument for another time. But to solve the problem this question creates we must ask 3 more questions which shall solve the rather divine one we've got. To begin with, *what is art by all means?* Another very important one is: *Could or should the streets be used as a canvas?* And the last but not the least: *Does putting more effort and technique actually make a piece of art more valuable in terms of artistic quality?* I know, deep and tricky questions but all of them shall be answered.

First and foremost, our first question, what is art? Well, many philosophers and famous thinkers found interesting and clever answers to this interesting and clever question. Well, my answer is crystal clear. Art is storytelling and the branches of art are just different ways of telling a story. Then you may ask, if the answer is so clear then why are we still discussing this question? Believe me, i don't know either. I just know that whichever branch of art you choose, the core objective will always be conveying a message and telling a story. Whether you watch a movie, look at a painting, watch a musical or just try to understand a graffiti you see around the corner, they all have message just waiting to be understood. You just have to look or listen to understand.

To continue with, now getting a little specific and focusing on graffiti, we will discuss the canvas of the

graffiti artists, the streets, our streets. In my opinion, the strongest argument of graffiti actually being a form of art is it's canvas. So, to begin with, we will have to answer a few questions. First of all: *Who owns the streets and the land we live on?* The government you may say. Then *who owns the government?* This is where things get a little tricky. After a series of these questions, we actually get to the conclusion of us owning the streets, and that is true. The land we live on and the streets where graffiti artists express their feelings are owned by them, by all of us. Graffiti is often referred to as the art of the people. See the connection over there? The only surface where graffiti actually means something, where graffiti is of value is the streets. Otherwise, let's say, graffiti on paper or graffiti on canvas? Meaningless, part of the reason why graffiti is such a divine art.

Now, last but not the least, one of our most complicated questions: Does putting in more effort and technique actually make a piece of art more valuable? Well, we need to get a little more specific. What do we mean by effort? Spending more time trying to perfect a painting and add more details? Or thinking about a painting or a piece of art more carefully and trying to convey a message in a more simplistic way? Well, this is to be honest is a dead end. If you lived in the 1400's,

then you would think of a piece of art without details or extremely thin touches to it, it shouldn't be considered as art at all, which explains the famous saying of Leonardo da Vinci: "Details make perfection, but perfection is not a detail." Nice and artsy, right? Well, we are forgetting something indeed. We live in the 21st century. And for all of these gazillion years we've existed, we've seen so much perfection, so much detail and so many thin touches that nowadays telling a story without these cool features, basically keeping it short and simplistic, is a talent. And graffiti exactly does that, tells a story in a simplistic way without letting it's meaning get lost.

To sum up, graffiti is definitely is being, and should under all circumstances should be considered as a piece of art for it's amazing abilities of telling a story in a really simplistic and understandable way, carrying all of the features of a form of art which shall be respected and being the art of the people. As Jack Pollock, the father of abstract expressionism said: "The modern artist is working with time and space and expressing his feelings rather than illustrating."

Burak ERPOLAT

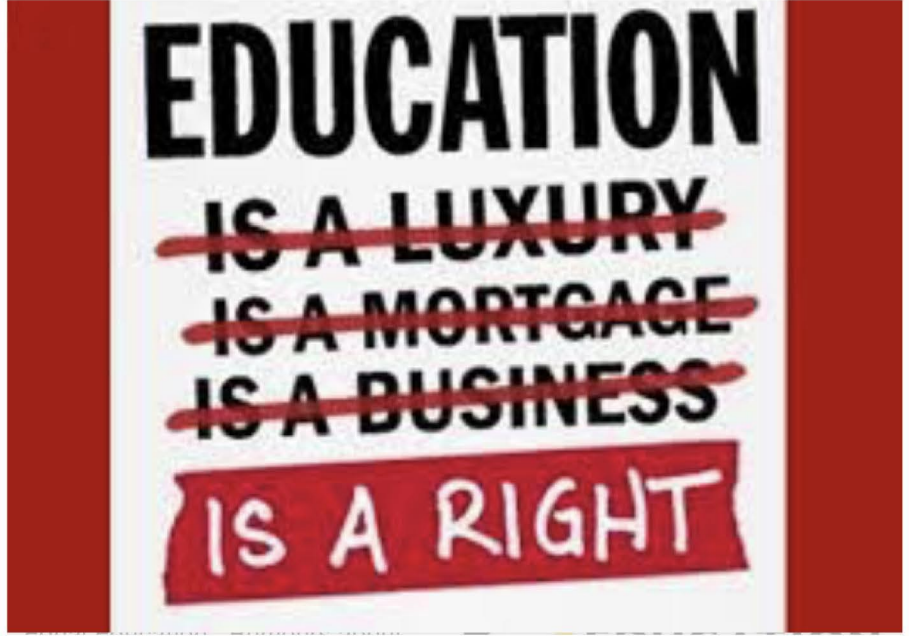
Equalization of Education

In the world, there is a huge problem about equalization of education for all children no matter where they are from. While education is supposed to be central to all international relations to provide better life conditions for the people, enough importance is not given to it during negotiations on comprehensive development frameworks.

Thus we should be fully aware of the problem that there are a lot of children which can't even get a proper education at all. That

is why we should gather to help and cooperate a project with other people in other countries. Being able to have an education is a fundamental human right according to the United Nations. Education being compulsory doesn't mean that it merely includes classes in schools. In daily life or scientific sense, in order to succeed or survive, you need to get a proper education and acquire the income that it brings into your life. So we can say that education is the foundation of knowledge a person has starting from their childhood. And that is why we want guaranteed quality education for all children.

The system should require a quality education by means of ; "A good quality education is one that provides all learners with capabilities to become economically productive, develop sustainable livelihoods, contribute to peaceful and democratic societies and enhance individual well- being."According to VVOB (The Flemish Association for Development Cooperation and Technical Assistance).

I would also like to mention that there is a huge problem about children who can't get an education at all, children who are forced to work and get married at a very young age. Child labour is a common issue in a lot of countries. For example; around 42% of children in Somalia between the ages of 5 to 14 are forced into working in brutal environments to either to be paid for their education or to support their families.

Consequently, we invite all countries to have an active discussion worthy of the importance of the situation. Proper education can elevate a country's level of modernity and civilization. Just like Nelson Mandela said; 'Education is the most powerful weapon which you can use to change the world.'

Defne HASTÜRK

Pourquoi Étudier L'ingénierie ?

L'étude de l'ingénierie peut déboucher sur des perspectives de carrière intéressantes et des salaires exceptionnels dans un large éventail de secteurs. Nous examinons cela et bien plus encore, notamment comment les ingénieurs peuvent améliorer la vie des individus et de la société dans son ensemble.

Grandes perspectives de carrière

Une carrière en ingénierie offre une grande variété d'emplois et la possibilité de travailler sur des développements technologiques en constante évolution.

Le rôle de la créativité dans l'ingénierie

Les compétences créatives sont importantes pour tous les domaines de l'ingénierie.

Le rôle des ingénieurs dans le monde

Les ingénieurs s'intéressent à certains des problèmes les plus graves du monde en contribuant à sauver des vies et à mettre au point de nouvelles avancées technologiques passionnantes qui améliorent notre mode de vie, soutiennent l'économie et créent de nouveaux emplois.

Ingénierie en France

L'enseignement français en ingénierie est reconnu dans le monde entier pour sa diversité et sa richesse, ainsi que pour sa capacité à former des ingénieurs hautement compétents. La France joue un rôle central en Europe, alliant le meilleur de sa formation académique et professionnelle à la création d'un environnement

éducatif exceptionnel et multiculturel à partir duquel de nouveaux talents émergents.

En France, il existe environ 240 écoles d'ingénieurs sélectives appelées «grandes écoles d'ingénieur». Ces établissements, généralement de petite taille, se distinguent par leur processus d'admission sélective, leur petite taille, leurs normes d'enseignement élevées et la qualité de leur corps enseignant issu de milieux académiques et professionnels.

Les écoles d'ingénierie françaises sont habilitées à délivrer le «Diplôme d'Ingénieur». Ce master national, reconnu par le ministère français de l'enseignement supérieur et de la recherche, est le diplôme le plus réputé en ingénierie; il est accrédité par la Commission des Titres d'Ingénieur (CTI), seule organisation française d'accréditation d'ingénierie. La CTI offre 3 niveaux d'accréditation (1 an, 3 ans et 6 ans).

Cem YALÇINKILIÇ

Neden İnsanlar Kahve İstemez? (Kahve Sorunu Üzerine)

“Bu sabah kahve mi içsem yoksa intihar mı etsem?” sorusunu derinden açıklamayı hedefleyen bu denememde, onun felsefesini, saygıdeğer filozof-yazara saygısızlık etmeden açıklamaya ve anlaşılabilir kılmaya çalışacağım.

Önsöz

Camus'nün absürt felsefesini açıkladığı “Sisifos Söyleni”nin başında alışıl gelmiş, bir tanıdığa yapılan atıftan sonra ilginç bir sözle karşılaşırız. Sonsuz yaşamdan medet ummak yerine sonuna kadar tüketilmesini öven bir söz...Fakat bu sözü sonuna kadar anlayana kadar geçmemiz gereken yollarımız var. Eğer felsefi arayışlar veya hayatınız için anlam bulmak ilginizi çekiyorsa, haydi gelin, güzel bir yolculuk var önümüzde: İnsanın arayışına ve en köklü sorunlarına değinecek ve de hatta sizin ahlaraınıza da deva olur...

Giriş

Denemem boyunca incelenecek felsefe için yazarın felsefesini açıklayan “Sisifos Söyleni” ile başlayacağım ve burada da Camus'nün ideolojisinin tam olarak ne üzerine oturtulduğuna gelelim: İntihar.

Kitap intihar ve sadece intihar sorunu üzerine kuruludur, intiharı ilk sayfada doğrudan öne sürer.

Peki intihara ne diyebiliriz ki? İnsanlar neden intiharı seçerler? Hayata yetişememekten ve hayatı kavrayamamaktan dolayıdır, der Camus; çünkü intihar insanın kendi özünde, zihnin hayatın erkenden bitirilmesini en uygun yol olarak seçtiği o hastalıklı andır. İntihar ve çevresinde gelişen bu konu bizi yavaş yavaş başka diyarlara ve o yeni hayat anlayışına götürecektir.

İntihar temasına gelince... İntiharı bu kadar derin bir mesele yapan insanın kendi doğasıdır. Canlı bir varlık olarak insanın, öteki canlılar gibi hayata sıkı sıkı tutunması gerekmez mi? Birisinin hayatını erkenden bitirmeyi bilinçli olarak seçmesi, aynı zamanda canlılar için evrensel olan hayatta kalma içgüdüsüne bir karşı koyuştur. İntihar içgüdüsel mantığa ters bir davranıştır, zira insanın en temel içgüdüsüne karşı koyuşu ve taşıdığı tüm olasılıklara rağmen hayatın bitirilmesidir. Peki, insanlar kendi kendilerine yaşamaya devam edebilecekken neden bu yolu seçerler? Kendi halinde yaşayan insanların istatistiklerine bakılacak olursa, intihar etmeyen insanların çokluğuna bakarsak, kendi kendine yaşamamanın intihar için yeterli bir sebep oluşturmadığını gözlemleyebiliriz, demek ki intihar sadece insana bağlı bir şey olamaz. İnsanı, mantık dışı bu son jesti yapmaya sürükleyen

başka bir etmen olmalıdır ki akıl ve mantık böylesine verimsiz bir eylem seçebilsin: Bu özellik de yaşadığımız evrene aittir, yaşadığımız evrenin mantığımızı her seferinde hüsrana uğratan mantık dışı ve irrasyonel öğeleridir.

Mantık dışı şeyler neden bizi bu kadar derinden etkiler, insan zihni neden birkaç tane mantıkla uyumsuz şey yüzünden bu kadar sarsılır? Bu sorular daha kolay indirilebilecek parçalara indirgenebilir:

-Zihinlerimiz daha kolay anladığımız neden-sonuç ilişkisi bağlamında çalışırlar. Bunu daha anlaşılabilir halde açıklayacak olursak sorun daha iyi anlaşılabilir. Anlamadığımız ve anlaşılabilir olarak bizi rahatsız eden her şeyin etkisi bu anlaşılabilir mevzunun bizim için taşıdığı değer boyutuyla orantılıdır:

“Evrenin var oluşu neden?”, “Ben neden varım, neden olmalıyım?” gibi sorular soralım. Ne yazık ki beyinlerimiz, başka bir şeye indirgenemeyen, başka olgularla açıklanamayan ve tamamen kavrayamadığımız durumlarla yahut kavramlarla karşılaştığımızda mızımız bir çocuk gibi küsüyor, daha da zorlarsak gereksiz derecede yoruluyor ve yıpranıyor.

-Kabullenmekte zorlandığımız bunun gibi durumlar, bizim için sahiden önem teşkil ettiklerinde kuyruk acılarının ızdırabı da katlanıyor. Mantığa uyma veya özel bir düzen sunma arayışında olmayan bir evrende en büyük başarısı olaylardan neden ve sonuç ilişkileri çıkarmak olan insanın delirmesi şaşılacak bir olay olamaz dolayısıyla. Bu bataklığa eklenen bir etmen daha var, bilmekle beraber her şeyi, bilgi ve deneyimin rahatlık veren birliği ve tekilliğine indirgemek, her olayı ve fenomeni tek bir mantıklı teori altında toparlamak.

İnsana, mantıkla çevreyi gözlemlemek ve anlamaktan başka bir seçeneği olmayan insan beynine*, bu durumlar absürt gelir; çünkü düzgün bir cevapları yoktur, her anlama çalışması bizde tekrar ve tekrar anlamsızlıkla yankılanır. Bu absürtlükse, Camus'e göre, insanın evrenle ilişkisini belirtir, insanı ve mantığını, evrenin tepkisizlikleri ve nedensizlikleriyle birleştiren incecik bağıdır. Anlaşılması gerekir ki(ve daha sonra da kitapta işlenecektir), mantık dışı olmayan bir hayat imkansızdır, yani evrene ve varoluşa bağlıysak; yani mantıkla doğan insanlar evren değişmedikçe mantığın ve aklın ulaşabileceği seviyelerden çok uzak kavramlar ve sorularla dolu bir evrene savrulacaklardır. Din, bilinçsizlik, umursamazlık ya da benzer kavramlar (bu liste istediğiniz kadar uzayabilir) bulamayan, kendilerini bu değersizlik ve anlamsızlık hissinden kurtarabilecek ideolojiler

yaratamayan insanlar içinse bu ilerlemiş bilinç ve o nereye giderse gitsin, o ne olursa olsun, ne kadar “değer”, “övgü” veya “önem” kazanırsa kazansın, onu ASLA umursamayan, umursamayacak, duygusuz, hatta ruhsuz evren, onu içten içe kemirecektir.

[*Mantıkla hareket etmeyen insanların çevrelerindeki gelişmeleri doğru yorumlayamayıp her zaman yok olmaya, ezilmeye ve yere sürülmeye yatkın olduklarını düşünürsek (çünkü mantıkla durumlarını çözmekten acizdirler, bu acizlikten dolayı da içgüdüsel cevapların yeterli olmayacağı her durumda başarısız olup kaybedeceklerdir) mantık olmadan insanın doğaya hakim olamayacağını da göz önüne alırsak, mantıksız insanları kendilerini düzelten bir istisna olarak görebiliriz.]

Bu, metafizik içermeden tam bir felsefe denemesi olmayacaktı, o yüzden büyük ilahi soruya biraz ışık tutmadan ilerleyemeyeceğiz.

Tanrı üzerinden evrende amaç bulma hali incelenmeli ve belirli bir açıklığa kavuşturulmalıdır. “Tanrı var ve Tanrı’nın bu evren ile benim için öngördüğü bir amaç ve anlam var.” Bu yargıyla beraber Tanrı’nın varlığı üzerinden iki ayrı olası sonuç var, varılan yer da bayağı basit: Eğer Tanrı yoksa amaç ve öngörülmüş anlamımız yoktur, anlam sorunuyla uğraşmamıza gerek yoktur. Eğer Tanrı varsa:

-Bu varoluşu en mükemmel bir biçimde görmüş ve evrenle insanı olduğu halde bırakmış olabilir. İnsanı bu durumdan kurtaracak tek seçenek zaten Tanrı’dan yardım beklememek ve kendi kuvvetimizle sorunlarımızı çözmek olurdu.

-Evreni yaratmış olabilir ancak artık onunla etkileşime geçemiyor olabilir. Bu durumda da insanın bu dünyadaki sorunlarını yine kendi başına sırtlanması gerekir

-İnsanın yapabileceği tek doğru hareket inanç ve iman olabilir ve Tanrı dışında hiçbir kurtuluş olmayabilir. Bu inanca sadık kalmanın zorluğu ve çetinliği göz önüne alınırsa, söylenecek çok bir şey de kalmaz.

Tanrı’nın en mükemmel en sevgi dolu bir halde bulunduğunu ve bizi koruduğunu bir kesinlik olarak varsaysak bile başka bir sorun ortaya çıkıyor. Dini en fazla destekleyen olasılık bile şüphe etmeden ve tartışmadan geçilemiyor; çünkü Tanrı’nın kendisi bambaşka bir soru taşıyor. Durumu şöyle önümüze serelim: İnsan, acılarıyla dolu bir evrende kendini buluyor ve burada ona sunulan tek “hakiki” kurtuluş, varlığı ve kudreti kadar yolları, beklentileri, istekleri ve niyetleri de belirsiz, gölgelerde saklanmış, her zaman belirsizlik ve gizemle dolu, varlığı şüphe edilesi ve anlaşılabilir bir şey olan bu Tanrı...

Dolayısıyla iman yolunu seçen insanların yaptığı gibi Tanrı’ya inanç ve Tanrı sayesinde kurtuluşu gerçekten bulabilmek için her zaman büyük bir sıçrayışla dini anlatıların ve doktrinlerin mutlakiyetini kabul etmedikçe

insanlar Tanrı’dan uzak olacaktırlar. İnsanlar, bir kaderden kendilerine güzel bir rol düşmesini bekledikçe yapabilecekleri şeyleri yapmak için kendilerini motive etmeyeceklerdir ki bu da inanç hakkındaki en sorunlu öğelerden biridir. Öteki şekilde, Tanrı’nın evrende bize özgür irade verdiğini kabul edersek, bu iradenin nasıl kullanılacağı tamamen bize kalmıştır, hatta Tanrı’nın özgür irade hakkında kutsal kitaplarda verdiği talimatlara bile tamamen güvenemeyeceğimiz de öne sürülebilir çünkü onu anlamının tek bir yolu yokmuş gibi gözüküyor(din sayısına bakmanızı öneriyorum).Bu durumdaysa, Tanrı’ya göre sadece düzgün bir hayat yaşanması yeterli bile olabilir ve gerçek hayatta gösterdiğimiz erdem kadar ödüllendirileceğimizi düşünerek din yerine düzgün ahlakı önerebiliriz (veya tam tersine, ne kadar kötü davrandığınıza göre şeytan tarafından ödüllendirilecek de olabilirsiniz). Sürekli hipotez üzerine hipotez, varsayım üzerine varsayım yığılıyor ve kayboluyor ve burada da dinin asıl çelişkisi doğuyor:

Bu kadar belirsizlik varsa ölümden sonraki hayat için, elimizdeki hayatın değerini dolu dolu çıkarmak en uygun seçeneğimiz değil midir? Dolayısıyla inancın sunacağı sığınak umuduyla o büyük felsefi sıçrayışı yapmak ve bütün mantığı ölümden sonraki belirsizlikler için bir kenara atıp çözümün bize dışarıdan gelmesini beklemek yerine dünyevi mutluluğu seçmek hiç de yanlış gelmiyor. Özellikle de ölümün belirsizliği bizi geleceğin karanlık köşelerinde duygusuzca avlarken...

Bütün bunlar sonucunda, felsefemizde neden Tanrı’ya tartışacak yer olmadığını artık biliyoruz. Sonraki bölümde görüşmek üzere!

Doğa Efe POLAT

Günler

Geçip gitmiş günler gelin
rakı için sarhoş olun
ıslıkla bir şeyler çalın
geberiyorum kederden.

İlerdeki güzel günler
beni görmeyecek onlar
bari selam yollasınlar
geberiyorum kederden.

Başladığım bugünkü gün
yarıda kalabilirsin,
geceye varmadan yahut
çok büyük olabilirsin

Nazım HİKMET

“Geçip Gitmiş Günler Gelin”

“Günler” şiirinde şair, içinde bulunduğu bir durumdan dolayı kederlenmiş gözükmekte. “Geçip gitmiş” günlerini hatırlayıp “ilerideki” güzel günlerini hayal ederek bu sorundan uzaklaşmak istiyor. Ancak, “ilerideki” güzel günleri göremeyeceğini, bu durumun yarattığı kederden de “gebereceğini” söylüyor. Bence burası oldukça önemli; çünkü “gebermek” acı çekerek ölmektir. Şair de bize ne kadar büyük bir acının içinde bulunduğunu böylece belirtmiş oluyor. Bu dizeleri okuyunca hiçbir zaman kendimi umutsuzluk girdabına bu kadar kaptırmamam gerektiğini düşündüm. Ancak şairle empati kurarak onun ne kadar acı çektiğini sezdim, en azından dizelerin bende uyandırdığı çağrışımları anlamaya çalıştım.

Aslı ÖZER

Ben Orhan Veli

"Yazık oldu Süleyman Efendiye"
Mısra-i meşhurunun mübdii..
Duydum ki merak ediyormuşsunuz,
Hususi hayatımı,
Anlatayım:
Evvla adamım, yani
Sirk hayvanı falan değilim.
Burnum var, kulağım var,
Pek biçimli olmamakla beraber.
Bir evde otururum,
Bir işte çalışırım.
Ne başımda bulut gezdiririm,
Ne sırtımda mühr-ü nübüvvet.
Ne İngiliz kralı kadar
Mütevaziyim,
Ne de Celâl Bayar'ın
Sabık ahır usağı gibi aristokrat.
İspanağı çok severim

Puf böreğine hele
Biterim
Malda mülkte gözüm yoktur.
Vallahi yoktur.
Oktay Rifat'la Melih Cevdet'tir
En yakın arkadaşlarım.
Bir de sevgilim vardır pek muteber;
İsmi söyleyemem
Edebiyat tarihçisi bulsun.
Ehemmiyetsiz şeylerle de uğraşırım,
Meşgul olmadığım ehemmiyetsiz
Sadece üdeba arasındadır.
Ne bileyim,
Belki daha bin bir huyum vardır.
Amma ne lüzum var hepsini
sıralamaya?
Onlar da bunlara benzer.

Orhan Veli KANIK

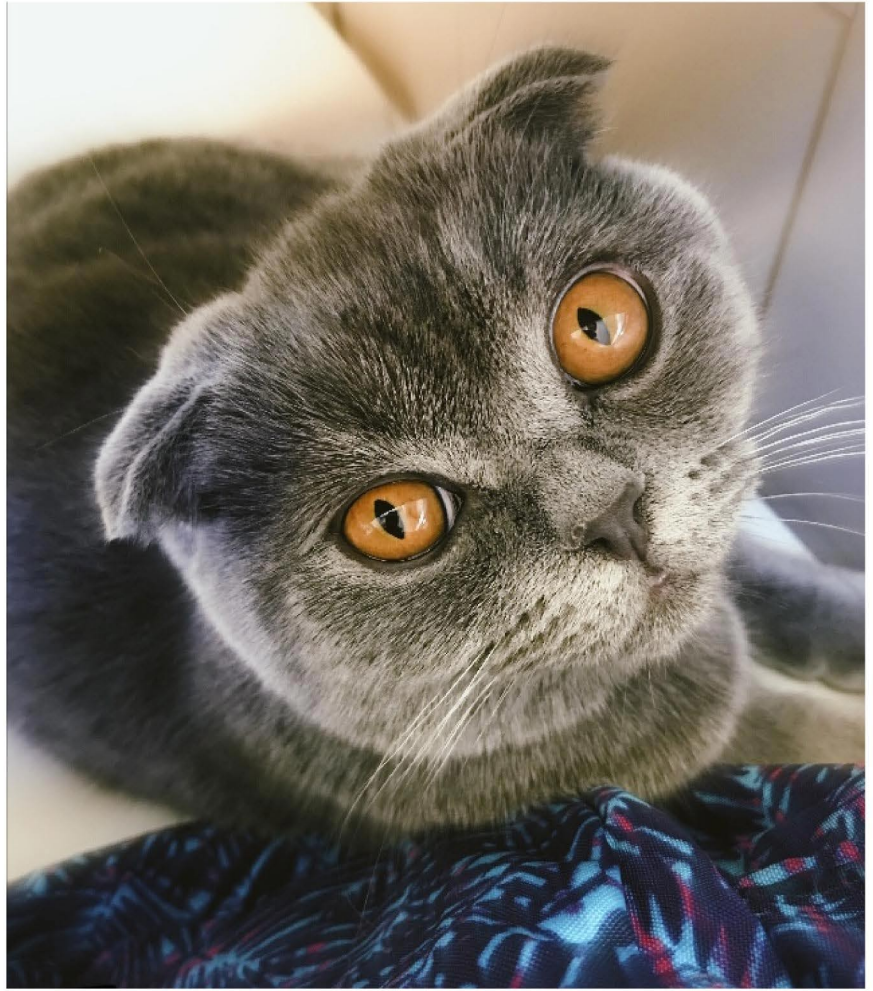
Şiir Üzerine...

Orhan Veli, şiirinin başlarında hayatı boyunca yaşadıklarını anlatmakta. İki yaşında gurbete çıktığını yani memleketinden ayrıldığını söylüyor. Bunun yanında çok âşık olduğunu ancak hiç evlenmediğini de belirtiyor. Bana göre, burada anlatmak istediği iki şey olabilir: Sevdiği kişilerin onu sevmemesi ya da ilişkilerinin evlilikle sonuçlanacak kadar uzun sürmemesi. "Sefalet çekmesini" ve "para kazanmasını" söyleyerek belki de şiirleri yeterince satmadığı için hayata erken yaşta atıldığını ifade etmekte. Şiirin ikinci kısmında ise hem psikolojik hem de fiziksel özelliklerinden söz açar. Ayrıca, sevgilisinden bahseder fakat bu gizemli kadının adını söylemez. Bunu yapmasının sebebi özel hayatının gizli kalmasını istemesi olabilir veya ileride meşhur olacağını düşünerek, edebiyat tarihçilerine göz kırpmaktadır.

Kiveli DOLCİNYADI

Hilal

Yağmur, bardaktan boşanırcasına yağıyordu. Herkes evine sığınmıştı. Sokak, bir yanıp bir sönen lambalar ile baş başa kalmıştı. Ben ise sıcacık evimde, kaloriferimin yanında olan biteni izliyordum. Elimde hala buhari tütmeğe olan bir bardak ıhlamur vardı. Üstümde ise bir battaniye. Yağmurun sesini dinliyordum sadece. Şıp şıp. Şıp şıp. Pencereden olup bitenleri izlemek, günlük terapi seansımdı benim. İşle evin arasında mekik dokurken alabildiğim tek nefesti. Kendime ayırabildiğim tek zaman... Pencereden dışarıyı izlerken kendimi bir öyküdeki anlatıcı gibi hissederdim. Ama olayı yaşayanın ağzından değil; yaşananları gözlemleyen birinin ağzından anlatılan bir öykü daha çok. İnsanlara bakardım, detayları izlerdim. İşte bugün de bu amaçla oturmuştum pencereimin önündeki koltuğuma. Tam da uzaklara dalıp gitmişken yarı açık camımdan bir miyavlama sesi ilişti kulağıma. Hiç durmayan, istikrarlı bir ses. Belli ki açtı, uzun bir süredir hem de. Dikkatli bakınca sesin kaynağını buldum. Yan apartmanın köşesine sinmiş oturuyordu. Göz göze geldik. Kuyruğunu salladı. O istikrarlı sesi kesildi. O anki duygusallığımdan ötürü mü yoksa gerçekten mi bilmiyorum ama gözlerim dolmuştu. Sanki dokunsam dile gelip dert yanacakmış, ağlayacakmış gibiydi. Yürek bu ya, kıyamadım! Yumuşacık koltuğumdan kalktım, botlarımı ve paltomu hızlıca üstüme geçirdim. Mutfaktan da kaptım akşamki balığın artıklarını, çıktım dışarı. Apartman kapısından dışarı adımımı atınca bir soğuk rüzgâr yaladı geçti yüzümü. Soğuğa rağmen gittim yanına kadar. Beni bekliyormuş gibi doğruldu yerinden, ayağa kalktı. Kemikleri sayılacak derecede zayıflığından olmalı ki o an sevgiden çok yemeğe ihtiyacı olduğunu düşündüm. Hemen açtım torbayı. Ama

sandığımanın tam tersine geldi sokuldu bacaklarıma. Dönüp bakmadı bile balığa. Başladım başını okşamaya. Of, bu ne ses. Gır gır gır gır! Sokuldukça sokuluyordu bana. Hele gözleri! Çakmak çakmak. Ve de yaşadığı zorlukları anlatmaya yetecek kadar acıklı O da benim gibi yalnızdı, muhtaçtı birine. Onu kucağıma alarak eve yolladım. Kendine bile bakamayan bir insan nasıl bir kediyeye bakabilirdi ki! Anahtarı bulup açtım kapıyı. Nereden bilebilirdim ki bu kapının onun sonsuz yuvası olacağını...

Şu an on iki yaşında. Eskisi kadar hareket edemiyor artık. Çok oynayamıyor benimle. Ama miyav da miyav, miyav da miyav... Konuşuyor, derdini anlatıyor bana. Anlıyorum onu, zor diyor yaşlılık. Evime geldiği ilk gün şanslı olanın o olduğunu düşünmüştüm. Ama asıl şanslı olan benmişim. Hilal koymuştum adını onu görmemi sağlayan parlak hilalin anısına...

Elif YALKUT

Gündelik Cinayetler

Soğuk bir İstanbul sabahıydı. Gökyüzü; daha yeni ağlamış birinin gözyaşlarını bulutlarına gizlemiş, kederli gökdelenlerin tepesinde hüküm sürüyordu. Güneş henüz o merhametli yüzünü insanlara göstermemiş, bu karanlık sabahtan memnun bir şekilde göklerdeki tahtına kurulmuştu.

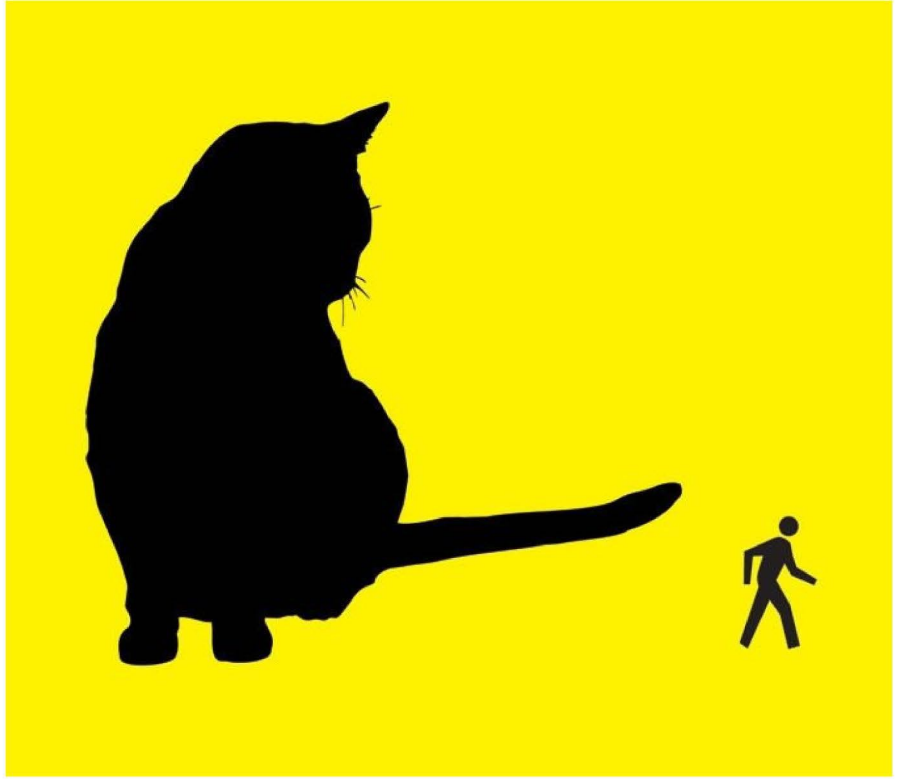
Sessiz sokakları yavaş yavaş doldurmaya başlayan simit arabaları karanlığın içine gömülüyor ve simitçiler henüz soğumamış olan simitlerinin dumanıyla ısınıyordu. Evlerin ışıkları çalan alarm sesleriyle beraber aydınlanmaya başlıyor, işlerine yetişme telaşındaki insanlar sabahın bu kederli halini bile fark etmeye vakit bulamadan evlerini terk ediyor, takım

elbiseleri kefenlere, boynulara yerleşmiş kravatlar idam emrini bekleyen organlara dönüşüyordu.

Şimdi o sessiz sokakları kadınların topuk sesleri ve dört bir yana yayılan homurdanmalar dolduruyordu. Bütün bu memnuniyetsizliğin arasında karton kutusunun keyfini çıkararak kedi duruyordu. Anneler çocuklarını televizyondaki çizgi filmlere emanet ederken kendini tatlı rüyasına daha çok kaptırıyordu.

Bu şişman kedi diğer bütün kedilerden farklı olarak kendinden başka kimsenin bilmediği gerçeklerle besleniyordu. Şirkete girip çıkan her çalışan kendi vicdanını rahatlatma umuduyla sakladığı sırları kediye açıyordu. Kimi zaman yaşlı bir müdür ressamlık hayallerinin nasıl kabul görmediğinden yakınıyor kimi zamansa bir kadın eşini aldattığını fısıldıyordu kedinin kulağına. Kedi herkesi büyük bir bilgelikle dinliyor ve yanlarında getirdikleri sessizlik yeminini yiyordu. Her sırda daha çok şişmanlıyor ve insanoğlunun zayıflıklarını tanıyordu.

“Albay” konulmuştu adı. Şirketin kapısına geldiği ilk gün genç ve özgür olan kedi şimdi sırlarla ilmek ilmek

dokunmuş bir zincirle bağlanmıştı bu kapıya. Şimdi o sakın karton kutusunda hiçbir günah ona değmemiş gibi masumca uyuyor ve rüyasındaki balıkçının ona uzattığı balıkları yiyordu. Kendini gerçeklikten öylesine soyutlamıştı ki başında duran genç adamı fark etmedi. Şirkete yeni başlamış stajyerlerden biriydi; takım elbisesi ve boynundaki kravatıyla birlikte bir ölüyü andırıyordu o da herkes gibi. Ellerinde bir kaç adım ötedeki simitçiden alındığı belli olan soğumuş bir simit duruyordu.

Herkes gibi yavaşça kediye doğru eğildi, artık hızlanmaya başlamış olan yağmuru umursamadan ceketinin cebindeki mendili çıkarıp ayakkabısındaki çamuru sildi. Simidinden bir parça koparıp uyuyan kedinin yanına koydu. Sonrasında kedinin rüyasına yavaşça sırrını bıraktı.

Genç adam şirketten içeriye girdiğinde kedinin rüyasında kalan tek şey gündelik bir cinayetin itirafıydı. Soğuk bir İstanbul sabahıydı ve bulutlar daha yeni ağlamış birinin gözyaşlarını kederli gökdelenlerin arasında dolaştırıyordu.

Eda Naz GEZER

Vagabond

Je peux maintenant dormir devant ce feu apaisant. Un sommeil profond que seule cette chaleur peut m'apporter et qui vaudrait ces dernières dix années de ma vie. Les étincelles bleues composaient les ombres dont les images sombres coulaient sur les murs du salon.

Est-ce possible que ce fort coup à la porte était pour elle? Elle éteignit la radio qui imposait son bruit sur les crépitements du feu. Elle prit la couverture rouge du canapé et se précipita vers l'entrée.

C'était une jeune fille pétrifiée dans cette nuit froide. « Des bonbons ou un mauvais sort? », demanda-t-elle en tremblant dans ses vêtements trop légers. Était-elle déguisée? Devant la vieille dame se trouvait une créature avec une béquille en bois qui, apparemment, se tenait fortement droite. Aux parties qui restaient dénuées de linge, sa peau couleur éclat de lune éblouissait les yeux.

Nana avait vu tellement de choses incroyables dans sa vie, qu'elle ne pût nier le fait qu'il y avait une étrangeté dans tout ce qui se trouvait devant elle: le corps, le temps, la cause.

C'est encore difficile pour moi aujourd'hui de pouvoir dire l'âge de cette fille. Ses yeux fuyants flânaient sur la femme. Je ne veux qu'un abri et tu l'es devant moi.

Tu n'es point changée, Estelle.

Les tulles, pendus de la fenêtre, s'allongeaient le long du mur. Nana était sereine pour un moment. C'était la douceur qui lui faisait deviner un enfant. Pauvre fille, sans souliers, sans santé, que fais-tu à cette heure, si loin de ta maison, au milieu d'un champ de blé? « Excuse-moi ma belle, mais je n'ai plus de bonbons. » Il est tard, je dois l'en avertir, lui conseiller d'aller chez elle. « Voudriez-vous un mauvais sort Madame? » insista-t-elle.

C'était une vraie question que je n'aurais pas due lui poser. Elle était déjà sortie de ma bouche, tant pis! Que devrais-je dire maintenant? J'avais tout bousillé. Non! Il fallait que je reste calme. C'était Halloween! Rien n'était étrange dans ma question. Une fois invitée dans la maison, tout allait bien aller comme avant. Je lui avais fait peur, évidemment. « Excusez-moi madame, je n'ai pas voulu être irrespectueuse. Je sais qu'il est tard et que c'est inattendu de rencontrer quelqu'un, à cette heure, qui souhaite avoir des bonbons. Madame... » Elle se lança sur sa béquille et se tint plus droite. La lampe sur la porte au-dessous de laquelle Nana restait figée illuminait le beau visage de la fille. « Je n'ai rien à manger. »

Ce soir-là, Estelle m'a accueillie. Je savais qu'elle allait m'aider. Ce n'était pas grâce au visage fait par la lune ou à la jambe gauche boitant; pour la première fois de ma vie, j'étais déguisée pour le bien: je lui avais manqué et j'y étais simplement pour la rassurer. Je pouvais le sentir sous la terre. Pendant des jours, les longues racines qui s'agrippaient à nos noisetiers apportaient jusqu'à moi ses larmes, puis me parlaient de ses chagrins. À ce moment-là, je pouvais le sentir entre les briques de notre maison. Seulement un tel mensonge pouvait me coûter la vie dont la figure était déjà toute changée.

La vieille femme recula de quelques pas de cette fille, recouvra sa poitrine avec sa couverture comme si elle voulait finir cette conversation le plus vite possible et rentra dans sa coquille. Elle perçut qu'elle erra dans tous ses pas. « Tu vas regretter ma belle Estelle de me claquer la porte au nez. Il est possible que je ne puisse jamais revenir. Ne vois-tu pas qui se trouve devant toi? »

Entendit-elle ta voix cette nuit-là, derrière ces regards de jeune fille? Je n'en suis pas sûr. J'étais si obstiné de la convaincre que je n'ai pas observé ses traits ni écouté ce qu'elle me disait. J'ai réussi à entrer dans la maison.

« J'avais préparé des pâtes avec du boeuf. Pendant que je les réchaufferai, tu peux t'installer là où tu veux. » lui dit-elle en la regardant sincèrement. Estelle était aux petits oiseaux. « D'accord, je passe au salon. »

Le salon n'avait point changé. Il plia ses doigts dans sa paume, se rapprocha des photos situées au-dessus de la cheminée, dans une étagère. Leur fils, Estelle et lui à la fête de la grand-mère, 1977. Estelle et lui, au mariage, 1970. Art, avec son diplôme du lycée, 1990. Estelle et Art, à la mer Méditerranéenne, 1987. Que portes-tu sur ta carrure mon Estelle, toute seule? Il en prit la dernière et s'agenouilla devant le feu. Il ressentit la douceur du sable sous ses pieds, le sourire d'Art, les cheveux roux frisés d'Estelle, ses lèvres épaisses, la mer salée. Les pierres invisibles sous des algues. Il mouilla ses lèvres sèches avec sa langue. « Papa, viens voir ça! ». Entre ses yeux glacés, il voyait fortement son fils avec son rire impeccable et alors indéfinissable, allongea sa main et le tira vers lui. De ses yeux d'où venait de sortir l'eau salé, à ce moment-là, coulaient des larmes.

Estelle vint à côté de lui avec une assiette remplie et un verre d'eau. « Comment es-tu venu ici? Or c'est juste un rêve dont je ne veux jamais sortir. »

Mon Martin, combien étais-je angélique cette nuit-là, sereine, calme. Je ne vis jamais tes lèvres bouger, c'était comme si tu étais dans mon intérieur parlant d'une voix que seulement moi pouvais entendre, ni cette fille ni ces murs qui se fissuraient. Tu ne me répondis même pas une fois. Il y avait juste toi, avec l'impression que je n'avais jamais existé.

« J'ai encore des moments fébriles, là où il n'y a personne sauf Dieu et moi. Je ne peux pas me confesser étant donné que mes genoux refusent de toucher le sol. Je m'envole dans cette nuit où il n'y a pas le temps du jour. D'abord, j'ai perdu mes yeux dans cette vie nocturne. Le diable m'a offert une lanterne inabimable. Cependant je ne vois que ses côtés métalliques et son sommet d'argent, pas la lumière dedans, ni d'étoiles brillantes au-dessus. J'écoute vos rires, vos cris, vos sanglots, vos silences. Cela me parle sans cesse, le pire, elle me reflète tous ces souvenirs. Avant, je croyais toujours qu'ils allaient rester dans cette vie mortelle et qu'ils allaient être oubliés. Désormais je n'avais aucune idée. Personne ne peut savoir ce que tu vas apporter dans ce séjour maudit. » Tout était surnaturel à cette nuit. Estelle prit la main chaude de son épouse, mit sa tête sur ses jambes et la main sur ses cheveux poivre et sel.

Martin se tourna vers la fenêtre. Le ciel était ouvert, noir et n'avait aucune étoile. Les flocons de neige tombaient sur leur terrain de blé. Une belle vue s'étalait sous son existence. Mourir était une différente façon de vivre, on dirait. Je ne vais plus jamais mentionner cette histoire car, de toute façon, ce que j'essayerai d'imaginer restera tout en moi. S'il ne peut pas venir me montrer ce qui a vraiment été fait et que je n'en ai jamais rêvé, comment puis-je me convaincre qu'il était une fois de plus vivant.

« C'est une longue histoire que Dieu écrit, mon Estelle. On est tous des narrateurs qui font partie d'une façon ou l'autre d'une longue description. Du coup, tu ne peux jamais lire des péripéties. Quand ton temps arrive, tu es si en retard que ton retour est déjà resté quelques lignes plus hautes. Pas d'escaliers entre elles, juste des trous de mémoire auxquels tu ne peux jamais accentuer un sens. Tu ne peux ni contrôler ni choisir ce dont tu veux te souvenir. »

Estelle était tombée en rêve en se berçant par cette voix apaisante qui lui avait tellement manquée. Elle se réveilla, par un bruit, après un temps qui lui semblait des siècles. Quel beau rêve que je fis! En se levant du tapis sur lequel elle s'était endormie, Estelle ressentit une ride marquée sur sa joue. C'est vrai qu'il était là! Sous ma tête! Elle se tourna vers d'où venait le bruit. La porte venait de fermer. Elle marcha vers la fenêtre à côté de la porte. La neige jonchait sa vue. Le ciel et la terre étaient avalés par une blancheur absolue où la veuve distingua fortement une figure nue s'éloignant du champ: « Je souhaite que tu te perdes dans ces flocons où la noirceur ne pourra jamais te retrouver. » et le sourire lui couvrit le visage.

Kapüşonumun Altındaki Mutluluk

Ayakkabılarımı sokağın başındaki kaldırımda bağladıktan sonra ayağa kalktım, derin bir nefes alarak kapüşonumu başıma geçirdikten sonra okula doğru yavaş ama kararlı adımlarla ilerlemeye başladım. Sarmaşıklar okul kapısını kaplamıştı. Bakımsız olduğu her halinden belliydi ama yıllardır orada sapsağlam duruyordu işte... Girişte, birkaç çocuk şakalaşıyor, bağırşıyordu. Benden büyük oldukları belliydi fakat küçük bir kız gibi konuşuyorlardı. Dikkat çekmeden içeri girdim. Bahçede, öğrenciler oyunlar oynuyordu, bazıları tatilin nasıl geçtiğinden bahsediyordu. Daha önce başka öğrencilerle birlikte okula hiç gitmemiştim çünkü çenemden yanaklarıma, oradan da saçlarıma; uzanan bir çıkıntı, çirkin, korkutucu bir yara izim vardı. Bana da iyi davranacaklar mıydı? Tatilimin nasıl geçtiğini ben de anlatabilir miydim? Yoksa, yüzümü gördükleri zaman benimle dalga geçip beni aşağılayacaklar mıydı?

Çekingen bir tavırla bahçenin köşesindeki banka

oturudum. Yanıma arkadaş olduklarını belli eden üç çocuk yanaştı. Ortadaki çocuk, cilalanmış, pırlıl pırlıl parlayan ayakkabılarını giymişti. Kravatını sıkıca bağlamıştı, üniforması yeniydi. Sağ tarafındaki çocuk da onun başka bir haliydi. Sol taraftaki için durum biraz farklıydı. Yırtık ayakkabılarıyla, eskimiş üniformasıyla göze batıyordu. Gözleri, diğer iki çocuktan farklı olduğunu söylüyordu. Ortadaki kibirli bir şekilde kendini tanıttı. İsminin James olduğunu, soylu bir aileden geldiğini ballandıra ballandıra anlattı. Sonra adımı sordu, cılız bir sesle "Thomas" diyebildim. Cevabım onu tatmin etmemiş gibiydi. Yüzümü neden sakladığımı merak etti, kapüşonu açmamı söyledi, açmadım, diretti. Hızlı bir hamleyle çirkin suratımı açığa çıkardı. Önce şaşırıldı, sonra beni itip kakmaya başladı. "Bu dünyaya gelerek hata yaptın, böyle bir canavarın yaşamaması gerekli." dedi. Diğerlerine benzemeyen çocuk önüne geçti ve ötekini azarladı. Ona teşekkür etme fırsatı bulamadan zil çaldı...

Ortaokula başlamıştım. Dersler pek hızlı geçti; çünkü birçoğunu annemden öğrenmiştim. Okuldan çıkmak üzereyken ötekilere benzemeyen çocuğu yine gördüm. Bir şekilde cesaretimi toplayarak yanına gittim. “Teşekkür ederim.” dedim. O da samimi bir tavırla kafasını salladı. İsmi sordum, “Micheal ama arkadaşlarım bana Mike der.” dedi. O hafta boyunca hiç kimse benimle arkadaşlık kurmadı, Mike hariç. Diğer bütün öğrenciler bana “buradan gitmelisin” der gibi bakıyordu. Mike olmasa asla dayanamazdım....

İki ay sonra, bir orman gezisine gitmek için birkaç sınıf halinde otobüslere doluştuk. Otobüste büyük bir uğultu vardı. Herkes bağırıp çağırıyor, eğleniyordu. Oysa ben, sarı renkli otobüsün dibinde, Mike ile sessizce oturuyordum. Mike, annesinin hazırladığı dev sandviçini yemekle meşguldu. Ben de kitap okuyordum. Mike’ın kitaplarla arası pek yoktu. Zaten okumayı da beceremezdi. Solumuzdaki koltuklarda James oturuyordu. Sinsi sinsi bakarak Mike’ı akşam yemeğine davet etti. Mike cevap vermedi. Ona sesini kesmesini söyledim, yılan gibi gözleriyle beni derin derin süzdü...

Birlikte kalacağımız büyük eve vardık, vakit kaybetmeden odalara yerleştik. Ben Mike’la kalıyordum. Sağa sola savurduğu eşyaları beni biraz rahatsız ediyordu. Olsun, kampın tadını çıkarmak istiyordum. Ertesi sabah kahvaltı yapmak üzere dışarı çıktık. Bütün gün eğlendik. Okulda yaşadığım en güzel günleri yaşıyordum. Garip bir şekilde hiç kimse bana artık farklı bir gözle bakmıyor, bir canavar olduğumu düşünmüyordu. Belki de ben öyle hayal ediyordum ve hayalimin devam etmesini istiyordum... Akşam vakti odalara dağıldığımız zaman kapının aralanmış olduğunu fark ettim. Şaşkın gözlerle içeri daldım. Oda bir savaş alanı gibiydi. Dolaptaki kıyafetlerim ve masadaki bilim kurgu yerlerdeydi. Üstelik kıyafetlerim kesilmişti. Yetmezmiş gibi hem kitaplarım hem de defterlerim yırtılmıştı. Telaş içerisinde koşuşturdum. Onları nasıl onarabileceğimi düşündüm. Birden ağlamaya başladım. Birkaç dakika sonra Mike odaya geldi. Olan biteni gördü ama üzüntüsünü belli etmeyerek beni teselli etmeye çalıştı. “Bir şey olmaz, para biriktirip yenisini alınız,” dedi. Birkaç dakika sonra Mike yüksek bir sesle, “Burada bir not buldum!” diye haykırdı. “Üstüne bir de not bırakıp benimle dalga geçiyorlar.” diye düşündüm. Öfkeden kudurmuşum. Notun üzerinde “çirkin uzaylı” yazıyordu. James ve arkadaşlarının işiydi. Bu olaydan sonra herkes benimle dalga geçmeye başladı, gezi berbat geçmişti...

Ertesi hafta okula isteksiz isteksizce gittim. Mike, yaptığı komikliklerle beni güldürmeye çalışsa da işe yaramadı. Öğle teneffüsünde okulun küflü duvarlarındaki

bir afiş dikkatimi çekti. Bu bir bilim yarışmasıydı hem de beş bin dolar ödüllü! Yarışmaya katılacak, ödülü kazanacak ve kendime yeni kıyafetler, yeni kitaplar alacaktım. Kuş gibi uçarak Mike’ın yanına gittim. Hayallerimden, yarışmadan bahsettim. Yara izim için bir proje düşünüyordum. Mike, sonuna kadar beni destekliyordu...

Bir gün, okuldan dönerken bir ara yolumu şaşırđım. Telefonumun şarjı da bitmişti. Işıklarda bekleyen yaşlı adama meydana nasıl gidebileceğimi utana sıkıla sordum. Yaşlı adam sakın ve nazik bir tavırla yolu gösterdi. Adamın sıcaklığından etkilenecek konuşmayı uzatmak için “Burada yemek yiyebileceğim bir yer var mı?” diye sordum. O da “Benim lokantamda yemek yiyebilirsin, sana güzel bir tabak hazırlayayım öyleyse olur mu?” dedi. Başımı “evet” anlamında salladım. Bu lokanta sıradan bir yer değildi! Etrafımdaki çocuklar lokantanın bahçesinde köpekleri seviyordu. Yetişkinler ise sandalyelerini sokağa açmış, kimseye aldırış etmeden satranç oynayıp sohbet ediyorlardı. Bir ara kapüşonumu çıkardım. Kimse bana garip garip bakmadığı için müthiş bir cesaretle yüzümü saklamadım. Biraz daha dikkatli bakınca herkesin fiziksel bir engeli olduğunu fark ettim. Birinin bacağı kısaydı, birinin parmakları eksikti. Yine de herkes mutluydu! Eve döndüğümde “mutluluk” diye adlandırdığım kavram tamamen değişmişti. Bunun verdiği ilhamla proje konumu değiştirdim. Artık projem fakir insanlara ve sokak hayvanlarına yardım etmeyi kolaylaştıran bir cep telefonu uygulamasıydı.

Kazanacaktım; çünkü ben gerçek mutluluğu görmüştüm. Yüzümdeki yara bir şey değiştirmiyordu. Mutlu olmak tahmin ettiğimden daha rahat olmak, kendini kanıtlama çabası içinde olmamaktı. Mutlu olmak için şık kıyafetler pahalı telefonlar gerekmiyordu. Asıl ödülüm bu insanlara ve kimsesiz hayvanlara yardım etmek olacaktı...

Faik Berk BOZKURT

Geçen yılın Saint-Michel Fransız Lisesi'nin düzenlediği "GÜNCELLE" isimli masal ve öykü yarışması birincisi.

Kırmızı Kazaklı Kız

Gözümüzü açtığımız yerde başlar hikayemiz. Kimi zaman şehrin ücra köşesindeki çöplükte kimi zamansa herkesin gözlediği sarayın altın beşiğinde. Hikâye ne kadar farklı başlarsa başlasın hep aynı yerde son bulur. Bir avuç toprağın soğuk kollarında eriyerek tükenir bütün cümlelerimiz. Kar yağar, rüzgâr eser geride yalnız ruhlarımızın yorgun kırıntıları kalır.

Şimdi anlatacağım hikâye de bundan farklı olmamakla birlikte kırmızıyla başlar kırmızıyla biter. Uzaktan yakın, yakından uzak bir kasabada yalnızca bir anne ve kızı yaşırdı. Anne pek mahzun pek sessizdi. Uzaktan gören biri varlığını elbet bir karanfile benzetirdi. Duyduğu yalanlardan ve hayatın onu uyuttuğu masallardan olacak, boynu bükük ruhu gölgelerdi neşesini. Her gülüşünün içinde kırık cam parçaları gizliydi. Gözleri her zaman kaçıp gitmiş birini ararcasına bakardı sislerin ardından. Bütün kederlerini her zaman omzunda asılı duran sepetindeki yünlere toplar; her gün ilmek ilmek örerdik kazakları, çorapları...

Tek bir kızı vardı. Bir tek onunla görüşür ayda yılda bir de yaşlı annesini ziyarete giderek dindirirdi ruhundaki hüznüleri. Kızı daha yeni on sekizine basmıştı. Yaşıtlarından farklıydı dersem fazlasıyla klasik bir başlangıç olurdu sizlere ama ne yazık ki değildi. O da herkes gibi herkesleşme korkusuyla yoğrulmuş hayatında her zaman kederli bir annenin göz yaşları, görev mecburiyetine gelmiş anneannenin şefkati ve göremediği babasının özlemiyle şekillenmişti. Gün olur ona hiç cevap vermeyeceğini bilmesine rağmen annesine bütün neşesiyle durmaksızın hikâyeler anlatır, uzak diyarların şarkılarını söylerdi. Kimi günse bütün korkularını, tutkularının bir araya toplar odasına çekilerek kitabını okurdu. Odası onun için gizli bir mahzen, bir rüyalar dehliziydi. O gün de kız odasında belki de o yaşın sahip olduğu bir melankoliyle külahından yayılan müzikle öylece

yatıyordu. Müzik dinliyor dersem yanlış bir fiil seçmiş olurum zira içinde boğuştuğu düşünceler öylesine bir gürültüyle çarpışıyordu ki bütün müziği, sesleri ve çevresindeki hayatı susturmayı başarıyordu.

Annesi böyle bir gürültünün ortasına daldığını bilmeden kızının kapısından içeri girdi. Sesinde yalnızca eski filmlerin kırıntıları vardı. Elindeki sepeti biraz havaya kaldırarak kızından bu sepeti içindeki ilaçlar ve yeni ördüğü kazakla beraber anneannesine götürmesini istedi. Kız birkaç dakika isteksizce elindeki telefonla oyalandıktan sonra sağ kulaklığındaki kulaklığı çıkararak sen götürsen diye başlayan cümlesini kurarken annesi karşı çıkarak işi olduğunu söyledi ve odadan dışarı çıktı.

Şimdi o küçük odada yalnızca sepet ve kız kalmıştı. Azıcık homurdanarak tek kulaklığından yayılmakta olan müziği de kapatıp kırmızı kazağını üstüne geçirdi kız. Anneannesine en fazla yarım saat yol sürdüğünü bilse de ne dışarı çıkmak ne de bu sıcak yatağını ve düşüncelerini terk ederek soğuk bir otobüs durağında yol gözlemek geliyordu içinden. Eline geçen ilk ceketini ve annesinin bıraktığı sepeti kaptığı gibi kendini evin dışına attı. Dışarıda hava ne çok soğuk ne çok sıcaktı, klasik bir ilkbahar havasıydı hatta oldukça güzel de sayılabılırdi fark edebilen insanlardansa eğer. Lakin kız onlardan biri değildi ve yalnızca şikâyet etmeye devam ederek otobüsü bekliyordu. Ne olurdu annesi bıraksaydı sepeti? Hem ne işi olabilirdi ki bütün gün oturduğu koltukta örgü örmekten başka?

Saçlarını savuran rüzgârlar otobüsün hüzünlü sesini getirene kadar durağa, kız elindeki sepeti bir yük bir eziyet gibi olarak görmeye devam etti. Kendini cam kenarındaki rahatsız koltuğunda bulduğunda sorular zihninin gizli köşelerinde dolaşmaya başlamıştı. Ne zamandır hatırını sormuyordu annesinin? Kibarlık gereği sorulan bir nasılsının bile devamını dinlediği

şüpheliyken en son ne zaman dertleşmişti onunla? Bu kafasındaki gürültülerden ne zaman bahsetmişti ya da ne vakit annesinin yanında durmayı bırakmıştı?

Gözleri bu düşüncelerin ağırlığıyla yavaşça kapandı. Bir süre öylece, yalnızca aklından geçenleri hazmedebilmek adına masumane fakat beyhude bir çabanın içinde buldu kendini. Babasının ölümünden bu yana annesini bir kere olsun mutluluk içinde görmemişti. Gezmeyi her şeyden çok seven biriyle şimdi dışarıya bile zor çıkıyordu. Peki ben ne yapıyorum onu hayata bağlamak adına diye sordu kız kendine. Okuldan eve döner dönmez varlığını, kendi yarattığı gerçekliğin içine kilitliyor sonra daha kendini çözemeden ömrün neredeyse yarısını elindeki telefon ekranının karşısında harcıyordu. Aynı evin içinde olsalar bile her biri farklı bir dünyada yaşıyordu. Annesi her geçen gün bitmek tükenmek bilmeyen bir gözyaşı okyanusuna batarken, kıza kendisini bütün dünyadan soyutlamaya çalışıyordu. Usulca pencereden dışarı baktı, sanki biri tarafından takip ediliyormuş gibi hissediyordu kendini. Ne zaman başladığını bilmediği bir yağmuru izlemeye koyulmuştu gözleri. Ağlayamayıp içinde tuttuğu bütün gözyaşları yağmur damlaları olarak camın üzerine düşüyor, kızın cama yansıyan teninin üzerinden geçiyor ve tayin ettiği o ızdıraplı yolun bitiminde saf bir acıya bürünüyor. Sanki daha önce var olduğunu hiç bilmediği yollar keşfediyor ve bütün bunları bu kadar geç fark etmenin acısıyla ruhunu kemirmekte olan o adını koyamadığı yarattığı destekliyordu.

Sağ elini cebine atarak telefonun parlak ekranından saate baktı beş dakika ya var ya yoktu otobüsün durmasına. Bütün bir kudretiyle ve bilgeliğiyle sanki bir asırdır hatta dünyanın başlangıcından bu yana oradaymışçasına süzülen gri buluta baktı. Anneannesini andırıyordu ona. Acının, neşenin ve hissizliğin ortasında hepsinden önce var olan ve hep var olmaya devam edecek bir bilge. Birkaç dakika önce kurmuş olduğu bütün cümleler yabancı geliyordu şimdi diline. Üç ay oluyordu onu görmeyeli, sohbet etmeyeli. Onun kucağında geçen küçüklüğünü hatırlıyordu. Portakal

kokulu bahçelerde, saçını iki yana örülü, başında kırmızı şapkası, kulağında anneannesinin sesi. Aynı o eski masal gibi... Camdan gördüğü görüntüler giderek tanıdıklaşırken kıza, eski benliği giderek yabancılaşıyor ve yerine yeniden şekillenmiş hali geçiyordu. Bu şatafatlı görev değişimi sonra erdiğinde ve otobüsün durduğunu bildiren o tok ses bütün kulakları doldurduğunda yağmur dinmişti.

Yeniden o eski ilkbahar havası hakim olmuştu yer yüzüne fakat bu defa kız da görüyordu bunu. Kuşların telaşlı sonelerine kulak veriyor, yeni ıslanmış o çim kokusunu içine çekiyor ve güneşin sırtını dostane bir şekilde karşılayışına cevap veriyordu. Ellerini havaya kaldırarak:

–“Ben gerçek olmaktan korkmuyorum.” diye bağırdı gökyüzüne. “Acıdan, korkudan ve sefaletten korkmuyorum. Aşktan, açlıktan ve hastalıktan... Bunların hiçbirinden korkmuyorum, yüzüme söylenen yalanlardan korktuğum kadar. Olmadığım biri gibi görünme çabasından ve herkesleşmekten korkuyorum. Yalnız kalmaktan ve sevilmekten korkuyorum. Yine de bunların hiçbirisi engellemiyor gerçek olma arzumu. Derimden süzülerek benliğimi ele geçirecek duyguları tatmak istiyorum, yalnızlığımın içinde kavrulurken başka bir el tarafından kurtarılmak. Bütün tezatlıklarımın ben yine ve yeniden gerçek olmak için yalvarıyorum.”

Kızın yüzünde kocaman bir gülümseme belirde konuşması bitince. Gülüşünde hiç gidilmemiş ülkeler, görülmemiş yüzler ve çalınmamış besteler vardı. Anneannesinin evinin kapısına gelene dek hatalarıyla barışmış ruhu ilk defa zihnindeki bütün gürültüleri bastırarak ilerledi. Kapıyı açtığı anda karşısında anneannesinin yerdeki cansız bedeni onu bekliyordu.

“Ben Kurt'um.” dedi bütün bu masalı anlatan ses. “Zamanım, ölüm ve doğum, mutluluk ve gözyaşıyım. Nefret ve sevgiyim.” Bedeni yavaşça eğilerek selam verdi seyirciye. Perdeler büyük bir gürültüyle kapandığında bir diğer gösterinin hazırlıkları çoktan başlamıştı.

Eda Naz GEZER

Gökkuşaağı Kokulu İrtihal Durağı

Rengârenk çürümüş meyve kabuklarının kokusu yıpranmış ciğerlerime doluyor, nefes almamı engelleyerek canımı yakanın bu keskin koku mu yoksa damarlarıma pençelerini geçirmiş koyu mavi bir tedirginlik mi olduğunu anlayamıyordum. Odamın yarısını kaplayan küçük olduğu kadar kirli şiltemin üstünde, sayısız boş şişelerin arasında, azıcık küflenmiş gibi görünen tavandan damlayan suyun yüzüme çarpmayacağı bir şekilde düşecek olmasına özen göstererek yatıyordum. En son ne zaman kalktığımı hatırlamıyordum. Oysaki uzaklarda bir yerde beni eve götürecektir bir tren olduğunu söyleseler tüm vücudumu saran ve morun tonlarından oluşan ağrıya dikkat etmeden hemencecik kalkar, ne veda edecek bir kimsemin ne de yanımda götüreceğim bir hatıranın yükünün olmamasının hafifliğiyle ayrılırdım buralardan. Diğerlerinin gözlerinden bakınca evdeydim, evet, ama her ne kadar denesem de bu karanlık çukuru küçüklüğümde aklıma kazanmış olan “ev” resmiyle bağdaştıramıyordum. Bu tür düşüncelerin yoğunluğuna dayanamamamın bir sonucu olarak uzun, uçları kahverengileşmiş tırnaklarımdan çıkan acı yüzüme, boynuma, kollarıma yerleşiyor; yerinde diğerlerinin göz zevkini bozmaktan başka bir işe yaramayan uzun pembe çizgiler bırakıyordu. Beni bir fanustaymışımcasına izleyen, yanı başımdaki çürük meyve kabuklarını andıran kocaman rengârenk gözlerinden korktuğum bu diğerleri benim her hareketimi acımasızca yargılıyor, beni ve çökmüş yüzümü görmek onları rahatsız ediyordu. Dar bir fanustu bu bahsettiğim; amaçsız ve yorgun, küçücük bir süs balığına uygun olarak olduğum yerde daireler çizmekten başka bir şey yapamadığım bir fanus. Daha önce görmediğim yabancı yüzler bana dışarı çıkmamı, yaşadıklarımı unutturacak aktivitelerle oyalanmamı, daha çok gülümsememi; böylece her gün derimi ısırarak, damarlarıma dolanan ve beynimi emen kara böcekleri savabileceğimi söylüyorlardı. Bazen ismimi bildiklerinden bile şüphe duyduğum bu yüzlerin gerçekte neden bunları söylediklerini

biliyordum: Benim bu durumum onları tedirgin ediyor, var olduğunu bile bilmek istemedikleri gerçekleri ve ihtimalleri o kocaman gözlerine sokuyordu. İçinde tek kişilik bir saklambaç oyunu oynamamı istedikleri gökkuşağının renklerinin ve etrafındaki toz pembe bulutların beni boğacak olması onları ilgilendirmiyordu. Birine yardım etme isteğinin bize başından beri söylenenin aksine sevgiden değil de limonimsi bir bencillik ve sarımtırak bir çıkarılıktan güç bulunduğunu yeni olduğu kadar en kara günlerimde öğrendim ben.

Eskiden her çeşit tabloya, birbirinden değişik fırçalarla -her ne kadar varlıklarından emin olamasam da- beni anladıklarını bildiğim çeşitli figürlerin resimlerini çizerek şimdiki dairemde pek de büyük olmayan bir atölyenin köşesinde oynardım bu saklambaç oyununu. On altı yıl süren bu oyunun sonunda nasırlı ellerimin titremelerinin artmasıyla oyunbozanlık yapmaya başladığı günden beri tablolarımla beraber hatırimi soran yüzlerin sayısı da azalmaya başladı. Bir zamanlar yaralı ruhuma ev olmuş atölyeyi, daha sonra onu satarak elde ettiğim birkaç kuruşu ve en sonunda da beni tek anlamış olanları, cefakâr figürlerimi kaybettim. Ne lüks partilere ne de şatafatlı sergilere çağırılıyordum. Meyve kabuğu gözler artık hayranlık değil, mide bulandırıcı bir acımayla doluydu. Bundan sonra en büyük eğlencem kalkacak gücü bulabildiğim günlerde dalgaların üstünde zarifçe süzülen vapura küçük adımlarla binip dünyanın oluşumunun başında mavinin tüm tonlarını yutmuş denizi, diğerlerinin aksine ağızlarından acı yalanlar dökülmeyen yabancı yüzleri ve beyaz, gri ile turuncunun savaşını heyecan dolu çılgınlıkla anlatan martıları izlemektir. Beni mutlu ettiği kadar hüznendiren bir aktiviteydi bu; tüm bu görüntüler yepyeni bir başyapıtın parçası olabilirdi. Vapurdaki ve sokaktaki insanların yüzlerindeki yorgun ifadelere kafa tutan gözlerindeki parıltının ortaya koyduğu duygu cümbüşünün oluşturduğu renk paletleri hayranlık uyandırıcıydı. Kendi gözlerimle gördüğümü insanlara eski bir fırça yardımıyla iletememek yüreğimi

dağlıyor, her şeyin siyahın tonlarında gözüktüğü o günlerde, yaşlarımın elbisemin kolunu lekelediği gibi, beyazın siyahı küçük patlamalar halinde lekelemesine sebep oluyordu.

Artık küçük bir dairede tamamen yalnız olduğum için, belki de başka bir şey yapmaya gücüm kalmadığındandır, düşünmek için bolca vaktim oluyordu. Son sergimden kısa bir süre sonra gitmeyi bırakmak zorunda kaldığım doktor, hayatımı değiştirecek olan kara haberi verdiğinde nasıl donakaldığımı, sanki küçük karıncalar bir anda tüm vücudumu sararak dış dünyayı tamamen engellemiş gibi gelen zamanı düşünüyorum, bilinmezlikten gelen korku ve öfkenin beni kontrol ettiği o günleri hatırlıyordum. Pişmanlık, acı ve yalnızlıktan gelen ve yağmura benzettiğim açık mavi gözyaşlarımın bana

bir faydası var mıydı? Hiçbir şey bilmediğim gibi bunu da bilmiyordum. Bir buluttum ben, görkemli bir kuşun kocaman kanatları tarafından yarılmayı bekleyen koyu gri bir bulut. Canım yanıyor, kalbim sıkışıyor. Acaba doktorun öngördüğünün aksine Parkinson hastalığının ortaya çıkardığı sorunlardan değil de basitçe kalpten mi gidiyordum? Göğsümdeki sıkışıklığı beni sınımsız kucaklayan şefkatli bir karakalem figür olarak düşlediğimde kabullenmekten çekindiğim bir rahatlık tüm benliğimi sardı. Fanustaki su ciğerlerime dolarken hayatın tüm tatsız sürprizlerini affederek son bir defa yastığıma sarıldım ve sonunda o çok düşlemiş olduğum meyve kabuğu kokulu trene adım attım.

Deniz DERİN

Blindness

It was as if everyone was hypnotized. Oh God!

~~~~~

It was 10 am when I opened my eyes. I had slept really well. In a blurry sight of view, I just took a glance at the calendar on my desk. 24th of May... Today was the big day. After years and years, I was finally going to be able to see my old middle school friends. We had planned to have breakfast together. I tumbled out of my bed cheerfully and put on a chic dress combined with my matching shoes. Without paying too much attention, I tied up my hair, grabbed my backpack and I rushed down the stairs to get out of my house. I didn't stop running until I reached the bus stop. Oh, but that blurry view, it was still there... It took me approximately 5 seconds to realize that I'd forgotten to wear my glasses... I blamed myself and while murmuring, I headed back to my house.

~~~~~

These people, they couldn't be them. That was absolutely impossible. I wondered the situation which occurred when I touched one of them. Would I even get noticed?

~~~~~

After I had arrived home, I entered directly to my room. Jumping off the huge stack of clothes, I found my glasses. They were just there, smiling to me from my bedside table. I got out of my house and ran to the bus stop. When I got there, the bus was almost departing. Luckily, I was able to catch it. I seated myself on an empty seat. I was soaked in sweat.

~~~~~

Slowly, I tickled one of my friends. Nothing happened. I leaned on and I gazed at my friend. By the reflection, I could see a deep darkness, shading her hazel eyes. Dwelled on a precise point, her tiny pupils looked unexpectedly enormous. In order to make my appearance noticed, I put my hand between her eyes to the point that she had been deeply focused.

~~~~~

It was 10.40 a.m. I had to run like a wind to be there on time.

~~~~~

As a result, she raised her head and smiled at me. -"Oh hi, come on, sit down."

~~~~~

After I got off the bus, I entered a narrow a street with tens of stores aligned on both sides. However my eyes were fixated on the street, my ears were concentrated on the tic-tacs of my watch; they were working

individually. Suddenly, the steady beat of my watch was interrupted by a bicycle bell. When I turned to look back, I found myself lying on the ground face down. The biker just passed me as if nothing had happened. All I heard from him was an angry murmur.

~~~~~

I slowly pulled a chair and sat down. Because of the weird shrill sound that came from my chair, my friends raised their heads and they stared at me blankly. They looked terribly deadpanned. Then they got back to their "businesses".

Being stuck in the same place with my lovely friends, I was surrounded by loneliness.

~~~~~

Luckily I was not hurt badly, I could do nothing other than staring after him desperately. I took out my mirror from my backpack, my hair wasn't looking different than a bird nest at all. I stood up and I took a quick look at my watch while I was searching for my comb in my bag. It was 10.55.. I just gave up trying to fix my hair and started to run again. I was crossing strange streets in a terrible hurry. I was constantly looking at my watch.

~~~~~

I was in a massive shock. What was going on here? -"Come on,"

One of my friends said without getting her eyes off the screen that she'd been looking since the beginning.(same as the others)

-"Why haven't you switched it on yet?"

I could not understand:

-"Switched on what?"

She didn't answer me but I got it. She was talking about the dark screen that spread darkness to all of them.

~~~~~

I was checking the time so frequently that I couldn't even see the trap which was made to stop the vehicles. Then, I started to look around from a lower view. My high heels were broken. The sharp side of the trap had sliced my heels from the sole of my shoes. I was walking with my once-high heels-today's -new-flat shoes.

~~~~~

A few minutes later, another friend of mine raised her head.

-"Really, what are you waiting for? We need one more person to start. Otherwise, it won't be possible for us to discover the new world."

I tried to pretend that I understood.

-"What kind of a world are you talking about?" I asked suspiciously.

–“The current world that we’re living in right now is full of people, it’s crowded and noisy. It looks like a colorful concoction. Those loud reds, straw yellows and hot pinks... Disgusting, totally disgusting!”

He was irritated and he said:

–“The world which we’ll enter now is going to be more silent, there won’t be any annoying colors; everything will be perfectly organized.”

He explained calmly.

Maybe I shouldn’t have decided to go on foot in the first place. So I took a taxi but that wasn’t a good decision either. The traffic jam was horrible and we were moving so slowly...

I hardly believed my ears. I took a quick glance at the park. It was full of gorgeous entities. I wished I could be able to rip their agonizing eye patches. But I couldn’t move my arms or another part of my body, it was like I’d been chained up to my chair with some invisible chains.

I clearly ran out of patience and I got out of the taxi fiercely. I was going to walk to the park. At that moment, a raindrop fell on my nose and after a few minutes, it started to rain cats and dogs. I tried to take out my huge umbrella which occupied a big space in my bag but suddenly somebody came across and hit me hard and took my bag, I couldn’t even manage to see the purse snatcher, he entered to a street and just disappeared.

I took a deep breath, no, I wasn’t able to move at all. I closed my eyes, I couldn’t wake up from this nightmare. I tried to scream but my mouth didn’t open. I tried to look at my friends but they were no longer there. I was in an utter darkness, I was coughing without hearing my cough. I was drowning without feeling the water. My eyes were blacked out without any curtains. My eyelids couldn’t overcome the gravity, they were going down, down and down...

I was feeling extremely exhausted besides I didn’t have a bag. An irritating cracking sound was heard when I sat on a bench. It cleaved in half. I searched for a pre-existing crack and I found one. Why hadn’t I noticed it before?

All of a sudden, I recognized a bright light behind my thickened eyelids, like a sunrise, second by second, this light got brighter, shinier and warmer...

I was only a few minutes away from the park. “Finally!” My inner voice exclaimed.

The rain was drizzling, it could stop soon.

Now, I could barely see this light, it was so charming, I was refreshed. And finally, my eyelids opened. A blooming sun ray, passed through my smooth skin, the twitters of the birds had never been this audible to me before.

Now the park was a few steps ahead. All I had to do was to walk to the end of street and then cross the pathway.

Then the whole miracle ended in milliseconds. This table wasn’t a proper place for this spell to hold on.

I walked as fast as I could. My heart was palpitating. I was impatient. I stepped into the street to cross the road and took a perfect mud bath by the water splashing from a car.

I was surrounded by a desperate gloomy air. I stood up from my chair. This beauty shouldn’t be ruined. Nobody had the right to hide these miracles.

At the entrance of the park there was an enormous tree with ivy and interesting flowers. There were joyful birds, standing side by side. But that meant nothing to me, I just passed it. What if I’d stopped for a moment to raise my head to look at this beauty? How long would it take to take a quick glance in the end? About 4-5 seconds? Oh, what was I talking about? Sparing extra time to watch a tree? That would be a great effort for me!

During my way back home, I tried to pay attention to the places or the things that I’d never realized before, at those hidden beauties... Climbing up the stairs to reach up to my flat, I began to criticize my friends. They were promenading on the edge of a disaster but they weren’t even caring about it. The disease had gotten them so badly. They were so severely harmed that they just spread out the disease to the others too. They were making it contagious. And without even getting noticed, you found yourself being dragged into that blindness which was wrapping you with a fake aura. The only way to survive is to try to open your eyes widely, to see the farther, by looking further.

Ece EROĞLU

Kızılımsı Turuncu Bir Mektup

Sonbahar belki de seni anlatmak için en güzel mevsim. Ağaçlardan düşen ve bir zamanlar yemyeşil olan yapraklar ne kadar da güzel anlatıyor gidişini. Usulca, sessizce ve turuncu bir ayrılış bu. Dışarıda dallarından tek tek düşen yapraklar, yeni ve yemyeşil olanların tekrar geleceğini haber veriyor insanlara. Yeşil tekrar başlayacak, yakında diyor. Peki ya turuncuyu seven ben... Bu sessiz ayrılıştan nefret eden ben ne yapmalıyım şimdi?

Belki de en olmadık günde tanıştık seninle ve asla kopamadık ta ki sen ayrılıncaya dek... Usulca ve sessizce... Kaç yıl oldu o günden bu yana... Hatırlıyorum sonbahardı, yine sanırım kasım ayıydı. Kafa dinlemek için gittiğim o mekanda oturduğum bir bar taburesinin üzerinde kafamda milyonlarca düşünceyle uğraşırken gördüm ilk kez seni. Biraz ilerideydin. Fark etmemenin mümkün olmadığı saçların, aynı günbatımı gibi kızılımsı bir turuncu ve patlamış olan bir volkanın saçtığı parlak lavlar gibi hareketliydi. Ne kadar da şaşırmıştım. Yaşadığımız toplumu ne kadar da eleştirmişti gözümde senin o turuncu ve kıvrıkcık saçların. Farklılığı ve uyumsuzluğu ne kadar da güzel anlatmıştı. Üzerine giydiğin kıyafetler saçlarının ne yazık ki önüne geçememişti ama çok tarzydın. Uzun bir süre seni inceleyen ben, sonra önüme döndüm. Yeni bir içki istedim ve beynimle kalbim arasındaki savaşı seyretmeye devam ettim. Arkamda eğlenen insanlardan nefret ederek, bir içki daha isterken buldum kendimi sen yanımdaki tabureye otururken. Bardan istediğin içkiyi söyledikten sonra sen de aynen benim gibi sustun ve oturdun. Sen yanılışlıkla içeceğinin bardağını kırınca bir kere daha çevirdim başımı sana, ceketinin ön cebinden çıkardığın mendilini topladın camları ve geldiğinden beridir seni süzen barmenden özür dileyerek mahcup bir tebessümle verdin. Sabaha karşı daha eğlenenin yeni başladığı mekandan ayrıldım. Saatlerce yan yana oturduğumuz için hafifçe gülümsedim sana ve kendimi Moda'nın serin akşamına bıraktım. Bir süre sokaklarda dolandıktan sonra eve yürümeye başladım. Bizimkiler uyuduğundan sessizce girdim içeri, kardeşim hemen uyandı. "Neler yaptın bu saate kadar?" diye sordu ışığı açıp pembe terliklerini giyerken. Bütün akşam susup oturduğumu ve seni anlatmıştım ona.

Ne kadar zaman geçti değil mi Alexandre? Ne kadar çok şey değişti hayatlarımızda? Bizi tanıştıran o partiyi hatırlıyor musun? Bir hafta sonra aynı yerde, ikimiz de arkadaşlarımızla gelmiştik bu sefer. Biz seninle saatlerce ellerimiz havada, ayaklarımız yere basmazken ve delilerce şarkı söylerken tanışmıştık aslında. Sen beni hatırlamıştın, ben de seni... Ve çılğınca dans ederken bize yeterli olan tek şey bu olmuştu. O güne geri dönmeyi her şeyi baştan yaşamayı ve sonunu değiştirmeyi o kadar isterdim ki... Uzun bir süre sonra gerçeklikten sıyrıldığım ve anı yaşadığım tek zamandı o parti.

O eğlenceden sonra nasıl olduysa konuşmaya başlamıştık,

benim ardı arkası kesilmeyen sorularım ve senin sabırla verdiği cevaplar. şimdi hatırladıkça gülüyorum.

Peki ikimizin de zaten hatırladığı anıları neden mi yazıyorum? Bunu söylemek çok acı ama anladım sanırım. Neden gittiğini anladım. Belki de ilk kez bugün yanımdan ayrıldığını kabul ettim ve bir daha göremeyeceğimi seni. Bugün ilk kez turuncu, ışıltısını yitirdi gözümde. Aynı hayat gibi turuncu da seni tanımadan önceki sıradanlığına döndü tekrar.

Sıradan ve olağan. Bütün sihir seninle birlikte toprağa karıştı. Özledim seni, artık tutamıyorum gözümde süzülen sıcak yaşları. Daha fazla tutmak istemiyorum. Haykırmak istiyorum senin varlığını, yaşadıklarımızı ve başardıklarımızı ama şimdi öyle bir yerdeyim ki Alexandre, bunların hiçbirisini yapamıyorum. Kızacaksın bana biliyorum ama o kadar çok denedim ki sana tekrar ulaşmayı, her şeyi eskisi gibi yapmayı... Yoruldu ve hiçbir şey için gücüm kalmadı artık bu yüzden savaşmanın yerini dinmek bilmeyen gözyaşlarım aldı. Sonsuz bir karanlıktayım, güneş gibi parlayan ışığımın, senin, gidişini izliyorum karanlığa daha çok saplanırken.? Neden dönüp beni kurtarmıyorsun? Neden ardına bile bakmadan kaçırıyorsun yanımdan? İkimiz de biliyoruz değil mi cevabı, ne kadar acı olsa da... Yıllarca söylemeye korksak da belki de en başından beridir biliyorduk değil mi? Sadece bizi uyutan o kızılımsı turuncu hayale inanması daha kolay geldi her ikimize de.? İşte bugün Alexandre kolayla doğru

olanın arasında seçim yapmam gerekiyor ve ne yazık ki birlikte kurduğumuz o kızılımsı turuncu hayal, katran kararı bu akşam ve ben gözyaşlarımla, çığlıklarım ve kalbime saplanan hayal kırıklarımla yazıyorum sana, doğruluğun tarafındayım artık. Gelmenizi istiyor muyum bilmiyorum ama eğer gelerseniz Monsieur Leroux, sözlerinize tekrar inanırım, dönerim tekrar uçsuz bucaksız kızılığın içindeki hayatıma. Eskisi gibi mutlulukla, şen kahkahalarımızla yaşamaya devam ederiz o zaman.

Bundan iki yıl önce seninle benim piyano resitalim için Yeni Zelanda'ya gittiğimizi hatırlıyor musun? Adı The Prancing Pony olan küçük bir kafeye gitmiştik daha doğrusu tamamen tesadüfen orayı bulmuştuk. Sonraki gün resitalim vardı ve streten nefes alamıyordum hatırlıyor musun? Ve tabi ki yine sen beni toparlamıştın.

“Üstesinden gelemeyeceğimiz hiçbir şey yok. Sadece nefes al, ve bırak kendini” Üstesinden gelemeyeceğimiz hiçbir şey yok Alexandre ama tek başımayım artık.

Piyanoya dokunmayalı aylar oluyor. Senin sayende kavuştuğum bu rüya senin gidişinle kaba dönüştü benim için. Belki de otoriter ailemi dinleyip avukat olsaydım daha iyi olurdu değil mi? Hayallerimin peşinden koşmasaydım, sıradan bir hayata razı gelseydim ama biliyorsun beni. Nefret ediyorum! Standart olan her işten, benim için başarılı bir avukat olmaktan başka bir gelecek görmeyen anne ve babamdan nefret ediyorum! Eğer onlara boyun eğseydim, bu nefret içimi aynı bir kanser gibi yiyip bitirecekti buna eminim ve son benim için şimdikinden çok ama çok daha önce olacaktı.

“Paris’e gidelim birlikte. Kız kardeşin zaten orada. Bir sürü sanat okulu var, sen bir piyanist olacaksın bunu unutma”? Nasıl uydum sana aklım almıyor doğrusu. Beş parasız. Anne ve babamdan maddi ya da manevi hiçbir destek almadan. Çok varlıklı olduğun doğrudur ama bu yaptığın, sonsuz kere teşekkür etsem de ödenemeyecek bir iyilik. Kardeşimin Paris’te olması belki de hayatın yüzüme güldüğü tek andı. Tek gecede verilmiş bir kararla sabaha öncesinde milyonlarca kez konuştuğumuz hayallerimizin şehri Paris’teydik. Ben kardeşimin, Eiffel manzaralı harikulade evine yerleşmeyi gözümde büyütürken sen kendine bir ev bulmuş ve yerleşmiştin bile. Paris’teki ilk günümüzün akşamında bana harika bir sofraya kurmuş ve yemeğe hala kaldığın her bir parçası kafamda yankılanan saksafonla ayrı bir tat katmıştın. Zira ilk anlattığın zamanı hatırlıyorum da ne kadar olağanüstü gelmişti duyunca. İnanılmaz bir hayattı seninki...

Gerçek olamayacak kadar imkansızdı...

Fazla vaktim kalmadı, artık bir an önce bitsin istiyorum bu yüzden bu sana yazacağım son mektup? Paris’te belki de seninle birlikte yıllarca çalıştıktan sonra Conservatoire National Supérieur de Musique et de Danse de Paris’e kabul aldığım akşamı hatırlıyor musun?

Hayatta o ona kadar en çok istediğim şeyi başardıktan sonra ilk kez sözlerine tamamiyle inanmıştım? “Sen bir piyanist olacaksın! Olmaması için hiçbir neden yok, iste yeter ki! Ben konservatuar okurken sen çoktan kendi eserlerini yazmaya, konserler vermeye başlamıştın bile.

Nasıl bu kadar küçükken başladığın bir işi yıllarca ciddiyetle yapmaya devam ettiğini sorduğumdaysa mütevazı bir şekilde Conservatoire Darius Milhaud’daki öğrenimi ve

anılarını anlatmaya başladın, ben de keyifle dinler küçük Alexandre’ı saksafonuyla hayal ederdim. Paris’te çok keyifli yıllar geçirdik seninle. Birlikte dünyayı gezdik, bir sürü yeni şey denedik. Kısacası yaşadık biz seninle Monsieur Leroux! Hayatı doyasıya yaşadık!? Hayallerimizin peşinden kaygısızca koştuk biz sizinle!

Kalkıyorum yavaşça ve geçiyorum piyanonun başına. Kalbimin bana uzun süre söylediği yalanlar tekrar fısıldıyor kulağıma, hala inanmalı mıyım varlığına?? Döneceğine inanmalı mıyım; sevgili dostum? Bana çalmayı öğrettiğin Chopin’in en sevdiğim Nocturne’lerinden birini çalıyorum şimdi. Ben çalarken sen de fısıldıyorsun kulağıma: “Hayat güzeldir!”

İnanmalı mıyım sana? Biliyorum! Biliyorum sondayız artık. Bunu söylemek yüreğimi nasıl dağlarsa dağlasın, canımı ne kadar acıtırsa acıtsın, biliyorum? Dönmeyeceksin? ve biliyorum,

Bir daha asla dokunamayacağım dünyanın en güzel saçlarına, kimseye asla dostum diyemeyeceğim bir daha kahkahalarımın sonu geldi biliyorum. Ama içlerinden en acısı ne biliyor musun Alexandre?

Umut edemeyeceğim artık.

Nasıl anladığımı sorarsan söyleyeyim. Her şey için ilaçları var. İlk kız kardeşim fark etti. Senin Paris’ten Marsilya’ya taşınmandan sonra attığın onlarca mektubu bulmuş. Bir sürü tetkikten sonra Paris’te özel bir klinikte yatıyorum. Burası çok güzel bir yer ne yalan söyleyeyim ama seni benden aldığı için her gün lanet ediyorum buraya.

Sert bir kayaya çarptım ben Alexandre, hem de çok sert! Arkamda inanılmaz bir kariyer var ama sen yoksun. Her şeyi başarmamı sağlayan kişi nasıl olur da olamaz? Nasıl olur da bu kadar sahici bir oyun oynarsın bana? Bir ninni gibi, her seferinde nasıl kapatırım gözlerimi ve dalarım hayallere? Her seferinde... Bütün olan biteni anladığım bu mektubu ne yazık ki postalayamayacağım Marsilya’ya... Onun yerine karşına geçip, belki de ilk kez yüzleşeceğim seninle, ve sonra? parlak kanayan damlalar alacak yerimi, serpilecek piyanonun her bir tuşuna teker teker, yavaşça. Affediyorum sizi Monsieur Leroux! Kan ağlasa da içim! Son bir kez tokuşturmak istiyorum kadehlerimizi! Son bir kez gülmek istiyorum seninle. Son bir kahkaha istiyorum içimdeki sonsuzluğun duvarlarında yankılanacak sevgili Alexandre çünkü ne demiş yazar: “Hayat seni güldürmüyorsa espiriyi anlamadın demektir.” (Anton Çehov)

Biz anladık dostum, espriyi anladık! Şerefe Alexandre Leroux ! Şerefe eski dostum!

« La vie est belle » Evet, sizin de hep dediğiniz gibi Monsieur Leroux: Hayat güzeldir...

Canım kardeşim, her şey için teşekkürler. Sen her şeyin en iyisini hak ediyorsun. Sevgiler Levîâ

Levîâ, ilk kez Alexandre’la yüzleşmek için aynanın karşısına geçer. Gözünden süzülen yaşlara, parlak kırmızı kanayan damlalar piyanonun her yerine saçılarak eşlik eder.

Ve bu kara hayat, içindeki kızılımsı turuncu hayalle dünyadan ayrılıp hayatın çok güzel olduğu bir başka yere doğru yola çıkar.

Armand Su Yves’e ithaf edilmiştir. Kız kardeşime ve Kristen’a şükranlarımı sunarım.

Sude Âlâ ASLAN

Tüm Hayatlarına Gözlerini Yummak

Yıldızlar vedalarıyla şafağın gelişini müjdeliyordu. Güneş, narin ama yakıcı parmaklarıyla bulutları aralamaya başladığında o da uyanmıştı. Pijamalarının üstüne sabahlığını giydi, balkona çıktı. Kendisine her daim eşlik eden, yağmurla ve güneşle mücadele eden o sandalyesine oturdu. Işık çok güzel görünüyordu lakin bugün biraz kederli olduğu anlaşılıyordu. Bugünlük ayrılacağı vakitte, edeceği vedayı düşünüyor gibiydi.

Yaşlı adam derin bir nefes aldı. Bugün kimi oynayacağını düşündü. Tam kırk beş yıldır her gün güneşin doğuşuyla onun içinde de yeni ama geçmişte veya gelecekte, yaşamış ya da yaşayacak olan biri doğuyordu. Bu yaşlı adam şu doksan yaşına kadar, hayatının yarısını kendi olarak geçirmemişti. Yaşadığı yerden çok uzaklaşmamış, arkadaşı olmamıştı. Oysaki bunları demek aynı zamanda tamamen yanlıştı. Herkesten çok daha fazla insanla tanışmış ve görüp geçirmişti. Bir insan tarafından hissedilebilecek her duyguyu kalbinde âdeta bestelemişti. Hayatın şarkısını önce dinleyen sonra devam ettirendi o.

Birkaç dakikalığına eskiden olduğu kişiler etrafını sardı. Çoktan gömülmüşlerle, daha beşikte sallanmamış olanlar bir anlığına şimdide buluştular. Son gününde bütün ruhlar ihtiyara bir şey anlatıyorlardı. Bu onun için tarif edilemezdi. İhtiyar; o anda aslında daima insanın, insan olduğunu ve olacağını, herkesin duygularının birbirinden parçalar taşıdığını anladı.

"şimdide" bulunan diğer insanları düşündü ihtiyar. Onlar bir şeyin farkında olmadan, en büyük acıları kendilerinin çektiğini düşünerek göçüp gidiyorlardı.

İnsan bencilliğini ancak ölünce kaybediyordu.

Yaşlı adam, bugün ne olacağına karar verdiğinde aslında bunun için çok da bir şey yapmasına gerek olmadığını gördü. Kendisi olacaktı bugün, tüm bu insanlardan parçalar taşıyan kişi.

Ve yaşamının son gününde ihtiyar adam; tüm hayatları deneyimleyen biri olarak, kendisi olarak, tüm hayatlarına gözlerini yumdu.

Sude BALTACI

La Vie Est En Rose Parfois

Toi, tu es plus innocente que les marguerites,
Tu sens aussi profondément que les lavandes,
Parfois, tu es blessante comme un cactus,
Mais c'est moi qui ai le plus de chance dans ce monde.

Je peux avoir moins d'amis que toi,
Il n'y a pas d'importance à cela,
Avoir beaucoup d'amis,
Peu importe,
C'est toi le plus important dans ma vie.

La vie est en rose parfois,
Ou parfois
L'enfer est garni de rose,
Mais maintenant,
Ça ne me blesse plus...

La force des mots,
Qui peut te tuer
Ou bien
Qui t'encourage
Peut être compliqué pour un homme.

« Aimer » ,
C'est un mot qui a un immense sens
Pour l'humanité
Pour l'habitat des animaux
Et surtout
Pour les relations.

N'êtes-vous pas une personne
qui peut s'attacher à quelqu'un ?
Ou êtes-vous si attaché que vous ne pouvez plus
abandonner de cette personne .

Si seulement si,
Si seulement j'avais la chance
De te voir tous les matins
Tes yeux en amande brillants
Et bleu comme un saphir

Je me rappelle de toi
En entendant notre musique
Dans le parc
où nous sommes ravi d'y être ensemble

J'envie de me laisser
Au profond de la mer
Sans penser aux difficultés cruelles de ce monde

Je voudrais oublier beaucoup de chose
Que j'ai vu
Ou
Que j'ai vécu
Les préjugés
La discrimination
La peur !

Vous ne pouvez pas
Tuer quelqu'un
Avec la peur ou la discrimination,
Vous ne pouvez que seulement
Vous tuer vous-même !

Je voudrais
Ne pas oublier,
L'innocence des marguerites
Le sens profond des lavandes
L'amour de la vie.

Zeynep Duru KARACAOĞLU

Yaşamak

Yaşamak ne güzel bir armağan,
Biz bütün insanlara.
Aklını kurcalayan ne varsa,
Bırak onları, odaklan hayata.

Mesala bir kartal gibi,
Kanatlarını açacaksın gerektiğinde,
Kendini bırakacaksın gökyüzüne,
Çünkü uzun yıllar var henüz önünde.

Hayat, bazen üzücü olsa da,
Gerekirse çevireceksin yüzünü mutluluğa.
Hayat, w bazen zor olsa da,
Sen varacaksın o anın tadına
Ve adayacaksın kendini yaşama.

Ece ÖCALMAZ

İnsanlığın Felsefesi

Hayatın gölgesinde
üşümeyi bilmiyoruz
sevdiğimiz kalbinde
sıcaklığı bulamıyoruz

Bir baksak etrafa
görürdük güzelliğini
bir anlasaydık dünyayı
severdik basitliğini

Ama güneşin battığı saatlerde
kapılar kapanıyor evlerde
herkes panjurları çekme derdinde
yıldızları görmek ne çile!

Zeynep TUNBIŞ

1. Visions of Gideon

your breath,
your smell,
even the touch of your fingertips
is enough for me to cry
because i know one day
i will have to say goodbye
my heart is telling me to enjoy our time
but my soul knows, our time is about to fly

sun burning my bare chest
it's aching as we rest
by the water, a bee headed to west
you stare as the girl walks undressed
and i can't admit that it's for the best

wondering why i haven't seen it before
the look of your eyes, the way you speak
our rooms are separated only by a door
the desperate need of seeing you;
i am indeed, very weak.

giving me the sign,
as we get closer to the line
the line where we will have our last talk,
telling each other it's gonna be fine

deep breaths, feet touching
"call me by your name, and i'll call you by mine"

2. The Amazon

Somebody come find me
My voice gets trapped in me
Every time I hear the sound of me

Screaming like someone could hear me
Standing beside a waterfall, the water threatening me
Telling me, she's going to take my soul away from me

My feet hurting as little rocks find their way to me
Looking for their homes in me
Asking them to help me
When they are the ones in need of me

Anything else I could see, is the green all over me
It's breathtaking, it never ceases to fascinate me
And i stop and think,
This place is more than enough for me.

3. Anonymous

yesterday, my love wasn't ruined
walking as somebody no one saw through and
surrounded by people who didn't know me
dreaming, of who i wanted to be

but as if i did something wrong in life
unaware, they cut through me with a knife
a knife that is still in my chest,
sleeping in it's never ending nest

too early, you'd say,
too early to be in love,
too early to be in grief
but i live for those moments,
those moments that are utterly brief

i lied to myself, thinking it was a game
it turned out to be a monster without a name
now i'm back to normal, back to the same
i solemnly swear, that this wasn't my aim.

i'm proud of every part of you,
my mom would say.
others wouldn't feel the same
and unfortunately, 12th november,
would be a better time to fall in love
than the final days of may.
because you see,
every heart wants another
to feel safe with and say:
'all the bad things will go away'
but i lost mine
in the cold line
between reality, and what's already mine

ZOO

İstanbul'da bir pazar günü kahvaltı yapabileceğiniz, akşamüstü günün yorgunluğunu atmak için bir kahve içebileceğiniz, dekorasyonlarıyla ön plana çıkan iki katlı bir restoran ve kafedir, Zoo. İçeri adınızı attığınızda kendinizi sıcak ve bir o kadar da samimi bir ortamda bulursunuz. Bunda kafenin dekorasyonunun ve orada çalışan insanların çok büyük bir payı vardır. Kafenin girişinde bütün tatlıların bulunduğu bir masa ve güzel bir müzik sizi karşılar. Kapının her iki yanında ise sokağı izleyebileceğiniz masalar yerleştirilmiştir. Duvarlarda çeşitli hayvan ve bitki resimleri olması da bu kafeye adını veren önemli detaylardan birisidir. Duvardaki resimlerin arasına üç boyutlu hayvan figürleri yerleştirilmiştir. Masaların ve sandalyelerin çoğu ahşaptan yapılmıştır, ahşap bulunduğunuz ortama daha sıcak bir hava katmaktadır. Kendi masanıza yerleştiğinizde çalışanların size sunduğu menünün içinden seçim yapmakta zorlanırsınız. Bu menü size oldukça geniş tatlar sunmaktadır. Kahve ve çay severler için oldukça fazla seçenek vardır. Kahvenizi içerken girişte bulunan kekler arasından seçim yapabilirsiniz. Tatlı ve içecek sunumlarıyla da ön plana çıkan bir kafedir. Yemeklerine gelecek olursak çoğunun el yapımı olduğunu görürsünüz. Yemek sunumlarında kafenin konseptiyle uygun olarak ahşap ürünler kullanılmaktadır. Ayrıca yemek porsiyonları da karnınızı rahatça doyuracak büyüklüktedir. Kısaca, yemekleri ve samimi ortamı ile müdavimi olacağınız bir yerdir.

İrem OTURAKLI

Hane Çikolata ve Kahve

Bugün size Kadıköy, Caferağa Mahallesinde bulunan ve daha birçok şubesi olan bir tatlıcıdan bahsedeceğim. Bu tatlıcı Kadıköy'ün en çok tercih edilen tatlıcılarında biridir. Eğer önünden geçtiyseniz mutlaka önündeki sıraya şahit olmuşsunuzdur. Bu sıranın sebebi de tadı damakta kalan Belçika çikolatasıyla taze meyvelerin buluşmasıyla yapılan lezzetli mi lezzetli ve yoğun tatlılar bulunmasıdır. Buraya gidip de tatlısını beğenmeyenle karşılaşmak çok nadir. Mekan küçük; fakat bir o kadar da samimi. İç ve dış tasarım da çok içten. Burada karşılaşabileceğiniz tek kötü nokta önceden de bahsettiğim gibi bazen sıra beklemek olabilir. Servis hızlı ve mekanın çalışanları da çok güler yüzlü, ilgili ve nazik. Bu çikolataları toplam 7 çeşit nefis tatlı bulunmakta. Tatlıların sunumunun ise ben çok başarılı ve özenilmiş olduğunu düşünüyorum. Fiyat ortalaması iki kişi için yaklaşık 40 tl ve nakit ve kredi kartı kabul ediliyor. Eğer bugüne kadar Kadıköy'e gelip bu tatlıcıya uğramadıysanız bir sonraki sefer kesinlikle gitmenizi tavsiye ederim.

Miran ADALI

Fuat Güner ile Röportaj

Onuncu sınıfta Fransızca dersinde işlediğimiz biyografi konusu doğrultusunda Fransız yazar Mathieu Larnaudie ile çalıştığımız "Eski bir Saint Joseph mezunuyla röportaj" konusu için şubat ayında Fuat Güner ile iletişime geçtik. Bizi kırmadı ve mart ayında röportajımızı yaptık. Saint Joseph 1969 yılı mezunu Fuat Güner ile okul ve müzik hakkında konuştuk. Fuat Güner okul yıllarından bahsederken laf lafı açtı ve müzikten spora kadar birçok konuda sohbet ettik. Bu güzel röportaj için kendisine bir kez daha teşekkür ediyoruz.

Elif Dinç: Türkiye’de özellikle müzik sektörünün bir kişiliği olarak yaptığınız çalışmalar ve başarılarınız ortada; artık bir klasik olarak şarkılarınız nesilden nesile aktarılıyor. Peki geleceğe dönük projeleriniz, hedefleriniz nelerdir?

Fuat Güner: Geleceğe dair ilk dileğimiz önce sağlıklı olmak. En önemlisi o; çünkü belirli bir yaştan sonra hala çalışıp faal olmak için kendine iyi bakman lazım. Ben de haftada 3 gün pilatese giderek bunu sağlamaya çalışıyorum. Kiloma ve yiyeceklerime dikkat ediyorum yani bakıyorum kendime. Her yaşın da bir getirisi var ama Allah’ıma çok şükür hâlâ gidiyorum yüzüyorum, spor yapıyorum. Sağlıklı yaşadığımı söyleyebilirim. Onun dışında, daha evvel de yapmış olduğum bir televizyon programı vardı yabancı sanatçılarla. Gidiyoruz, mesela Peter Gabriel’in stüdyosunda onunla beraber oturup röportaj yapıyoruz, çalıyoruz, söylüyoruz. Deep Purple’in solisti Ian Gillin, Michael Jackson’ın kardeşi Jermaine Jackson gibi birçok ünlü sanatçıyla yaptım. Bunun devamı gelecek. Bir sene ara vermiştim ona devam edeceğiz tekrar. Bir de, hani yapılır mı yapılmaz mı bilmem ama dünyaya bir tane güzel bir parça hediye etmek isterdim, dünyanın da seveceği. Bugüne kadar pek bir Türk sanatçısı bunu yapamadı. Bu da hâlâ yapılması istenen, arzulanmış şeylerden bir tanesi.

Ece Başoğlu: Sizce Saint Joseph’in müzik hayatınıza katkısı oldu mu? Aynı şekilde Fransızca bilmenin o yıllardaki, gençlik yıllarınız, hayatınıza katkıları neler oldu?

FG: En başta, Saint Joseph hakikaten benim mezun olmaktan gurur duyduğum bir okuldur. Bizim zamanımızda, sizde olduğu gibi kız talebeler yoktu, sırf erkek takımıydık biz. Sınıflar 40’ar kişilik, teneffüslerde herkes voleybol, futbol veya basketbol oynamak zorunda, bahçede dolaşamazsın, gezemezsin. Gezeceksen doktordan rapor getireceksin, öyle gezemezsin yani. Yanlış hatırlamıyorsam 30 küsür voleybol sahasıyla yine bir 40 küsür basketbol sahası olan bir okul. Ben Türkiye’de böyle bir okul olduğunu pek düşünmüyorum. O yüzden her talebeye oynamak mecburiyeti getirmişler ki “Sağlam kafa sağlam bedende bulunur.” diye düşünerek talebeler de sportif faaliyetlerle kendilerini derse hazırlasınlar diye düşünüyorlardı tabii. Çok da haklılar. Saint Joseph’in tabii şöyle bir katkısı var: Bir kere hakikaten kökünden güzel bir lisan öğreniyorsun. Fransa’ya gittiğimde insanlarla ilk muhabbet ederken bana “Tu parles comme un livre.” (Çev.: Kitap gibi konuşuyorsun.) dediler; çünkü Jean Jacques Rousseau, Victor Hugo, Balzac gibi konuşuyorum. E mesela “que je puisse” tipi şeyler kullanılmıyor artık. Courant (Çev.: günlük) lisanı yok. Gittim ben mesela “Chépa moi” diyor. “Ne diyor ya bu?” diye düşünüyorum, “Je ne sais pas.” (Çev.: Bilmiyorum) diyormuş meğersem. Yani courant lisanla normal eğitimde aldığın lisanla da biraz fark oluyor. Biz tabii edebi bir Fransızca öğrenmiş olduk. Çok hoşlarına gitti Fransızların, ben bir şey söyleyince “Répète encore une fois!” (Çev.:Tekrar et!) diyorlardı. Hatta geçenlerde bir ödül töreni vardı Galatasaray Üniversitesi’nin. Orada Mazhar-Fuat-Özkan olarak bize ödül vermişler. “Bir-iki bir şey söyler misiniz?” dediler. Ben de “Hepiniz frankofon musunuz?” diye sordum. Onlar “Evet frankofonuz.” deyince “Ben 50 yıl önce bitirdim. Şimdi size bir 4 satır söyleyeyim, bakayım Fransızca anlayanlar var mı?” dedim ve Andromaque kitabından bir alıntı yaptım. Saint Joseph’te 800 satır ezberletirlerdi bunu. Hoca 367. satırdan başlatır, bize devam ettirirdi. Biz öyle zamanın talebeleriydik yani. Şimdi böyle şeyler yoktur eminim. 5 tane faute d’ortographe=zéro (Çev.: imla hatası=sıfır). Bahçeden sınıfa girersin, bahçede herkes sıraya girer. Konuşmak yasaktır, sırada konuşamazsın, sıraya girdikten

sonra bahçede konuşamazsın. Sonra 2. karonun üzerinden yürüyerek girersin koridorlardan içeri. Soldan 2. karo. 3. Karoya basarsan ceza alırsın. Bunlar şaka değil yani.

ED: Saint Joseph mezunu olmanın sizce avantajları nelerdir?

FG: Bir kere tabii ki bir kültür. Bir lisan; çünkü babam da öyle söylerdi "Bir lisan bir adam, iki lisan iki adam." İngilizceyi de Saint Joseph'te öğrendim. Ama ben biraz meraklıyım lisana zaten yani severdim öğrenmeyi. Dolayısıyla oradan 2 lisan bilen bir adam olarak çıktım. İkincisi, çok iyi bir matematik eğitimi. Çok iyi bir fen eğitimi. Şu anda bir sürü insanla karşılaştığım zaman bazen şaşırıyorlar "Abi nasıl bunları bilebiliyorsun? İnanamıyoruz sana!" diyorlar. Çok iyi eğitim veren bir okul olduğu için, ordan öğrendiğim bilgilerin her biri benim işime yaradı. Bir de tabii okulda saat 09:00-09:05 arası Adab-ı Muâşeret kaideleri öğretilirdi sınıfa ilk girdiğin zaman. Gelirsin sınıfa oturursun, Monsieur Denis gelir "Bon asseyez-vous! Comment vous allez accueillez l'un de vos amis quand ils viennent vous visiter?" (Çev.: Oturun! Arkadaşlarınızdan biri sizi ziyarete geldiğinde onu nasıl karşılayacaksınız?) Oturduğun yerden "Lève-toi! Assis en face de lui!" (Çev.: Ayağa kalk! Onun karşısına otur!) yani masanda karşılama misafiri diyor, onu oturttuğun yerin karşısına otur. Elma nasıl soyulur? Çatalı geçirirsin, çatalı çevirirsin bıçaklar, elmayı elinle böyle çevirmezsin. Çatala takarsın çatalı çevirirsin elmayı ne tutuyorsun elinle diyor. Bunun gibi her sabah Adab-ı Muâşeret Kaideleri'nden örnekler. İşte herhangi bir yerden bir şey nasıl istenir? Nasıl söylenir? gibi. Bunları öğreten pek başka okul olduğunu zannetmiyorum. Bir de bizim zamanımızda çok papaz vardı tabii. Saint Bernard köpekleri de. Yatılıyken bahçeye gece tüyemezsin. Şansın yok. Yatakhane kapısını bir açardın "Hrrr" diye koskoca bir Saint Bernard böyle. Tamam tamam diye kapatırsın kapıyı.

EB: Liseden arkadaşlarınızla hala görüşüyor musunuz?

FG: Tabii görüşüyorum. Biz hatta her ayın son salı günü mutlaka buluşuyoruz bir yerde. Hatta hep beraber buluşup, ben katılamadım gerçi hepsine ama, Fenerbahçe Spor Kulübü'nün tesislerine gittik Saint Josephliler olarak 25 kişi. Toplanıyoruz. "Hadi hep beraber atlayıp bir Yunanistan'a gidelim!" gibi hep böyle buluşup bir araya geliyoruz. Birçoğu büyük şirketlerin genel müdürleri yani hepsi çok sıkı adamlar. Bir buluşuyoruz, aynı lisedeki çocuğa dönüyor herkes. O onu çimdikliyor falan yani tamamen çocuklaşma. Gülüyoruz, "Oh be rahat ettik. O devamlı müdür durumundan da kurtulduk bak." diyoruz.

ED: Saint Joseph'te yaşadığınız ilginç veya unutamadığınız bir anınız var mı?

FG: Birincisi, 1968 senesiydi. Lise 2'deydim. Türkiye Atletizm Şampiyonası yapıldı liseler arası. Ben de girdim. Bir de 400 metre yarışında Türkiye birincisi oldum. Haydarpaşa Lisesi'ndeki herkesi geçtim. Sonra dediler ki "Sen nerden çıktın kardeşim? Sen bir de koşuyor muydun?". O anım çok hoştur. Tam 300 metreye geldim 400 metre yarışında son 100 metreye girerken Haydarpaşa Lisesi'nden bir tanesi "Koş koş bu amca tıkanı" dedi. Arkada Haydarpaşa'dan bir çocuk var. Niye amca diyor tabii, benim o zamanlar saçım dökülmeye başlamıştı. Ön

taraf larım açılıyordu daha 20 yaşlarındayken. "Bu amca" deyince bir sınırlendim, vücuda bir adrenalin, gittim 1.yim. Söylemese belki 1. olmayacaktım. O hırsıyla 1. oldum. Ben iyi koşardım. Hakikaten çocukken de öyleydim. Zaten 1961-1962 senesinde Fenerbahçe Genç Takımı'nda futbol oynuyordum. Sonra 5 sene Saint Joseph'te takımında profesyonel voleybol oynadım. Yelken yarışlarından kupalarım var. Benim hayatım sporla geçti. Başka anı... Monsieur Yanis diye bir fizik hocamız vardı. İmtihanda kopya çekenler için şöyle bir şey söylerdi "Fouillez vos poches! Peut-être la force de travailler, il peut y avoir de petit bout de papier. Si j'attrape quelqu'un, qu'il sache, qu'il ne restera pas seulement pour la physique, mais pour la chimie aussi". (Çev.: Ceplerinizi boşaltın! Belki çalışma azminizden dolayı (!) küçük kağıtlar olabilir. Eğer birini yakalarsam, bilsin ki, sadece fizikten değil kimyadan da kalır.) Yıllar sonra Saint Joseph'te bir toplantıda hocamla karşılaştım. "Vous avez dit comme ça, vous vous rappelez?" (Çev.: Böyle demiştiniz, hatırlıyor musunuz?) diye o lafını söyledim. "Ah oui c'est juste, j'ai dit ça" (Çev.: Aa evet doğru, öyle dedim.) dedi. Yani bazı şeyleri hiç unutmadım. Andromaque şiiri gibi. Benim için esas hatıralar onlar. Onun dışında devamlı spor yapardım, bol bol voleybol oynardım. Okulun müzik kolunda benden bir küçük sınıfta Selim Atakan vardı. Derya Köroğlu'nun grubu "Yeni Türkü"nün ilk kurucularındandır o da. Beraber piyanoda armoniler çalardık okulun arkasında. Ben gitar da çalardım. Monsieur Honoré diye bir hocamız vardı o müzik öğretmeniymiş herkeşe solfej falan öğretirdi yani okulda ciddi bir müzik eğitimi de vardı. Enteresan bir hadise de bu anımdır: Saint Joseph'in voleybol takımıyla basketbol takımı hep başarılı olmuştur çünkü çok saha vardı, milli voleybolcular çıktı Saint Joseph'ten. O zamanlar lise takımıyla başka bir lise takımının kavga etme tehlikesiyle karşı karşıya olduğu maçlar oynanırdı. Haydarpaşa Saint Josephlilere mesela "İki tokat atarım suratına" gibi bir psikolojide bakardı. Biz hani zengin, şımarık çocuklarıyız onlar halk çocuğu. Ama biz, birkaç tane deli, onların arasına daldık işte. Mesela Saint Josephlileri korumak için elimde sopayla 20-25 kişinin arasına daldığımı hatırlıyorum.

EB: Sizi etkileyen, hatırladığınız bir öğretmeniniz var mı?

FG: Benim için bir numara Monsieur Garti'dir. Matematik öğretmeniymiş. Harika bir hocaydı, harika! Hayatımda ancak bu kadar güzel bir hoca olabilirdi. Tahtaya bir şey yazardı, oturur kıs kıs gülmeye başlardı. Ondan sonra "Cevabı bilen var mı?" diye sorardı. Ayağa kalkardık. "0 otur, 0 otur, 10 otur." 45 kişiyi bir derste imtihana alırdı. Ya 0 alırsın ya 10 alırsın arası yok yani ya biliyorsun ya bilmiyorsun atıyorsun 0. Çok hoş adamdı. "Peki hocam ben bunu anlamadım niye böyle?" dedin değil mi? Sen anlayasın diye bütün ders onu anlatırdı. Ya şahane bir hocaydı, ben matematiğe o yüzden ilgi duyuyorum. Beni matematiğe tav etti adam. Böyle kıkır kıkır bilmece çözer gibi gülerdi. "Bakalım nasıl çözeceğiz bunu hay Allah" diye bizi de heyecana getiriyordu. Matematikte, hayatımda beynimi açan adam Monsieur Garti'dir. Müthiş bir matematikçiydi. Evet, Monsieur Garti beni çok etkilemişti. Tabii bizim hayatımızda yer etmiş isimlerin başında Frère Raymond gelir. Okulun müdürü. Monsieur Lucien ve Frère

Étienne vardı onu hatırlıyorum. Monsieur Larnais vardı o psikolojiye, felsefeye ve mantığa gelirdi. Monsieur Matalon vardı, hepimizi ilk başlatan oydu. Orta 3'te bize uzay geometri öğretti. Orta 3'te uzay geometrisi öğrenen bir okul daha yoktur.

ED: Eski Saint Joseph disiplini hakkında ne düşünüyorsunuz?

FG: Biraz abartılı bir disiplindi. O zamanlar biz tabii talebe olarak "Bu ne ya?" derdik, "İkinci karodan yürüyeceğiz, yok artık" diye düşünüyorduk. Ama onların bir anlamı, bir sebebi varmış. Onlar talebeyi disiplin etmeye uğraşıyorlarmış. Bunu mahsus yaptıklarını kendileri de sonradan anlattılar. "Birisini bir kural koymuşsa bu kurala uy, kuralı delme." derlerdi. Yani kısaca; kendi disiplinimizi kendimize de ileride uygulayabilecek hale gelelim istiyorlarmış. O yüzden de zannediyorum ki bu tip iyi eğitim veren okullardan mezun olanlar hayatta daha disiplinli ve daha başarılı oluyor. Ama bu disiplinin başka bir yanı da senin yaramazlığın veya tembelliğin notunu etkilemezdi. Saint Joseph'te her türlü yaramazlığı yapıp haftasonu cezaya kalırsın ama sınavdan tam puanı alırsın. O tarafları çok sevdiğim taraflarıydı.

EB: Nasıl bir öğrenciydiniz?

FG: Oldukça aktifimdir, günde 20 işi hallederim daha mutlu olanlardanım. Yani böyle ağırkanlı değilimdir. Ne kadar çok koşturursam o gün, o kadar sevinirim. Zaten lisede de bir yandan müzik, bir yandan spor yapıyordum. Müzik provasında "Bir dakika benim antremanım var." diyip antremana gider, sonrasında provaya geri dönerdim. Not bakımından pek çalışkan bir öğrenci değildim. İlkokulu birinci bitirdim ama Saint Joseph'e girdikten sonra hiçbir zaman direkt sınıfı geçmedim. Yani 14 ders var değil mi mesela 12 tanesi kırık bende. Müzik bile kırık düşünün.

Ama matematikten hep iyi not almışımıdır. Fiziğim de iyiydi ama kimyam orta şekerliydi. En zorlandığım ders hep mantık olmuştur. Bir türlü anlamazdım. Öğretmenim bile "Tu ne comprends pas" (Çev.: Anlamıyorsun.) derdi. Ve okulu bitirdikten beş sene sonra mantığın ne olduğunu anladım. Mesela bir şey sormuştu hiç unutmuyorum: Le temps et la durée projetée dans la tendue. Boşluğa zamanı atarsan müddet parçası olur, diyor. Üç sayfa yazmışım absürt, absürt, absürt... Sıfır almışım. Üç satır yazan on almış. Üç satır... Hangisi büyüktür demiş, En büyükleri la tendue yani boşluk zamanı boşluğa atarsan tabii ki müddet olur dedi, 10 aldı. Biz de yazıyoruz yazıyoruz işte şöyledir de böyledir de... "Vay be," dedim "bu kadar basit miymiş?". Yani farklı bir okuldu hakikaten de Saint Joseph. Sordukları sorular da inceledikleri konular da normal bir Türk okulunun inceleyeceği konulardan çok daha gelişmişti.

ED: Hayatınız boyunca ne tür aktivitelerde bulundunuz?

FG: Hayatım boyunca çok aktivitede bulundum, hayatım aktiviteyle geçti doğrusu. Yani yapmadığım şey kalmadı diyebilirim. Sporundan tut sanatına, oyunculuk bile yaptım. Yani hem etraftaki tanıdıklarım dostlarımdan, hem de tabii yeteneğinden insan faaliyeti göstereceği alanları kendi bulabiliyor. Daha doğrusu zaten bir müddet sonra seni de çağırıyorlar. Dolayısıyla çeşitli faaliyetlerde bulunabiliyorum. Bir de ben çalışmayı seven bir adamım. Mesela telif hakları kuruluşunda da yedi yıl başkan yardımcılığı yaptım. Şimdi tekrar başlıyorum. Radyo programları vs. çok şey var yaptığım. Model uçak uçuruyorum. Sabiha Gökçen hava alanının kuzey tarafında, Ömerli gölünün yanında İstanbul Model Uçak ve Helikopter Kulübü var, çokça sene orada Model Uçak Kulübü'nün başkanlığını da yaptım. Kar kayağından tut su kayağına kadar birçok sporu, yapmasam da mutlaka denemişimdir. Denemeyi de severim, bayılırım. Mesela hâlâ hayalim var, paraşütten atlamak istiyorum. Hâlâ o istek içimde duruyor. Bir de ben adrenalinini yükseltecek, hafif ölüm korkusu hissedeceğim sporları yapmaya bayılırdım. Bu tip şeylere hayran oluyorum, nedense içimde hep o taraflara karşı bir sevgi ve heyecan var.

EB: Saint Joseph sizde ne tür değişikliklere sebep oldu?

FG: Ben uyumlu ve çabuk adapte olabilen bir adamımdır. Bu yüzden Saint Joseph bende pek bir değişikliğe sebep olmadı. Zaten Kalamış'ta oturuyordum, Kalamış'tan yürüyerek Saint Joseph'e gidip geliyordum.

ED: Saint Joseph'i 3 kelime ile tanımlar mısınız?

FG: Disiplin, kaliteli eğitim, bedensel ve ruhsal gelişim.

EB: "İyi ki Saint Joseph'liyim; çünkü..." cümlesini nasıl tamamlarsınız?

FG: Saint Joseph hayata doğru hazırlanmama sebep oldu.

Ece BAŞOĞLU - Elif DİNÇ

Tepeören Sahipsiz Hayvan Barınağı Röportaj

Son günlerde maalesef hayvanlara karşı şiddet vakaları oldukça arttı; ancak hayvanlara zarar vermekten haz alan kötü niyetli insanların karşısında hayvanlarla ilgilenen, onları sevip koruyan insanların olduğunu da unutmamalı! Gelin Tepeören Sahipsiz Hayvan Barınağına gidelim ve hayvan dostu bir mekân tanıyalım...

İşte barınak yetkililerine sorduğumuz sorular ve yanıtları...

Barınakta kaç hayvan bulunmakta?

Barınağımızda köpek , kedi ve çeşitli kuşlar bulunmakta. Belirli bir sayı vermem gerekirse eğer şu an sahip arayan, bakımdan çıkmış toplam 320 köpeğimiz var. 600 köpek de şu an tedavi bölümlerinde tedavi olmakta. Genel hayvan kapasitemiz ise 1240 hayvan.

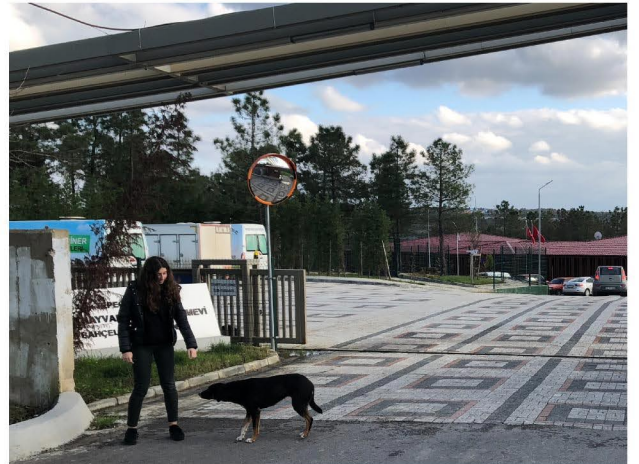
Bu kadar fazla hayvan barınağa nasıl getiriliyor?

Durumlar ve şartlar bunu değiştirebiliyor. Eğer tedaviye muhtaç ya da kısırlaştırılması gereken bir hayvan görürseniz kendimiz de getirebiliyoruz. Aynı zamanda belediyeler de sokakta buldukları sahipsiz ve bakıma muhtaç hayvanları bize getiriyor. Ayrıca yardıma muhtaç bir hayvan görürseniz ve bize ulaştıracak durumda değilseniz "153" ü aradığınız zaman biz o hayvanı alıp

bakimevine getirecek vetbüs ekibine söylüyoruz. Onlar da en kısa zaman içerisinde sizin söylediğiniz adrese gelip yaralı hayvanı bize ulaştırıyor.

Peki hayvanların sağlık durumlarını nasıl takip ediyorsunuz?

Eğer gelen hayvan sağlıklıysa ve sadece kısırlaştırılmak için getirildiyse onu kısırlaştırıyoruz.10-15 gün sonrasında ise sağlık durumu yerindeyse onu 5199 kanununda

belirtildiği gibi aldığımız yere geri bırakıyoruz. Eğer hayvan sağlık problemleri yüzünden gelmişse ilk önce ona bakımımızı yapıyoruz. Sonrasında, kısır değilse kısırlaştırma işlemini gerçekleştiriyoruz. Hayvan iyileşene kadar tedavi ünitelerinde tekli ya da ikili şekilde tutuluyor. Bu üniteler de iki kısımdan oluşuyor, açık ve kapalı alan diye. Kapalı alanlarda alttan ısıtma mevcuttur.

Hasta veya yaralı olan hayvanlardan bahsettik, peki tedavisini tamamlamış hayvanlar toplu halde mi bakılıyor yoksa kendilerine özel bir alanları var mı?

Hayvanlar hastalıklarına göre gruplandırılmış bir şekilde toplu tutuluyorlar. Körler, sağırılar, üç bacaklılar... Bunların hepsi gruplara bir örnek olabilir. Grupça buldukları alanlarda ise hepsinin kışın korunması ve daha rahat yaşayabilmesi için kendilerine ait küçük kulübeleri bulunmakta. Bu hayvanlar tedavilerini tamamladıklarında artık kendilerini sahiplenecek hayvanseverleri bekliyorlar.

Hasta hayvanların iyileşme sürecinde ya da sonrasında finansal ihtiyaçlarını nasıl karşılıyorsunuz?

Hayvanların bütün finansal ihtiyaçlarını devlet karşılıyor. Hatta vatandaşlardan gelen bağışları bile kabul etmiyoruz. Devlet bu konuda bizi çok desteklediği için bağışlara gerek kalmıyor. Bakımevimize her ay hayvanlar için bir buçuk tır yem geliyor.

Barınaktan hayvan sahiplenmek isteyenlerin ne yapması gerekiyor? Ücretli mi ?

Hayvan sahiplenmek için belirli birkaç şart var. Hayvan sahiplenmek isteyenler ilk olarak İstanbul'da yaşamak zorunda; çünkü burası İstanbul Belediyesine

ait bir alan. Bir de eğer apartman dairesinde oturuyorlarsa gelip büyük köpek isteseler de vermiyoruz . Eğer labrador gibi büyük köpekler sahiplenmek istiyorlarsa bahçeli bir evde oturmaları gerekiyor. Zaten hiçbir zaman hayvan sahiplenmek isteyenlerden para istemiyoruz. Tamamen ücretsizdir. Zaten daha önce dediğim gibi bağış parası bile almıyoruz.

Son olarak, tahminizce yılda ne kadar hayvan sahipleniliyor?

Yılda ortalama 200 köpek, 70 kedi sahipleniliyor. Bu oran yaz aylarında artış gösterebiliyor.

Çağla BOYAR

L'ENERGIE SOLAIRE A SAINT-JOSEPH

Avec la volonté de contribuer au développement durable de notre planète et supporter les accords de Paris établis lors de la COP 21 pour combattre le réchauffement climatique, la direction de notre lycée a décidé de bâtir une centrale d'énergie solaire sur la toiture de la menuiserie qui offre une inclinaison ainsi qu'une orientation parfaite pour cette construction.

Après avoir reçu les autorisations des bâtiments historiques et les permis de construire des autorités municipales la construction a débuté fin juillet, l'été dernier. Deux semaines plus tard, à partir du 11 août, la centrale solaire de notre lycée a commencé à produire de l'énergie. Construite par la société Tekno Ray Solar, le système, d'une puissance de 28,88 kWp, est basé sur 104 panneaux photovoltaïques polycristallin, fabriqué en Turquie par Schmid Pekintaş, qui recueille l'énergie solaire (DC) et avec l'aide d'un inverter, la transforme en courant alternatif qui vient alimenter directement nos bâtiments. Le système ne fait pas appel à des batteries de stockage car l'énergie produite est directement consommée durant la journée. Calculé sur une année complète, le système génèrera 10 à 15% de l'énergie totale utilisé par notre lycée. Bien que les couts d'établissement des centrales solaires sont toujours assez élevés, les calculs montrent que le système s'amortira en 8 ans, estimée sur une durée de vie du système de plus de 30 ans. Cette durée peut être diminuée vue la hausse des tarifs d'électricité pendant ces derniers mois. Une maintenance minimale est requise basé sur un control physique annuel du système. Par contre le système est accessible pour un contrôle périodique soit sur

ordinateur ou même portable. L'affichage digital nous permet de voir la puissance énergétique a un moment donné, l'énergie produite par heure, jour, mois et année, son équivalent financier, la performance des panneaux, et peut être le plus important la quantité de CO2

sauvegardé grâce à cette production d'énergie renouvelable. Pour donner quelques chiffres nous avons produit plus de 11,000 kWh et sauvegardé plus de 8 tonnes de CO2 en quatre mois.

Quand nous apprenons aujourd'hui que l'Allemagne produit 30% de son énergie par le solaire et compte le développer encore plus durant les années à venir, nous espérons que notre démarche encouragera beaucoup d'autres établissements et compagnies privés ou publics à suivre cet exemple.

Il y va sans dire que la Turquie possédant une radiation solaire bien plus importante que l'Allemagne pourrait produire toute son énergie électrique par le solaire.

Ahmet BİRSEL
DBM Koordinatörü

Lasalyen Kùltürün İzinde Fransa Gezisi

65

Geçen sene okulumuzun düzenlemiş olduğu bu geziye katılma şansı tanındığında, kendi kendime, umarım bu gezi sadece müze gezip bize bilgi yükledikleri bir gezi olmaz demiştim. Ve olmadı da.

Sabahın erken saatlerde okulda buluştuktan sonra havaalanına doğru yola çıktık. Paris'e varıp otobüsle yola koyulduğumuzda ilk durağımız Paris'in kuzeydoğusunda yer alan Reims şehri oldu. Adı Fransa'nın diğer şehirleri kadar bilindik olmasa da bizim gezimizin en önemli durağıydı. Bu şehir, "Lasallien" kültürünün temellerini atan Jean Baptiste De La Salle'in doğduğu şehir. Reims'e vardıktan sonra ilk olarak günümüzde müzeye çevrilmiş evini ziyarete gittik. Orada "Lasallien" kültürün tanımı ve amacı anlatıldı. Kısaca bahsetmek gerekirse bu oluşum, okullar arası yardım kuruluşu gibi çalışıyor. Dünyanın dört bir yanına dağılmış okullarda toplanan parayla fakir ülkelerdeki okulların, öğrenci ve öğretmenlerin ihtiyaçları karşılanıyor. Daha sonra Reims Katedrali'ni ziyaret ettik. Bu katedralde Fransız kralları 19. Yüzyıl'ın başlarına kadar taç takma törenlerini gerçekleştirmişlerdir. Sonraki gün Reims'deki SciensPo Paris üniversitesinin Reims

kampüsünü ziyaret edip gezinin ikinci durağı olan Rouen şehrine doğru yola çıktık. Oradaki ilk ziyaretimizi ise Rouen Doğa Bilimleri Müzesi'ne yaptık. Üçüncü gün Rouen'daki Rouen CESİ Mühendislik Yüksek Okulu gezisiyle başladı. Sonrasında dünyaca ünlü ressamların eserlerine ev sahipliği yapan Rouen Güzel Sanatlar Müzesi'ni gezdik. Müzenin ihtişamı ve içindeki eserlerin niceliği ve niteliği karşısında etkilenmemek elde değil. Her ne kadar programımız yoğun gözükse de şehri keşfedecek vakti de bulduk. Rouen'da aynı zamanda Jeanne d'Arc anıtı ve kilisesi bulunuyor. Kilise mimari olarak modern ve iyi anlamda bir farklılığa sahip. Gezinin son günündeyse Çıkarma Sahilleri'ni ve oradaki Amerikan Savaş Müzesi ve Şehitliği gezdik.

Öncelikle gezinin sonunda bittiği için üzülmemin yanında ön yargım konusunda yanıldığım için mutlu da olmuştum. Bu iki duyguyu aynı anda yaşamakla beraber geziye katılan arkadaşlarımın ve öğretmenlerimin sayesinde bu gezi benim için hiç unutamayacağım bir anıya dönüştü.

Arda YENER

'Benden Hikayesi' Belgesel Filmi Üzerine

Sait Faik olunca akan sular durur bende. Sait Faik'in hayatının belgesel filminin yapıldığını öğrenince hiç düşünmeden bu filmi izlemek üzere soğuk ve yağmurlu bir kasım sabahı yollara düştüm.

Güzel bir vapur yolculuğu ile Eminönü'ne geçtim. Alt geçit pazar günü olması hasebiyle nispeten tenhaydı, zaten hava da çok sevimsizdi. Mısır Çarşısı'nın renkli dünyasına fazla kapılmadan üst sokaklara çıkıverdim. Film gösterimi KUBBE İSTANBUL'da idi, ilk defa gideceğim bir yerdi ve sadece Instagram'daki hesabından biliyordum. Gördüğüm kadarıyla manzarası da muhteşemdi. Uzun arayışlar sonucunda KUBBE İSTANBUL'a ulaştım. Hiçbir tabela vs olmadığı için önünden üç kez geçmişim, beni karşılayan Merve Hanım'a epey sitem ettim ama manzarayı görünce her şeyi unuttum. Kubbe İstanbul'dan İstanbul manzarası insana her şeyi unutturuyor.

Merve Hanım, filmin yönetmeni Onur Barış'ın eşiydi ve beni çok güzel ağırladı, çaylar ikram etti ve bu güzel İstanbul manzarası eşliğinde çaylarımızı yudumlarken mekanla, filmle ilgili sohbet daldık.

Yavaş yavaş meraklılar mekana toplanmaya başlamıştı.

Gelelim 'Benden Hikayesi' Belgeseline

İstanbul Üniversitesi Radyo Televizyon bölümü mezunu olan Onur Barış küçük yaşlarda okuyup hayranı olduğu usta hikayecimiz Sait Faik'in hayatını belgesel film olarak yapmayı düşünür ve bunu hayata geçirir.

Öncelikle böyle bir belgesel filmi kotardığı için yönetmen Onur Barış'a, yönetmen yardımcısı Merve Azade Barış'a ve Sait Faik'i canlandıran Mert Er'e teşekkür etmek istiyorum.

Sekiz kişilik bir ekiple Bursa'da başlanan çekimler, Adapazarı ve Burgazada'da gerçekleştirilmiş.

Senaryo yazarı ve yönetmen Onur Barış, film gösterimi sonunda seyircilerden gelen soruları yanıtladı.

"Sait Faik, edebiyatı ve sanatı farklı gören bir insan. Edebiyatın, edebiyat yapmak için ya da edebiyatçı olmak için yapılmayacağını düşünüyor. Edebiyat eleştirmenleriyle vakit geçirmekten, edebiyat konuşmaktan çok fazla zevk almıyor. Biz de belgeselde Sait

Faik'in öykülerinde yer alabilecek sıradan insanlara yer verdik. Sait Faik'in duygu durumlarını etkilediği insanlarla görüştük."

"Burgazada'daki bakkaliyla röportaj yaptık. Ara Güler'le konuşma şansımız oldu. Ara ağabey bize, Sait Faik'in kitap kapaklarında yer alan o meşhur fotoğrafının hikayesini anlattı. Sait Faik'in ilk öyküsü İpekli Mendil'i yazdığı Bursa Erkek Lisesi'nin şu anki edebiyat öğretmeniyle görüştük. Çocukluğu Vefa'da geçen Sait Faik'in yine çocukluğu orada geçen başka bir arkadaştan dinledik. Röportajlar dışında Sait Faik canlandırmalarla, kendi öyküleri eşliğinde bize kendi hayatını anlattı."

Senaryo yazarı ve filmin yönetmeni Onur Barış ile belgeselin gösterimi sonunda bir söyleşi yapıldı.

Sait Faik'in ilk hikayesini kaleme aldığı Bursa Erkek Lisesinde başlayan hikayecilik yaşamı Beyoğlu'nun Yüksekaldırımı'nda, Fatih'in Kirazlımescit sokağında, kendi çocukluğunu bulduğu Burgaz Ada'da devam ediyor. Sait Faik, dülger balığının yüreğindeki korkuyu, milyonluk şehirlerin yalnızlığını, insanların sevinçlerini, kederlerini, kendi korkusu, kendi yalnızlığıymışçasına yazıya döküyor.

Film, yazarın yaşadığı mekanlar özenle seçilerek o mekanlarla bağlantılı hikayelerinden bölümler alınarak hazırlanmış ve yaklaşık bir saat sürüyor.

"Benden Hikayesi" ismini Sait Faik'in bizim için endişelendiği o meşhur son kuşlar hikayesindeki son pasajdan alıyor.

"Dünya değişiyor dostlarım. Günün birinde gökyüzünde, güz mevsiminde artık esmer lekeler göremeyeceksiniz... Biz kuşları ve

yeşillikleri çok gördük. Sizin için kötü olacak: Benden hikayesi."

Meraklısı için küçük bir not: İstanbul Film Festivali'nde gösterime girmeyi hedefliyor. Sait Faik'in ölüm yıldönümü olan 11 Mayıs'ta Kadıköy'deki Baba Sahne'de anma töreni yapılacak ve belgesel gösterilecek.

Nurcan PEHLİVANOĞLU
Türk Dili ve Edebiyatı Öğretmeni

Yaşıyorsun efendi!

Permakültür ve Görsel Sanatlar Topluluk Bahçesinde

2018 Haziran ayında, Sanat ve Yetenek Haftası kapsamında Permakültür ve Görsel sanatlar kulübü öğrencileri ve gönüllü öğrencilerden oluşan ekip Topluluk Bahçesi'nde tohum ayıklama, toprak ve bitki bakımı, hasat işleri ve korkuluk düzenleme çalışmaları ile verimli bir gün geçirdiler.

Maker Lab, Biz ve Gelecek

Saint Joseph'teki ilk günümde, doğru yerde miyim, emin olamamıştım. Disiplinli ve teori ağırlıklı eğitim, garip; ortam, soğuk gelmişti. Dünyada bir şeyleri değiştirebilmeyi, her zaman çok istemişimdir. Bu bağlamda yolumun Saint Joseph'ten geçiyor olmasının ne kadar önemli olduğunu ve gelişim için biz öğrencilerin de bir şeyler yapabileceğinin ancak bir süre sonra farkına varabildim. Bunu hisseden tek kişi ben de değildim, üstelik. Arkadaşlarım ve öğretmenlerim de bir o kadar aynı fikre sahipti; çünkü mutlu ve azimli olabileceğimiz bir okul ortamını biz öğrencilerden başka kimse yaratamazdı.

Böylece, arkadaşlarımıza bir değişiklik yapabileceklerini göstermek, başka yeniliklerin yolunu açmaya çalışmak en büyük amacımız oldu. Okulun sadece sınavlara çalışılan ve derslere girilen bir yer değil; tutkularımızla buluşabileceğimiz, kendimize güvenebileceğimiz ve en önemlisi içinde bulunmaktan keyif alınabilen bir yer olabileceğini göstermek istiyorduk. Farklılık yaratmak isteyen projeleri ve fikirleri olup da bunları gerçekleştiremeyen arkadaşlarımızı gördükçe, bunun önemini zamanla daha da kavradık; istek ve inancımız pekişti.

Okul hayatımıza devam ederken, kendi hayal ve fikirlerimizi de güvenle geliştirebilmemiz gerekiyordu.

Böylece bu düşüncelerle dolu bir grup öğrenci ve öğretmenlerimizle, okul idaresinin de desteğini alarak okulumuzun ilk Maker Lab'inive Maker kulübünü, bu yıl kurduk. SJ Maker Lab'in, arkadaşlarımıza istedikleri projeleri hazırlayacak araç gereçleri ve bilgiyi verebilecek bir ortam olarak gelişmesine ön ayak olmaya çalıştık. Robotik ve kodlama kulüplerinin merkezi olacak bu mekânda 3D yazıcılar, ahşap kesme aletleri, robotik/droneprojeleri için gerekli malzemeler, bilgisayarlar ve daha birçok alanda

kullanılabilecek araç ve gereçler bulunuyor.

Gelecek için ümitliyiz ve daha çok planımız var. Yakında, Maker Lab'deherkesin katılabileceği atölyeler düzenlemeyi, oyun yapımından marangozluğa kadar birçok konuda eğitimler planlamayı düşünüyoruz. Ayrıca, robotik ve kodlama kulüplerimizi geliştirip profesyonel takımlar kurarak yarışmalara katılmayı da hedefliyoruz. Takım çalışması, bu kulüplerde önceliğimiz olacak.

Ama sadece bilim ve teknoloji ağırlıklı yapılan bir yenilik yetersiz kalacak. Bu nedenle, Maker Labprojemiz ile kalmayıp, okulda müzik, resim ve edebiyat gibi sanatsal alanlarda da tutkularımızı keşfedip kendimizi geliştirebileceğimiz ortamlar oluşturmayı ve bunları yaparken projelerimizi her zaman öğrenci kaynaklı ve mutlaka öğrenci odaklı tutmayı hedefliyoruz.

Bir Saint-Joseph'liolarak ben, Maker Lab'inarkasındaki düşünce şeklinin gelişimimizde önemli bir yer tuttuğuna inanıyorum. Herkesi aynı kalıba sokmaya çalışan değil, farklılıkları kabul edip onları geliştiren bir sistemin yaratılabilmesi için bu düşünce şeklinin benimsenmesi önemli ve son derece gerekli.

Yeniliği kabul eden, yaratma isteği olan ve yaparak öğrenen herkese yardım eden bir iklim sağlamak için sadece yönetim kurulunun ve öğretmenlerin değil, biz öğrencilerin de aktif bir rol oynaması gerekiyor. Maker Lab'inözel de öğrenciler, genelde tüm okul için yenilik yolunda atılan adımların en önemlilerinden biri olacağına inancımız tam. Maker Labve Maker Kulübün her birimizin projelerini gerçekleştirdiği, geleceğin bugünden işlendiği, hayallerin başladığı ortak yerimiz olması dileğiyle.

Ali GENÇOĞLU

Waterproof

2017-2018 öğretim yılında, Coğrafya Zümresi'nden Ayhan Yağız hocamızın desteği ve eğitsel yönetiminde LS Dreams adlı yarışmaya katıldık. LS Dreams, dünyanın dört bir yanından Lasalyen okullarının katıldığı uluslararası bir yarışmadır ve La Salle Üniversiteleri tarafından düzenlenir, Dünyanın her tarafından akademisyenler ve biliminsanları tarafından değerlendirilir.

Üç kişilik grubumuz ile "Waterproof" adlı bir üretim süreci tasarlayarak yarışmaya "Dünya ve Yaşam Bilimleri" dalında yarışmaya katıldık. "Waterproof" Doğu Afrika ve Ortadoğu ülkelerinde iklim değişikliklerine bağlı olarak yaşanan kuraklık, erozyon, susuzluk, çeşitli hastalıklar ve buna bağlı ekonomik ve sosyal problemlere çözüm olmayı amaçlar. Deniz suyunun tuzdan arıtılmasını amaçlayan bu sistem, güneş panelleri tarafından çalıştırılır. Güneş enerjisinin oluşturduğu elektrik ile deniz suyu tuzdan arıtılır ve elde

edilen tatlı su temel ihtiyaçların karşılanmasında ve tarım arazilerinin sulanmasında değerlendirilir. Bu süreçte elde edilen tuz ise hem ihraç edilir, hem de et konservasyonunda kullanılır. Bu sayede bölgede yaşayan insanların temel besinlerinden biri olan etin sıcakta bozulması ve hastalıklara sebep olan bakterilerin çoğalması engellenir. Projenin sağladığı bu kazanımlar sayesinde hem bölgedeki ülkelerin ekonomisi iyileşecek, hem de salgın hastalıklara bağlı ölümlerin önüne geçilmiş olacaktır.

Sekiz aylık bir çalışma sonunda "Waterproof" projesi, Dünya ve Yaşam Bilimleri dalında ikinci ödülü kazandı ve uluslararası bir projeye dönüşmüş oldu.

Burcu ÇETİN
Gökşen DÜNDAR
Nisan GÖRSEV

Sanatın Doğuşu

Sanat, kendini ifade etme işinde, soyutla somut arasındaki köprüyü kurarak, insanın içinde gizli kalmış hislerini fark edip dışarı vurmasında yardımcı olur. Peki insan, neden sanatın ihtiyacını hissetmiştir ki?

İnsan var olduğu ilk günden beri sanat yapma amacını taşımamıştır. Çünkü maddi ihtiyaçlar manevi olanlardan her zaman önce gelir. Açlıktan ölme tehlikesinin varlığının farkında olan biri, son nefesini bir fırça darbesine vermekten ziyade, yemek bulmaya çalışmayı tercih edecektir. Aynı şekilde, insan bu tarz maddi dertleri olmadığına, "hayatta kalma" endişesini bir kenara bırakıp, kendini keşfetmek gibi bir yolculuğa atılmayı isteyebilir. Gördüklerimiz, duyduklarımız, yaşadıklarımız bizi şu anki biz yapan şeylerdir. İnsan geçen yılki haline baktığında bile çok büyük farklar görür. Kısaca, "insan değişir" denilip geçilebilir ama asıl değişen şey insanın kendisinden ziyade dışarıdan görülmesine müsaade ettiği kısımdır. Peki hangisi gerçek biziz? Gerçek kimliği bulmak üzere çıkılan yol, bizi sanata götürür, sanat bizim bu yolda en iyi arkadaşımız olur. Artık tüm maddi ihtiyaçları tamamlanmış olan insan, kendini tanıma yolunda sanatla

tanışır. Her insan içinde görünenden çok daha fazlasını barındırır. Görünenin oluşması zaman alır; öğrenilenler, yaşanılanlar bunun parçasıdır.

Gerçek kimlik, bu ağırlık altında ezilip çıkacak bir yol bulamadığında, sanat onun yardımına koşar. Sanatın insana verebileceği yardımın büyüklüğü, insan tarafından ona gösterilen ilgiyle doğru orantılıdır, karşılıklı bir etkileşim içerisindedirler. İşte insan, en iyi arkadaşını kendine giden yolda bulmuş ve kendini onla birleştirip, geliştirmiştir.

Ada Nil BEYAZAY

Geleceğin Meslekleri

**Gelecekte hangi meslekler kalacak?
Yapay Zeka (Artificial Intelligence)
işimizi elimizden alır mı?**

Neill Blomkamp'ın yönetmenliğini yaptığı 2015 tarihli Chappie adlı filmi distopik bir öyküyü ele alıyor. Kendine ait duygu ve düşüncelerine sahip bir yapay zekalı robotun yanlarında kaldığı çete üyelerince eğitilmesi ve hayatı öğrenmesini anlatıyor. Küçük bir çocuk gibi öğrenmeye çok açık, çevrenin etkisiyle iyi ve kötüyü öğrenme sürecinden geçip davranış geliştirmeye başlıyor. Yapay zekanın kendini geliştirip bir robotun vücudunda hayat bulmasını da konu alıyor diyebiliriz film için. Aynı filmde robotlar polislik yapıyorlar şehirde. Yapay zekayla ilgili belki de yüzlerce film vardır. Filmin başka ilginç noktası da yapay zeka ile duygusal bağ kurma durumudur.

Başka insanlara karşı davranışlarımızı büyük ölçüde şekillendiren etken onların da tıpkı bizim gibi bilinçli olduğu kabüldür; zira empati -ya da Türkçesiyle duygudaşlık- diğer tarafa bir bilinç atfetmeyle başlıyor. Bilinç ya da daha özel anlamda benlik bilinci şimdilik sadece insanlarda var olduğuna kesin olarak emin olduğumuz bir zihinsel özellik. Cristopher Bartneç' in yaptığı deney insan ve robot etkileşiminin bazı özelliklerini ortaya koymasından dikkat çekici. Deneyin sonucuna göre denekler robotu ne kadar zeki ve eğlenceli algıladıysa, robotun bir benliğe sahip olduğu düşüncesi artıyor ve duygusal bağ kurma oranı yükseliyor.

Duygusal bağlamda ne olacağı insan-robot etkileşimleri üzerine çalışan bilim insanları tarafından üretilmeye devam ediyor. Hem duygusal anlamda ne olacağı hem de yapay zekalı robotların ileride hangi tür mesleklerin yerini alacağını öngörmek gerekir. Asıl sorulması gereken soru; "Yapay zeka hangi mesleklerin yerini alacak mı?"dan ziyade ne zaman insanların yerini alacak olmalıdır?

Günümüzde hemen hemen her teknik alanda robotlar ve işletim sistemleri kullanılıyor. Hatta bir çok meslek gurubunda ve iş kolunda ileri düzey bilgisayar programları insanların yerini almış durumda. Tıptan, lojistik sektörüne kadar birçok farklı alanda robot teknolojisi ve programlama kullanılıyor zaten. Yapay zekanın daha insanların yapabileceği, duygusal ve bilişsel iş kollarına doğru dönüştüğünü görüyoruz. Bu sene içinde Çin'de ilk defa yapay zekalı robot spiker İngilizce haber sunmak için yapıldı ve tanıtım konferansında kısa bir sunum da yaptı.

Aynı durum psikoloji ve eğitim alanında da söz konusu çünkü yapay zeka ile ilgili çalışmalar psikolog ve öğretmenlerinde olduğu daha insani tutum ve davranışların yer aldığı meslek kollarının yerini almak için de

yapılmaktadır. Çok uzak değil 2030 yılına kadar sınıflarda öğretmenlerin yerine yapay zekalı robotları görmemiz mümkün gibi gözükmektedir. Psikoloji alanında çalışmalar daha önce yapılmış ve şu an yapay zekalı uygulamalar piyasada yer almaktadır.

Bu çalışmalardan bir tanesi University of Southern California's Institute for Creative Technologies'de geliştirilmiştir. Ellie adlı yapay zeka programı görsel ve sözel ipuçlarını izleyerek ve bunlara yanıt vererek, hastalarda depresyon ve travma sonrası stres bozukluğu belirtilerini tespit etmek için tasarlanmış sanal bir terapisttir. Danışanlar Ellie'nin bir bilgisayar olduğunu bildikleri için kolayca kendilerini açmalarını sağladığı yönde görüş bildirmişlerdir. Araştırmacılar, katılımcı Ellie ile konuşurken, depresyon ve travma sonrası stres ile ilgili davranışsal göstergeleri belirlemek için yüz ifadelerini, kafa hareketlerini, göz bakış yönünü ve ses kalitesini analiz ettiklerini belirtmişler.

Bir diğer uygulama Woebot. Şu an aktif olarak kullanılan uygulama Stanford Üniversitesi'nde görev yapan psikologlar tarafından geliştirip ve uygulamaya sunulmuştur. Bilişsel davranışçı terapi yöntemiyle depresyon ve kaygı üzerine verimli olmayı amaçlamakta psikologluktan daha ziyade yaşam koçu gibi çalışıp kişinin kendinin olumlu yönlerine odaklanarak geliştirmesini hedefleyen yapay zekalı telefon uygulamasıdır. Geliştiriciler, iki hafta kadar bir sürede kullanıcıların depresyon belirtilerinde önemli düşüş olduğu bulgularına varmışlardır.

Yapay zeka özellikle video oyunlarında çokça kullanılmış, oyun dışı etkinliklere uygulamak için çalışmalar yapılmıştır. Özellikle bireysel motivasyonu artıran kişiselleştirilmiş zihinsel ve fiziksel terapi programları geliştirebilmek için oyunlardan yararlanılmıştır. Oyun kültürü, onları çekici ve motive edici hale getiren oyunların psikolojik yönlerini çoktan araştırdı ve geliştirdi. Şimdi bu sonuçları işyeri performansını artırmak ve sanal eğitim sınıflarını çevrimiçi eğitim için kişiselleştirmek için kullanmaya başladılar.

Geleceğin sınıfları (ki çok uzak değil) her bir öğrenci hakkındaki bilgileri toplamak ve analiz etmek için dil işlemcileri, konuşma ve jest tanıma teknolojisi, göz izleme ve diğer fizyolojik sensörler ile donatılmış olabilir.

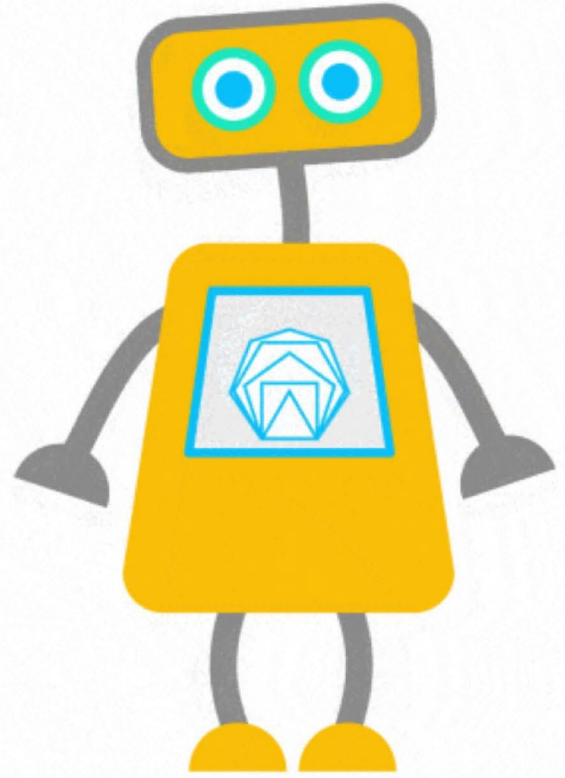
Öğretmenler, bir öğrencinin performansını göstermesi için bir test çözmesi ya da el kaldırması yerine, öğrencilerin neden tam kapasitede öğrenemediklerini gösterebilecek gerçek zamanlı bilgilere erişebilir. Hangi öğrencilerin yeterli uyku almadığını, beslenmesini, duygusal olarak gerginliğini yani kısaca bir öğrencinin performansını etkileyebilecek her türlü bilgiye anlık ulaşım öğrenme mazaretlerini ortadan kaldıracaklardır.

“Geleceğin ilham verici öğretmenleri, insanlardan ziyade akıllı makineler olacak”, Britanya'nın en ünlü devlet okullarından biri olan Wellington College müdürü Antony Seldon söylüyor. Seldon, The Forth Education Revolution kitabında, okul öğretmenleri geleneksel rollerini kaybedecek ve yardımcı öğretmenlerden çok daha az etkili olacaklardır. Herkes en iyi öğretmene sahip olabilir ve tamamen kişiselleştirilebilir; birlikte çalıştığınız yazılım eğitim yolculuğunuz boyunca yanınızda olacaktır. Bunlar bireylere uyum sağlayan adaptif makinelerdir. Öğrencilerin seslerini dinleyecekler, yüzlerini okuyacak ve yetenekli öğretmenlerin öğrencileri üzerinde çalıştıkları şekilde çalışacaklar. Okul zamanlarında hala orada yürüyen insanlar olacak, ama aslında entellektüel heyecan açısından ilham, beynin, makinelerin mükemmel bir şekilde yönlendirileceği aydınlatmadan geleceğini belirtmektedir.

The Economist' in editörü Tom Standage'e göre çalışanlar için, yapay zeka ile ilgili iş kayıplarının oranı ve kapsamı, iş dünyasının en tartışmalı ve belirsiz konularından biri olmaya devam etmektedir. Gelecekteki işçiler, mevcut becerilerindeki değişikliklerle başa çıkmak veya yeni işlere geçmek için, yeni becerilerin şimdi olduğundan daha sık öğrenmeye ihtiyaç duyacaklardır. Sanayi Devrimi'nde olduğu gibi, otomasyon işin doğasındaki vardiyalarla başa çıkabilmek için eğitimde değişiklikler talep edecektir. Ancak politikacıların bunu ciddiye aldıklarına dair çok az işaret var: Birçoğu göçmenleri ya da küreselleşmeyi sorun olarak görmeyi tercih ediyor. 2019'da politika yapıcıların yapay zekayı daha ciddiye alıp gerçek düşünce gibi uygulamaya başlaması gerekiyor. Hem iş kolunda hem de eğitim alanında yapay zeka uygulamalarına göre pozisyon almamız gerektiğini söylüyor kısaca.

UNESCO'nun 2030 sürdürülebilir gelişim planına göre herkesin kaliteli eğitime eşit erişim hakkı vardır. Bu hedefine ulaşmak için dünyanın çok daha nitelikli öğretmenlere ihtiyacı var. Bunun için de milyonlarca kaliteli öğretmene ihtiyaç var ki şu an için çok mümkün görülüyor. Hedefe ulaşmanın yolu yapay zeka ile donatılmış sınıflar ya da öğretmenler olabilir.

Sınıf ortamını yönetmek ve öğrencilere ihtiyaç duydukları teşviki vermek için insan öğretmenlerine her zaman ihtiyaç olacaktır. Çocuklar için eğitimin büyük bir kısmı onlara sosyal-duygusal becerileri öğretiyor. Yapay zeka programları, öğrenciler matematik becerisi kazandırırken, sosyal ve duygusal becerileri öğretmek şimdilik daha karmaşık gelebilir. Bu tarz bir öğrenme sadece öğretmenlerin sağlayabileceği insan dokunuşuna ihtiyaç duyar.

Öğretmenler artık içerik alanı uzmanları olarak değerlendirilmeyebilir, ancak öğrencilere, var olan araçların ve bilgilerin fazlalığından kendileri için nasıl bilgi edineceklerini öğrenmelerine yardımcı olabilirler.

Sonuç olarak sosyal ve duygusal alanda iş gören meslekler için dahi çok yakında yapay zeka uygulamaları o mesleklerin alanına yardımcı olarak girmeye başlayıp yerine iş görmeye doğru dönüşecek gibi duruyor. Hem de çok uzakta da değil!..

Tolga ÇAKIROĞLU
Rehberlik ve Psikolojik Danışma Servisi

Kaynaklar;

<http://www.acikbilim.com/2014/05/dosyalar/robot-da-olsa-insan-insandir.html>

<https://futurism.com/ominous-glimpse-sci-fi-future-where-humans-cyborgs-coexist>

<https://news.psu.edu/story/463127/2017/04/19/research/gaming-helps-personalized-therapy-level>

<http://www.perasinema.com/chappie>

<https://www.news.com.au/technology/innovation/meet-ellie-the-robot-therapist-treating-soldiers-with-ptsd/news-story/0201fa7cf336c609182cfd637deef00>

The Economist, “Regulating artificial intelligence” Tom Standage deputy editor,

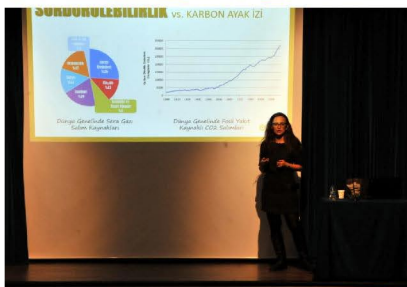
<https://worldin2019.economist.com/killerrobots>

<https://www.independent.co.uk/news/education/education-news/intelligent-machines-replace-teachers-classroom-10-years-ai-robots-sir-anthony-sheldon-wellington-a7939931.html>

<https://www.thetechedvocate.org/artificial-intelligence-will-never-replace-teachers/>
<https://woebot.io/the-science>

Concours Scientifique

Lâi DİLTEMİZ